

สินค้าอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยในตลาดยุโรปก็มีแนวโน้มลดลงเช่นเดียวกัน ทั้งนี้เนื่องจากเหตุผล 2 ประการ ประการแรกคือการค้าภายในกลุ่มประเทศสมาชิกสหภาพยุโรปมีความเข้มแข็งมากขึ้น และประการที่สองคือ สินค้าจากประเทศนอกกลุ่มสมาชิกที่มีการพัฒนาต่ำ หลายๆประเทศมีราคาต่ำกว่าสินค้าจากประเทศไทย ด้วยเหตุผลสองประการนี้เองที่ทำให้สถานการณ์ในการแข่งขันของไทยลดลงอย่างต่อเนื่อง

ชื่อผลงาน	ค่าจ้างขั้นต่ำกับภาวะเงินเฟ้อในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นส. กรรณิการ์ ตริภักดิ์ตระกูล (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. นวลน้อย ตริรัตน์
เดือน/ปี	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาความเป็นมาของค่าจ้างขั้นต่ำตลอดจนโครงสร้างค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย ✦ ศึกษาการดำเนินงานของคณะกรรมการค่าจ้างในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่ผ่านมาว่าเป็นอย่างไร ✦ ทดสอบความสัมพันธ์เชิงเหตุและผลระหว่างการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำกับการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาสินค้าผู้บริโภคหรือเงินเฟ้อของประเทศไทย เพื่อหาคำตอบว่า การเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำเป็นสาเหตุหรือเป็นตัวกำหนดอัตราเงินเฟ้อหรือไม่
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมรายปี (Time Series Data) ตั้งแต่ พ.ศ. 2517 ถึง พ.ศ. 2538 ข้อมูลที่ใช้ศึกษาจะศึกษาเฉพาะเงินเฟ้อที่เกิดจากด้านค่าจ้าง (Wage-push Inflation) เท่านั้น สมมุติฐานการศึกษามีว่า ค่าจ้างขั้นต่ำเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เกิดการเพิ่มขึ้นของระดับราคาโดยทั่วไปเนื่องจาก ค่าจ้างขั้นต่ำเป็นส่วนประกอบสำคัญในต้นทุนการผลิต ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงของอัตราค่าจ้างขั้นต่ำจะทำให้เกิดการสูงขึ้นในต้นทุนการผลิต ซึ่งนำไปสู่การเพิ่มขึ้นในระดับราคาสินค้าโดยทั่วไปและส่งผลให้เกิดเงินเฟ้อที่เรียกว่า “Wage-push Inflation”
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของประเทศไทย (ทฤษฎีนี้มีวิวัฒนาการของทฤษฎีคือ ทฤษฎีราคายุติธรรม, ทฤษฎีค่าจ้างระดับพอประทังชีพ, ทฤษฎีกองทุนค่าจ้าง, ทฤษฎีผู้ได้สิทธิส่วนเหลือ, ทฤษฎีมูลค่าส่วนเกิน และการเอาัดเอาเปรียบแรงงาน, ทฤษฎีผลผลิตภาพเพิ่ม, ทฤษฎีการต่อรองค่าจ้าง) และทฤษฎีเงินเฟ้อในประเทศไทย
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำเป็นสาเหตุหรือเป็นตัวกำหนดอัตราเงินเฟ้อหรือไม่นั้น ใช้วิธีการทดสอบความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผล (Causality Test) และใช้วิธีการทดสอบของ Engle and Granger เนื่องจากผลที่ได้จากการทดสอบนี้จะมีข้อผิดพลาดน้อยกว่าวิธีอื่นๆ เนื่องจากการกำหนดขนาดของ Lag ที่ใช้ในการทดสอบด้วยวิธีดังกล่าว ซึ่ง Hsiao (1981) ได้เสนอให้กำหนดโดยใช้หลักของ Akaike ที่เรียกว่า “The Minimum Final

Prediction Error Criterion : FPE" ทำให้ค่า Residual ที่ได้ของแต่ละสมการไม่เกิดปัญหา Autocorrelation ซึ่งทำให้ผลที่ได้จากการทดสอบมีลักษณะไม่เอนเอียง (Unbias)

สรุปโดยย่อ

ผลการศึกษาการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำ อัตราเงินเฟ้อและการเปลี่ยนแปลงของผลิตภาพแรงงานนอกภาคเกษตรกรรมในช่วงปี 2526-2536 พบว่า โดยส่วนใหญ่แล้วการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำไม่ไปในทิศทางเดียวกันกับอัตราเงินเฟ้อ และการเปลี่ยนแปลงของดัชนีค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงเฉลี่ยทั่วประเทศก็ไม่ได้มีความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานนอกภาคเกษตรกรรม ทั้งนี้อาจจะเป็นผลมาจากระบบการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำที่ดำเนินการโดยคณะกรรมการค่าจ้าง โดยที่กฎหมายค่าจ้างขั้นต่ำได้กำหนดให้การกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำจะต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ต่างๆ เช่น อัตราเงินเฟ้อ, ผลิตภาพแรงงาน, อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ, ความสามารถในการจ่ายของนายจ้าง, ค่าใช้จ่ายที่จำเป็นของลูกจ้าง

ผลการทดสอบความสัมพันธ์ในเชิงเหตุและผลระหว่างการเปลี่ยนแปลงของค่าจ้างขั้นต่ำเฉลี่ยทั่วประเทศกับอัตราเงินเฟ้อ พบว่าความสัมพันธ์มีลักษณะเป็น Unidirectional Causality จากการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำต่ออัตราเงินเฟ้อ นั่นคือ การเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดเงินเฟ้อเท่านั้น แต่อัตราเงินเฟ้อไม่ได้เป็นสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงค่าจ้างขั้นต่ำ ซึ่งผลการทดสอบนี้สอดคล้องกับผลการศึกษาในเรื่องการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำดังกล่าวข้างต้นเนื่องจากความไม่สอดคล้องกันระหว่างการเปลี่ยนแปลงดัชนีค่าจ้างขั้นต่ำที่แท้จริงกับการเปลี่ยนแปลงของดัชนีผลิตภาพแรงงานนอกภาคเกษตรกรรม รวมทั้งการไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการกำหนดค่าจ้างขั้นต่ำของคณะกรรมการค่าจ้าง

ชื่อผลงาน	ค่าเสียโอกาสในการลงทุนของรัฐบาล
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ชุมพล เด็จดวง (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. ชำนาญ มงคลเกษม
ปีที่เสนอ	2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงสาเหตุหรือปัจจัยที่ก่อให้เกิดต้นทุนค่าเสียโอกาสในการใช้จ่ายเงินงบประมาณแผ่นดิน + เพื่อศึกษาถึงค่าเสียโอกาสในการลงทุนของรัฐบาลจากการที่ส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจไม่สามารถใช้จ่ายงบประมาณได้ทัน ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2536
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิทั้งแบบอนุกรมเวลา (Time Series) และแบบภาคตัดขวาง (Cross Section) ที่เกี่ยวกับรายการเงินงบประมาณแผ่นดินที่ได้กันไว้เบิกจ่ายเหลือมาปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 – พ.ศ. 2537 และเงินงบประมาณแผ่นดินที่ได้กันไว้เบิกจ่ายเหลือมาปี โดยไม่มีสัญญาหรือไม่ได้ก่อนนี้ผูกพันภายในปีงบประมาณ 2536 และข้อมูลตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตประจำปีงบประมาณ 2533
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดที่ว่า การใช้จ่ายของรัฐบาลเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศ การมีเสถียรภาพและการกระจายรายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าใช้จ่ายด้านการลงทุน อีกทั้งงบประมาณที่ไม่สามารถใช้จ่ายได้หมดภายในปีจะมีผลกระทบต่อเงินคงคลังโดยตรง
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ให้การวิเคราะห์ทั้ง 2 แบบคือการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) ในการศึกษาถึงปัญหาและปัจจัยที่ก่อให้เกิดค่าเสียโอกาส และการวิเคราะห์ในเชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) ในการค่าเสียโอกาสจากการใช้จ่ายงบประมาณไม่ทันโดยอาศัยการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการผลิต (Input-Output Analysis)
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าในแต่ละปีงบประมาณ (2528-2537) นั้นส่วนราชการและรัฐวิสาหกิจจะขออนุมัติกันเงินไว้เบิกจ่ายเหลือมาปีต่อกระทรวงการคลังเป็นจำนวนมากประมาณ 10-18 % ของวงเงินงบประมาณในแต่ละปี ซึ่งหมวดครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่งก่อสร้างเป็นหมวดที่มีการกันเงินไว้เบิกจ่ายเหลือมาปีสูงที่สุดคือ 45-50 % ของวงเงินงบประมาณที่ตั้งไว้ และโดยส่วนใหญ่จะอยู่ในกลุ่มการก่อสร้างอาคารและการก่อสร้างสาธารณูปโภคซึ่ง

ค่าใช้จ่ายประเภทนี้ขั้นตอนในการดำเนินงานจำเป็นต้องใช้ระยะเวลา จึงอาจกล่าวได้ว่าหากโครงการใดไม่มีแผนงานที่ชัดเจนและไม่มีความพร้อมแล้ว โครงการนั้นมักจะไม่สามารถใช้จ่ายได้ทันในปีงบประมาณนั้น เมื่อพิจารณาด้านค่าเสียโอกาสด้วยวิธี Input-Output Analysis โดยใช้ข้อมูลตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตในปี พ.ศ. 2533 ก็พบว่า จากกรณีตัวอย่างงบประมาณรายจ่ายปี พ.ศ. 2536 รายการที่กันเงินไว้เบิกจ่ายเหลือปีโดยไม่มีสัญญาของหมวดครุภัณฑ์ ที่ดินและสิ่งก่อสร้างที่มีวงเงินรายการละไม่ต่ำกว่า 500,000 บาท จำนวนทั้งสิ้น 17,167.293 ล้านบาท นั้น ทำให้เกิดการสูญเสียรายได้แก่ระบบเศรษฐกิจเป็นจำนวนเงินประมาณ 49,246.047 ล้านบาทหรือคิดเป็น สัดส่วนถึง 2.87 เท่า

ชื่อผลงาน	โครงสร้างค่าจ้าง และแบบแผนการจ้างงานของอุตสาหกรรมเซรามิกส์ในจังหวัดลำปาง
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาววิจิตรา ทุนอินทร์ (เศรษฐศาสตร์ มข.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.สังคม สุวรรณรัตน์
เดือน/ปี	13 พฤษภาคม 2537
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาโครงสร้างค่าจ้างในอุตสาหกรรมเซรามิกส์ + ศึกษารายได้ของแรงงาน แบบแผนการเข้าออกงาน และสวัสดิการของแรงงานในอุตสาหกรรมเซรามิกส์ + เปรียบเทียบอัตราค่าจ้างที่ได้รับจริงกับอัตราค่าจ้างที่คำนวณได้จากฟังก์ชันการผลิต
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นข้อมูลปฐมภูมิ เป็นการสำรวจโดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้ที่ทำงานอยู่ในโรงงานเซรามิกส์ จังหวัดลำปาง จำนวน 110 คน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดที่ใช้คือ (1) ปัจจัยที่มีผลต่อค่าจ้าง ได้แก่ เพศ อายุ อายุการทำงาน ลักษณะงาน และเทคโนโลยี หรือเครื่องมือเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิต (2) การเปรียบเทียบค่าจ้างที่ได้รับกับค่าจ้างที่คำนวณได้จากฟังก์ชันการผลิต
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษาปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลต่อการกำหนดค่าจ้างใช้วิธีการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ส่วนการเปรียบเทียบอัตราค่าจ้าง พิจารณาโดยอาศัยฟังก์ชันการผลิตของ Cobb-Douglas โดยมีสมมติฐานว่าอัตราค่าจ้างที่ได้รับจริงต่ำกว่าค่าจ้างที่คำนวณได้จากฟังก์ชันการผลิต
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่าค่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้นตามอายุของแรงงาน และจำนวนปีที่ทำงาน แรงงานที่ทำงานในแผนกที่ต้องใช้ความชำนาญ และประสบการณ์สูงได้รับค่าจ้างสูงกว่า ข้อมูลที่มีไม่สามารถอธิบายได้ว่าโรงงานที่ใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยในการผลิตจะจ่ายค่าจ้างสูงกว่า นอกจากนี้ยังพบว่า แรงงานชายได้รับอัตราค่าจ้างสูงกว่าแรงงานหญิง และแรงงานส่วนใหญ่ร้อยละ 83.6 เป็นแรงงานหญิง ในด้านนายจ้างส่วนใหญ่ไม่เห็นความสำคัญของการขึ้นค่าจ้าง และการฝึกอบรม เพื่อพัฒนาฝีมือแรงงานเนื่องจากอุตสาหกรรมเซรามิกส์ส่วนใหญ่เป็นธุรกิจขนาดเล็ก ซึ่งเจ้าของโรงงานเป็นผู้ตัดสินใจในการดำเนินงานทุกอย่าง การเข้าออกงานมีลักษณะเป็นแนวนอน คือการเปลี่ยนโรงงาน แต่ไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะงานที่ทำ โดยมีสาเหตุสำคัญคือต้องการค่าจ้างที่สูงขึ้น การจ่ายค่าจ้างมี 3 แบบคือ ค่าจ้างตามเวลา ค่าจ้างตามผลงาน ค่าจ้างเพิ่มพิเศษ แรงงาน

ส่วนใหญ่เป็นแรงงานไร้ฝีมือ ซึ่งได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน สำหรับการเปรียบเทียบอัตราค่าจ้างพบว่า อัตราค่าจ้างที่แรงงานได้รับจริงเฉลี่ยวันละ 57 บาท ส่วนอัตราค่าจ้างที่แรงงานควรจะได้รับคำนวณจากฟังก์ชันการผลิตเฉลี่ยวันละ 93 บาท ในขณะที่ค่าจ้างขั้นต่ำเท่ากับ 82 บาทต่อวัน

ชื่อผลงาน	โครงสร้างตลาดธุรกิจการเลี้ยงปลาสวยงาม ในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	ว่าที่ร้อยตรีพรพล เพชรดี (มหาวิทยาลัยแม่โจ้)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.บัญชา ไตรวิทยาคุณ
เดือน/ปี	4 ธันวาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาโครงสร้างตลาดของธุรกิจปลาสวยงามในประเทศ + ศึกษาตลาดที่นำเข้า และส่งออกปลาสวยงามของประเทศ
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลปฐมภูมิ ได้จากการสัมภาษณ์นักวิชาการ พ่อค้า ผู้ผลิต ส่วนข้อมูล ทุติยภูมิได้จากเอกสาร สถิติ จากหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ในช่วง ปี 2535- 2539
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดที่ใช้คือ โครงสร้างตลาด วิธีการตลาด หรือ ช่องทางการตลาดโดย ศึกษาว่ามีทิศทางการผลิตและจำหน่ายได้โดยวิธีใดบ้าง และขบวนการ ทางการตลาด
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนา คือการอธิบายสภาพทั่วไปของระบบตลาด ปลาสวยงาม โครงสร้างตลาด วิธีการตลาด ธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยง ปลาสวยงาม โดยสถิติที่ใช้ คือ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ เป็นต้น
สรุปโดยย่อ	ผลการศึกษาพบว่า ผู้ผลิตจะทำการผลิตแบบดั้งเดิมเป็นการเลี้ยงในครอบ ครัวไม่ได้ทำเป็นฟาร์มขนาดใหญ่ มีพ่อค้าท้องถิ่นมารับซื้อแล้วนำไป จำหน่ายอีกต่อหนึ่ง ในตลาดชั้นเคย์ปลาซ่า กรุงเทพมหานคร มีการ จำหน่ายมากที่สุด เป็นลักษณะตลาดแบบแข่งขันสมบูรณ์ ส่วนตลาดต่าง ประเทศ พบว่า ผู้ซื้อจะเข้ามาเลือกปลาและตกลงราคากับผู้ผลิตก่อนมี การนำส่งปลาออกนอกประเทศ เช่นเดียวกับการนำเข้า มีการตกลงกัน ล่วงหน้าก่อนมีการนำเข้า เนื่องจากต้นทุนการนำเข้า-ออกสูง นอกจากนั้น ยังพบว่าธุรกิจปลาสวยงามยังมีการขยายตัวอย่างจำกัด เนื่องจากผู้เพาะ เลี้ยงปลาสวยงาม ยังขาดประสิทธิภาพทางเทคนิคในการเลี้ยงปลา ผู้ผลิต ยังไม่ให้ความสนใจในการพัฒนาสายพันธุ์ปลา และการปรับปรุงพันธุ์

ชื่อผลงาน	โครงสร้างตลาด พฤติกรรมและผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยในช่วงก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงิน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	พิสิทธิ์ ตันมหาพราน (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. เพลินพิศ ลัดยศวง
เดือน/ปี	31 พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาโครงสร้างตลาด การแข่งขัน การผูกขาดของธนาคารพาณิชย์ทั้งหมดในประเทศไทยในช่วงก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงิน + ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลการดำเนินงานกับโครงสร้างตลาดของธนาคารพาณิชย์ไทยในช่วงก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงิน + ศึกษาพฤติกรรมของธนาคารพาณิชย์หลังการเปิดเสรีทางการเงิน
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาเป็นการรวมกันระหว่างข้อมูลประเภท Time Series และ Cross Section หรือข้อมูลแบบ Pooled Data ข้อมูลทุติยภูมิรายปีจากงบการเงินต่างๆ ของธนาคารพาณิชย์ไทย รายงานประจำปีเดือนของธนาคารแห่งประเทศไทยและแหล่งอื่นๆ แบ่งเป็น 2 ช่วงระยะเวลาคือ ช่วงปี 2528-2532 เป็นช่วง 5 ปี ก่อนการเปิดเสรีทางการเงิน และช่วง 2533-2537 เป็นช่วง 5 ปี หลังเปิดเสรีทางการเงิน โดยจะศึกษาธนาคารพาณิชย์ไทยและธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ โดยธนาคารพาณิชย์ไทยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่ (ธนาคารที่มีมูลค่าทรัพย์สินรวมในปี 2537 มากกว่า 500,000 ล้านบาทขึ้นไป), กลุ่มธนาคารขนาดกลาง (ธนาคารที่มีมูลค่าทรัพย์สินรวมในปี 2537 ระหว่าง 100,000-200,000 ล้านบาท), กลุ่มธนาคารขนาดเล็ก (ธนาคารที่มีมูลค่าทรัพย์สินรวมในปี 2537 น้อยกว่า 100,000 ล้านบาท)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดโครงสร้างตลาดหรือการผูกขาดของธนาคารพาณิชย์ การศึกษาให้รายได้สุทธิ (Net Income) เป็นตัวแปรตาม โดยนำมาใช้วัดผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์และให้ส่วนแบ่งตลาด (Market Share) เป็นตัวแปรอิสระ โดยเป็นตัวแทน (Proxy) ของโครงสร้างตลาด ส่วนแบ่งตลาดที่ใช้จะเป็นส่วนแบ่งตลาดของเงินฝากและส่วนแบ่งตลาดของสินเชื่อ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษาโครงสร้างตลาดของธนาคารพาณิชย์จะศึกษาการผูกขาดจากการคำนวณหาอัตราการกระจุกตัวของธนาคารพาณิชย์โดยใช้เครื่องมือในการวิเคราะห์ 3 ตัวคือ Partial Concentration Ratio (Cr_n), Herfindahl

Summary Index (H) และ Theil's Method หรือ Entropy Index (E) การคำนวณทั้ง 3 ประเภทจะคำนวณหาอัตราการกระจุกตัวของธนาคารพาณิชย์จากปริมาณการฝากเงินของธนาคารพาณิชย์ (Total Deposit) และปริมาณเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์ (Total Loan) และทรัพย์สินในครอบครองของธนาคารพาณิชย์ (Total Asset) สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างตลาดกับผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ใช้สมการถดถอยกำลังสอง (Ordinary Least Square) ใช้แบบจำลองรายได้สุทธิของธนาคารพาณิชย์ขึ้นกับ Market Share of Deposit, Market Share of Loan, Equity to Asset Ratio, Loan to Deposit Ratio, Rate of Growth of Total Asset

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า ธนาคารพาณิชย์ทั้งระบบมีการผูกขาดของเงินฝาก สินเชื่อและทรัพย์สินในระดับที่ค่อนข้างสูง ยกเว้นในกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดกลางที่พบว่ามีการผูกขาดต่ำมากเพราะธนาคารพาณิชย์กลุ่มนี้มีจำนวนสาขาและกลยุทธ์ที่ใช้ในการแข่งขันใกล้เคียงกัน ขณะที่กลุ่มธนาคารพาณิชย์อื่นๆ มีจำนวนสาขาที่มีความแตกต่างกันมากทำให้ส่วนแบ่งตลาดมีความเหลื่อมล้ำกันสูง นำไปสู่การผูกขาดที่สูง แต่เมื่อมีการเปิดเสรีทางการเงิน ธนาคารพาณิชย์ทุกกลุ่มจะมีการผูกขาดของเงินฝาก สินเชื่อและทรัพย์สินในครอบครองลดลง ยกเว้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศที่มีการผูกขาดเพิ่มขึ้นกว่าเดิมเพราะการเปิดเสรีทางการเงินทำให้ธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศที่มีขนาดใหญ่ที่มีส่วนแบ่งตลาดของเงินฝาก สินเชื่อและทรัพย์สินในครอบครองสูงอยู่แล้วในประเทศมีความคล่องตัวในการดำเนินงานได้มากขึ้น สำหรับการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างตลาดกับผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์พบว่า ส่วนแบ่งตลาดของเงินฝากและสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์จะมีอิทธิพลต่อผลการดำเนินงาน ของธนาคารพาณิชย์โดยมีทิศทางไปในทางเดียวกัน ในธนาคารพาณิชย์ไทยขนาดใหญ่และขนาดกลาง ในธนาคารพาณิชย์ไทยขนาดเล็กพบว่า ทั้งในช่วงก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงิน โครงสร้างตลาดของเงินฝากและของสินเชื่อไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์อาจเป็นเพราะผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็กมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นๆ ลงๆ เมื่อนำมาทดสอบกับส่วนแบ่งตลาดทำให้ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและในกลุ่มธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศ ในช่วงก่อน

เปิดเสรีทางการเงินเท่านั้นที่ส่วนแบ่งตลาดของเงินฝากและสินเชื่อจะไม่มี
ความสัมพันธ์กับผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ซึ่งแสดงว่า ผล
การดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ไม่ได้เป็นผลมาจากโครงสร้างตลาด
อาจเป็นเพราะธนาคารต่างประเทศมีข้อจำกัดในการขยายสาขาทำให้ผล
การดำเนินงานส่วนใหญ่จึงมาจากค่าธรรมเนียม ค่าบริการต่างๆ แต่เมื่อ
เปิดเสรีทางการเงิน ส่วนแบ่งตลาดของธนาคารต่างประเทศกลับมีความ
สัมพันธ์กับผลการดำเนินงานของธนาคารอย่างมีนัยสำคัญเพราะธนาคาร
ต่างประเทศสามารถระดมเงินฝากและปล่อยสินเชื่อได้มากขึ้นและ
สามารถให้บริการทางการเงินได้มากขึ้น

ชื่อผลงาน	โครงสร้างตลาดวิทยุติดตามตัวและพฤติกรรมการใช้ของผู้บริโภคในเขต กทม.
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. พัชรี ตันติสุวรรณนา (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. สุวรรณา ชูโชติ
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาโครงสร้างตลาดและพฤติกรรมการแข่งขันของผู้ประกอบการธุรกิจวิทยุ ติดตามตัวในประเทศไทย + ศึกษาพฤติกรรมและความคิดเห็นของผู้บริโภคที่มีต่อสินค้าและบริการวิทยุ ติดตามตัว
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ทั้งข้อมูลแบบปฐมภูมิ และ ทุตติภูมิ โดยข้อมูลทุติยภูมินั้นได้มาจากกระทรวงคมนาคม , องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย , การสื่อสารแห่งประเทศไทย และบริษัทผู้ให้บริการวิทยุติดตามตัวจำนวน 6 แห่ง (ระหว่างปี 2529 - 2539) และข้อมูลปฐมภูมิจากการออกแบบสอบถามแก่ผู้บริโภคผู้ใช้บริการวิทยุติดตามตัวจำนวน 600 คน
ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	ได้แก่ ทฤษฎีโครงสร้างตลาด (market structure) และ ทฤษฎีพฤติกรรมการแข่งขันของผู้ประกอบการ (competitive behavior)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ในการวัดระดับการกระจุกตัวของธุรกิจจะใช้อัตราส่วนการกระจุกตัว (concentration ratio : CR) ดัชนีวัดการกระจุกตัว CCI : Comprehensive Concentration Index และดัชนี HSI : Herfindahl Summary Index และการวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติไครส์เคิร์ฟ
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าธุรกิจวิทยุติดตามตัวในประเทศไทยมีลักษณะเป็นตลาด ผู้ขายน้อยรายที่เปลี่ยนแปลงมาจากตลาดผู้ขายผูกขาด (ในช่วงปี พ.ศ.๒๕๒๙ - ๒๕๓๒) และมีการแข่งขันกันในธุรกิจทั้งแบบใช้ราคาและไม่ใช่ราคา ในด้านอุปสรรคในการเข้ามาสู่ธุรกิจ (barries to entry) นั้นยังคงอยู่ในระดับสูง โดยมีสาเหตุมาจากปัจจัยด้านเงินลงทุนการตลาด และอุปสรรคการให้สัมปทานโดยภาครัฐ ในส่วนของพฤติกรรมและความคิดเห็นของผู้บริโภคพบว่า วัตถุประสงค์ที่ใช้เป็นเรื่องส่วนตัวมากที่สุด ปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจซื้อวิทยุติดตามตัวเรียงตามลำดับ คือสะดวก รวดเร็วในการติดต่อกับศูนย์บริการและการรับส่งข้อความที่รวดเร็ว, อัตราค่าบริการรายเดือนและราคาเครื่อง ในด้านของปัจจัยส่วนบุคคลกับการมีวิทยุติดตามตัวพบว่า การมีหรือไม่มีวิทยุติดตามตัวขึ้นอยู่กับ เพศ

อายุ และอาชีพของผู้บริโภคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับการศึกษาและระดับรายได้ของผู้บริโภคเลย

ชื่อผลงาน	โครงสร้าง พฤติกรรมและประสิทธิภาพการผลิตทางเทคนิคของอุตสาหกรรมแป้งมันสำปะหลังในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายปรีดา จำปี (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. สามารถ เจียสกุล
เดือน/ปี	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาการผลิต อุตสาหกรรมแปรรูปต่อเนื่องจากแป้งมันสำปะหลัง (Forward Linkage) และภาวะตลาดแป้งมันสำปะหลังทั้งภายในและภายนอกประเทศ ✦ ศึกษาถึงลักษณะองค์กรอุตสาหกรรมแป้งมันสำปะหลังภายในประเทศ โดยจะทำการศึกษาด้านโครงสร้าง (Structure) และพฤติกรรม (Conduct) ของอุตสาหกรรม ✦ ศึกษาถึงผลการดำเนินงาน (Performance) ของหน่วยผลิตโดยพิจารณาในด้านประสิทธิภาพการผลิตทางเทคนิคของหน่วยผลิตในอุตสาหกรรม
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลปฐมภูมิแบบ Cross Section ในปี 2539 จากการสำรวจผู้ประกอบการโรงงานแป้งมันสำปะหลังที่รวมตัวกันอยู่ในรูปสมาคมการค้า อุตสาหกรรมแป้งมันสำปะหลังไทย 21 รายจาก 50 รายทั่วประเทศ และ การศึกษานี้ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมการผลิตแป้งมันสำปะหลังที่ใช้กรรมวิธีการผลิตแบบใหม่หรือ Native Starch นอกจากนี้ มีการใช้ข้อมูลทุติยภูมิในส่วนของ การพิจารณา
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดการจัดองค์กรอุตสาหกรรม ในรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่าง 1) โครงสร้าง Joe S. Bain (1972) แบ่งประเด็นสำคัญของโครงสร้างตลาดที่ควรจะได้รับ การพิจารณาได้แก่ ค่าการกระจุกตัวของผู้ขาย (หรือผู้ซื้อ) ระดับความแตกต่างของสินค้าและเงื่อนไขหรืออุปสรรคในการเข้าสู่ตลาด 2) พฤติกรรมคือ แบบแผนการวางนโยบายของหน่วยธุรกิจที่จะปรับเปลี่ยนไปตามลักษณะตลาด พฤติกรรมในการวางนโยบายมี 2 ด้านคือนโยบายด้านราคาและนโยบายที่ไม่เกี่ยวกับราคา 3) ผลการดำเนินงาน (Performance) เป็นผลลัพธ์สุดท้ายที่ปรากฏในตลาดอันมีผลเนื่องมาจากพฤติกรรมของผู้ซื้อและผู้ขายในตลาด
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การวิเคราะห์เชิงพรรณนาใช้อธิบายลักษณะโครงสร้างและพฤติกรรมของอุตสาหกรรมแป้งมันสำปะหลังในประเทศไทย และการศึกษาเชิงปริมาณ

ใช้ในการหาลักษณะโครงสร้างตลาดโดยการคำนวณหาค่าการกระจุกตัว
ของตลาดและในการอธิบายผลการดำเนินงานของตลาด (Performance)
จะใช้การคำนวณหาค่าประสิทธิภาพการผลิตทางเทคนิค (Technical
Efficiency) ซึ่งจะใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ โดย
จะใช้วิธีโปรแกรมเชิงเส้น (Linear Programming) ในการหาค่าประสิทธิภาพ
โดยใช้ปัจจัยทุน แรงงาน วัตถุดิบและค่าใช้จ่ายในด้านพลังงาน
เป็นปัจจัยในการผลิต

สรุปโดยย่อ

ผลการศึกษาโครงสร้างอุตสาหกรรมพบว่า อุตสาหกรรมแป้งมัน
ลำปะหลังเป็นอุตสาหกรรมที่มีค่าการกระจุกตัวที่ต่ำและได้ลดลงในช่วง 2
ทศวรรษที่ผ่านมา และนอกจากนี้ ยังพบว่าได้มีความแตกต่างกันในตัว
ผลิตภัณฑ์ในอุตสาหกรรมนี้จากระบบการผลิตที่ต่างกันในแต่ละหน่วย
ผลิต ทำให้สามารถกล่าวได้ว่า อุตสาหกรรมนี้มีลักษณะโครงสร้างตลาด
เป็นกึ่งแข่งขันกึ่งผูกขาดแบบผู้ขายมากมาย

ทางด้านพฤติกรรมพบว่า การกำหนดราคาจำหน่ายแป้งมัน
ลำปะหลังนั้นจะกำหนดตามราคาวัตถุดิบ ซึ่งมีความแตกต่างกันในแต่ละ
พื้นที่อันทำให้ต้นทุนการผลิตในแต่ละโรงงานมีความแตกต่างกัน และ
ประกอบกับการที่ในอุตสาหกรรมมีความแตกต่างกันในตัวผลิตภัณฑ์ อัน
มีผลทำให้มีความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ต่างกัน
นั้น จึงทำให้ราคาจำหน่ายแป้งมันลำปะหลังของแต่ละหน่วยผลิตต่างกัน

ด้านประสิทธิภาพการผลิตทางเทคนิคของอุตสาหกรรมพบว่า
เนื่องจากการที่ในแต่ละหน่วยผลิตในอุตสาหกรรมนี้มีความแตกต่างกันจึง
เป็นเหตุให้เส้นขอบเขตการผลิตน่าจะมีความแตกต่างกัน การศึกษานี้จึง
แบ่งหน่วยผลิตเป็น 2 กลุ่มโดยกลุ่มแรกแบ่งตามขนาดของหน่วยผลิตและ
กลุ่มสองแบ่งตามลักษณะลำดับการแยกแบ่งของเครื่องจักร โดยใช้วิธี T-
Test ในการทดสอบ ผลการศึกษาพบว่า หน่วยผลิตในกลุ่มที่หนึ่งไม่มี
ความแตกต่างกัน ด้วยความเชื่อมั่น 95% ในขณะที่หน่วยผลิตในกลุ่มที่
สองนั้นมีความแตกต่างกันในเส้นขอบเขตการผลิต ด้วยความเชื่อมั่น
95% ผลที่ได้คือ ทั้งในหน่วยผลิตที่มีเครื่องแยก 2 ตัว คือเครื่อง
Separator และ Decanter และหน่วยผลิตที่มีเครื่องแยกเพียง Decanter
จะเป็นแบบการผลิตที่อยู่ในช่วงผลผลิตเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง และมีค่า
ดัชนีประสิทธิภาพที่ใกล้เคียงกัน เพียงแต่ในหน่วยผลิตที่มีเครื่องแยกสอง
ระดับนั้นจะมีค่าความยืดหยุ่นของปัจจัยการผลิต(วัตถุดิบ แรงงาน ทุน

และเชื้อเพลิง) ต่อปริมาณการผลิตที่มากกว่าในหน่วยผลิตที่มีเครื่องแยกเพียงระดับเดียว นั่นคือ ในระยะยาวแล้ว โรงงานในกลุ่มที่มีเครื่องแยกสองระดับจะมีความสามารถในการขยายปริมาณผลผลิตได้ดีกว่าโรงงานในกลุ่มที่มีเครื่องแยกเพียงระดับเดียว

ชื่อผลงาน	โครงสร้าง พฤติกรรม และผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายฐิตวัตร พรหมเสน (เศรษฐศาสตร์ มข.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.เสถียร ศรีบุญเรือง
เดือน/ปี	22 ธันวาคม 2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาถึงโครงสร้าง พฤติกรรม ผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ไทย ตลอดจนการเตรียมพร้อมของธนาคารพาณิชย์ไทยในการแข่งขันที่จะมีการขึ้นในอนาคตภายหลังจากที่นโยบายเปิดเสรีทางการเงินสัมฤทธิ์ผล
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทุติยภูมิ ชนิดภาคตัดขวางร่วมกับข้อมูลอนุกรมเวลาของธนาคารพาณิชย์ไทย จำนวน 15 ธนาคาร และสาขานาคารต่างประเทศในไทย จำนวน 14 ธนาคาร รวม 29 ธนาคาร ในช่วงปี 2530-2536 โดยใช้ข้อมูลงบดุล งบกำไร-ขาดทุน ของแต่ละธนาคาร
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดที่ใช้ 1) แนวคิดการศึกษาโครงสร้างธนาคาร 2) พฤติกรรมของธนาคารพาณิชย์ 3) ผลการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ 4) ตัวแปรในการศึกษา ที่นำมาใช้เป็นตัวแทนในการกำหนดให้เป็นกลุ่มของธนาคาร 5) การศึกษาฐานะทางการเงินของธนาคารพาณิชย์
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) โครงสร้างของธนาคารพาณิชย์ ใช้การวัดระดับการกระจุกตัว (CR), Size-Ratio (W), Herfindahl Index (HI) และ Entropy Index (EI) 2) พฤติกรรมของธนาคารพาณิชย์ แบ่งเป็น 2 ส่วน 2.1) ประยุกต์แบบจำลองของ Timothy H. Hannan (1991) โดยกำหนดให้ธนาคารพาณิชย์มีวัตถุประสงค์ในการทำกำไรสูงสุด โดยมีข้อจำกัดคือ สินทรัพย์เท่ากับหนี้สินบวกทุน 2.2) การศึกษาพฤติกรรมทางด้านราคา โดยใช้วิธีการทางเศรษฐมิติที่มีลักษณะของแบบจำลองเป็นระบบสมการเกี่ยวเนื่อง (System of Simultaneous Equation) ด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยแบบสองขั้น (2SLS) เพื่ออธิบายพฤติกรรมของธนาคารพาณิชย์ผ่านทางอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ 3) ผลการดำเนินงาน แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนดังนี้ 3.1) แนวทางการศึกษาผลการดำเนินงานของธนาคารโดยมุ่งเน้นความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการทำกำไรของธนาคาร และการกระจุกตัวทางตลาด 3.2) ความสามารถในการทำกำไรของธนาคารพาณิชย์ ประยุกต์จากแบบจำลองของ Timothy H. Hannan ข้างต้น สรุปออกมาในแบบจำลองความสามารถในการทำกำไรของธนาคารพาณิชย์ โดยอาศัยวิธีการทางเศรษฐมิติ

สรุปโดยย่อ

ผลการศึกษาด้านโครงสร้างตลาดพบว่า ตลาดของธนาคารพาณิชย์เป็นตลาดของผู้ขายน้อยราย (Oligopoly) ที่มีการรวมตัว (Collusion) ในลักษณะ การยอมกัน อย่างไรก็ตาม ระดับการแข่งขันมีแนวโน้มการแข่งขันสูงขึ้นตลอดช่วงเวลาที่ทำการศึกษา จากการศึกษาพบว่า ธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ ได้เสียส่วนแบ่งตลาดไปให้กับธนาคารที่มีขนาดเล็กกว่าเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ยังพบว่าธุรกิจธนาคารพาณิชย์มักมีอุปสรรคในการเข้ามาในธุรกิจของผู้ประกอบกิจการรายใหม่ (Barrier to New Entry) ทั้งนี้เป็นผลเนื่องมาจากการประหยัดจากขนาดกิจการของผู้ประกอบการขนาดใหญ่ที่มีต้นทุนเฉลี่ยต่อหน่วยต่ำกว่านั่นเอง

ผลการศึกษาพฤติกรรมของธนาคารพาณิชย์โดยวิธีการประมาณค่ากำลังสองน้อยที่สุดแบบสองชั้นโดยมีอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้เป็นตัวแปรตาม พบว่าเมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่เป็นสัดส่วนต้นทุนที่ไม่ใช่อัตราดอกเบี้ยต่อปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์แล้ว ในกลุ่มสาขานาการต่างประเทศในไทยนั้น สัดส่วนต้นทุนที่ไม่ใช่อัตราดอกเบี้ยต่อปริมาณเงินลงทุนในหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์ที่แปรผกผันกับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ ในขณะที่กลุ่มธนาคารพาณิชย์ไทยนั้นมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ ทั้งนี้เพราะกลุ่มธนาคารพาณิชย์ไทยในช่วงการศึกษามีหลักเกณฑ์การบริหารการเงินที่แตกต่างจากกลุ่มสาขานาการต่างประเทศในไทยมาก เพราะกลุ่มธนาคารพาณิชย์ไทยไม่นิยมลงทุนในหลักทรัพย์มากดังเช่นกลุ่มสาขานาการต่างประเทศในไทย ในกรณีตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ พบว่ากลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ และกลุ่มธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศในไทยให้ผลการศึกษาในลักษณะที่ว่าอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้มีผลต่ออัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ ทั้งนี้เพราะในช่วงการศึกษาส่วนแบ่งตลาดเงินให้กู้ของกลุ่มธนาคารพาณิชย์ทั้งสองกลุ่มแรกดังกล่าวได้ลดลงตลอดเวลาสำหรับตัวแปรอิสระที่เป็นความยืดหยุ่นของเงินให้กู้ต่ออัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้นั้นสามารถอธิบายได้ว่ากลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ และกลุ่มสาขานาการแห่งประเทศไทยมีนโยบายเชิงรุก เมื่อพิจารณาตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราดอกเบี้ยหลักทรัพย์พบว่า กลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดกลาง กลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็ก และกลุ่มสาขานาการพาณิชย์ต่างประเทศในไทยมีอิทธิพลต่อการกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะที่กลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่อัตราดอกเบี้ย

หลักทรัพย์ไม่มีผลต่ออัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ ทั้งนี้เพราะกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่มีความจำเป็นต้องลงทุนในหลักทรัพย์รัฐบาลซึ่งมักมีรายได้จากดอกเบี้ยหลักทรัพย์รัฐบาลต่ำในสัดส่วนที่สูงกว่ากลุ่มธนาคารอื่น ๆ เพื่อให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของการเปิดสาขาแห่งใหม่นั้นเอง

ผลการศึกษาดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์โดยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยโดยมีสัดส่วนกำไรต่อสินทรัพย์เป็นตัวแปรตาม พบว่า ตัวแปรอิสระที่เป็นสัดส่วนต่อต้นทุนคงที่ต่อสินทรัพย์ไม่สามารถอธิบายสัดส่วนกำไรต่อสินทรัพย์ของธนาคารได้ดีเพราะต้นทุนคงที่ของธุรกิจธนาคารนั้นมีสัดส่วนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับต้นทุนทางการเงินที่ก่อให้เกิดรายได้แก่ธนาคารซึ่งแตกต่างจากธุรกิจประเภทอื่นๆ ในกรณีตัวแปรอิสระที่เป็นอัตราดอกเบี้ยระยะยาวด้านเงินฝากจากการศึกษาพบว่า กลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ และกลุ่มสาขาธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศในไทยไม่มีผลต่อสัดส่วนกำไรต่อสินทรัพย์ ทั้งนี้เพราะส่วนแบ่งตลาดของกลุ่มธนาคารดังกล่าวนี้ได้ลดลงตลอดในช่วงเวลาที่ทำการศึกษา สำหรับสัดส่วนเงินฝากต่อสินทรัพย์และสัดส่วนเงินกองทุนต่อสินทรัพย์ทั้งสองของธนาคารพาณิชย์ทุกกลุ่มจากการศึกษาพบว่ามีผลต่อสัดส่วนกำไรต่อสินทรัพย์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเงินฝากธนาคารที่เพิ่มสูงขึ้นนั้นจะส่งผลทำให้ต้นทุนทางด้านอัตราดอกเบี้ยเงินฝากของธนาคารสูงขึ้น ในขณะที่เดียวกันเงินกองทุนที่เพิ่มขึ้นก็จะทำให้ธนาคารพาณิชย์สามารถทำการแสวงหากำไรจากการปล่อยเงินให้กู้ได้มากขึ้นจากหลักเกณฑ์ที่กำหนดให้ธนาคารพาณิชย์สามารถปล่อยกู้ได้ตามสัดส่วนของเงินกองทุนนั่นเอง ในกรณีตัวแปรอิสระที่เป็นสัดส่วนเงินให้กู้ต่อสินทรัพย์ได้โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ทั้งนี้เพราะธนาคารพาณิชย์ส่วนใหญ่มักจะไม่ได้ตั้งสำรองค่าเผื่อนี้ลงเสียจะสูญเสียตามความเป็นจริง ทำให้หนี้เสียจำนวนมากไม่ได้ทำการตัดออกไป

ในการศึกษาฐานะทางการเงินพบว่าสาขาธนาคารต่างประเทศในไทยมีศักยภาพในการดำเนินธุรกิจที่ดีกว่าธนาคารพาณิชย์ไทยแต่ยังมีข้อเสียเปรียบในเรื่องของฐานลูกค้าเงินฝาก ในขณะที่กลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดกลางและกลุ่มธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็กของไทยจำเป็นต้องเพิ่มเงินกองทุนและพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันให้มากขึ้นโดยการหาพันธมิตรทางธุรกิจทั้งจากภายในและภายนอกประเทศเข้ามาเสริมศักยภาพให้สูงขึ้น หรือทำการรวมกิจการ (Merger) เพื่อรองรับการแข่งขันที่จะมีมากขึ้นในอนาคตอันใกล้นี้ตามข้อตกลงของแกตต์

ด้วยเหตุที่การแข่งขันทางการเงินจะมีมากขึ้นตามนโยบายของ
 ทางการและตามข้อตกลงแกตต์ ดังนั้นธนาคารพาณิชย์จำเป็นที่จะต้องมีการ
 เตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวคือ ธนาคารพาณิชย์ควร
 เร่งพัฒนาศักยภาพในการแข่งขันทุกๆ ด้านโดยเฉพาะการหารายได้ที่ไม่
 ใช้อัตราดอกเบี้ย การปรับปรุงขั้นตอนในการบริหารและการบริการทาง
 การเงิน และควรที่จะเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารงานระบบครอบครัวซึ่ง
 ไม่เอื้ออำนวยต่อการควบกิจการ อีกทั้งเร่งพัฒนานวัตกรรมทางการเงินซึ่ง
 ในอนาคตคาดว่าจะก่อนให้เกิดปัญหาตามมาได้ นอกจากนั้นรัฐต้องเร่ง
 หามาตรการในการช่วยเหลือสถาบันการเงินที่อาจได้รับผลกระทบจาก
 การเปิดเสรีทางการเงิน

ชื่อผลงาน	เงินทุนเคลื่อนย้ายจากต่างประเทศและอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงของไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายยวดยุทธิ์ เรียรตระวัน (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. ณเดชน์ บุญธนะสิน
เดือน/ปี	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาปัจจัยหลักที่มีส่วนกำหนดการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศของไทย ✦ ศึกษาระดับประสิทธิผลของการดำเนินนโยบายการเงินจากการนำเข้าเงินทุนจากต่างประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาวและระดับของการทำ Sterilization ของไทย ✦ ศึกษาผลกระทบที่มีต่ออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงของไทยจากการนำเข้าเงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศ
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทศนิยมรายไตรมาสตั้งแต่ปี 1985:1 -1995 :4 เกี่ยวกับบัญชีเงินเคลื่อนย้าย (Financial Account) หรือในส่วนของเงินทุนไหลเข้าของภาคเอกชนเท่านั้น และผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการเคลื่อนย้ายของเงินทุนจากต่างประเทศ จะเป็นเฉพาะผลต่อภาคการเงินของประเทศเช่น ผลที่มีต่อค่าเงินบาทที่แท้จริง สภาพคล่องของระบบการเงินและประสิทธิผลของนโยบายการเงิน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดทฤษฎีการเงิน (Monetary Theory Approach) ที่ให้ความสำคัญแก่ตลาดเงิน (Money Market) เป็นหลัก ซึ่งในงานศึกษานี้กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการไหลเข้าของเงินทุนแบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ 1) ปัจจัยที่มีผลต่อการไหลเข้าออกของเงินทุนระหว่างประเทศ 2) ผลกระทบของเงินทุนไหลเข้าต่อฐานเงินของประเทศและประสิทธิผลของนโยบายการเงิน 3) ผลกระทบของเงินทุนไหลเข้าต่ออัตราแลกเปลี่ยน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษานี้จะวิเคราะห์เงินทุนไหลเข้าสู่สุทธิของภาคเอกชนทั้งระยะสั้นและระยะยาวกับตัวแปรมหภาคได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ การขยายตัวของรายได้ประชาชาติ การคาดการณ์การลดค่าของเงิน ภาระหนี้ต่างประเทศของภาครัฐบาล การขาดดุลบัญชีเดินสะพัดและสินเชื่อสุทธิ โดยอาศัยแบบจำลองมหภาคของเงินทุนไหลเข้าในระบบสมการ (Simultaneous Equations) มาประมาณด้วยวิธี TSLS เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่กำหนดการเคลื่อนย้ายของเงินทุนระหว่างประเทศของไทย ผลกระทบของเงินทุนทั้งระยะสั้นและระยะยาวต่อระบบการเงินและการดำเนินนโยบายการเงิน

ระดับการทำ Sterilization ของรพท.และผลของการไหลเข้าของเงินทุนจากต่างประเทศที่มีต่ออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ซึ่งอาศัยดัชนีอัตราแลกเปลี่ยนถ่วงน้ำหนัก (Real Effective Exchange Rate Index)

สรุปโดยย่อ

ผลการประมาณด้วยวิธี TSLS พบว่า การไหลเข้าของเงินทุนระยะสั้นจะลดประสิทธิภาพของนโยบายการเงินมากกว่าเงินทุนระยะยาวและระดับการทำ Sterilization เพื่อควบคุมฐานเงินในประเทศอยู่ที่ประมาณ 67.5% อันผลักดันให้อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศคงตัวอยู่ในระดับสูง ซึ่งอาจกระตุ้นให้เกิดการไหลเข้าของเงินทุนระยะสั้นเพิ่มขึ้น และการคงอัตราดอกเบี้ยสูงนี้ก็เป็น การควบคุมอัตราเงินเฟ้อด้วยอีกทางหนึ่ง จึงช่วงชิงดูดให้มีการไหลเข้าของเงินทุนทั้งระยะสั้นและระยะยาวอย่างต่อเนื่อง เพราะอัตราเงินเฟ้อเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดในบรรดาตัวแปรที่มีอยู่ในสมการ นอกจากนี้ พบว่า เงินทุนระยะสั้นจะอ่อนไหวต่อการคาดการณ์ทิศทางค่าเงินบาทมากที่สุด และเมื่อมีการคาดการณ์ว่า ค่าเงินบาทจะอ่อนตัวลงในอนาคต อันอาจเป็นผลมาจากการแข็งตัวของเงินบาทซึ่งเกิดจากการไหลเข้าของเงินทุนในระยะแรก และจากส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยภายในที่สูงกว่าภายนอก ก็จะทำให้เกิดแรงผลักดันให้เกิดการไหลออกของเงินทุน โดยเฉพาะเงินทุนระยะสั้น และผลการประมาณค่าพบว่า เงินทุนเคลื่อนย้ายระหว่างประเทศทำให้ดัชนีค่าเงินบาทอ่อนตัวลงถึง 21.5% และยังพบว่า ดัชนีค่าเงินบาทที่แท้จริงจะยิ่งเสื่อมค่าลง ถ้าการใช้รายจ่ายของภาครัฐบาล มาจากการแย่งชิงเงินเชื่อภายในประเทศกับภาคเอกชน หรือเกิด Crowding Out Effect

การพยายามคงระดับอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศให้สูงกว่าต่างประเทศโดยไม่ปล่อยให้ไปตามกลไกตลาด เพียงเพื่อป้องกันปัญหาอัตราเงินเฟ้อและเพื่อดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศ อาจจะทำได้เพียงเงินทุนระยะสั้นที่เข้ามาสร้างความผันผวนต่ออัตราแลกเปลี่ยนเท่านั้น ดังนั้น การจะส่งเสริมให้เงินทุนที่ไหลเข้าเป็นประโยชน์ต่อประเทศมากที่สุด ภายใต้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบลอยตัวน่าจะเป็นการปล่อยให้อัตราดอกเบี้ยเคลื่อนไหวตามกลไกตลาด เพื่อสนับสนุนให้เกิดการไหลเข้าของเงินทุนระยะยาวมากขึ้น อันจะเป็นประโยชน์ต่อการขยายตัวของภาคเศรษฐกิจที่แท้จริง และต่อเสถียรภาพของอัตราแลกเปลี่ยนต่อไป

ชื่อผลงาน	ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในอุตสาหกรรมหลักของไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	สลิลลา จันทร์ขจร (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. สุพจน์ จุนอนันตรธรรม
เดือน/ปี	31 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาโครงสร้างอุตสาหกรรมหลักและหลักก้ำล่า ตลอดจนสถานการณ์ของอุตสาหกรรมในประเทศไทย ด้านการผลิต การนำเข้า การส่งออก ต้นทุนการผลิตและราคาจำหน่าย ✦ ศึกษาว่า มาตรการของรัฐที่มีต่ออุตสาหกรรมหลักมีผลต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมหลักในประเทศอย่างไร ✦ ศึกษาการลงทุนในอุตสาหกรรมหลักของไทย โดยศึกษาการผลิตหลักในประเทศมีต้นทุนการใช้ทรัพยากรการผลิตภายในประเทศมากน้อยเท่าใดและมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิตหรือไม่ ✦ ศึกษาการไหลตัวของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศและคำนวณจุดวิกฤตของราคาของผลผลิตในตลาดโลกที่บอกถึงขอบเขตของความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต
ข้อมูลที่ใช้	การศึกษาต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศในอุตสาหกรรมหลักในประเทศหลักแผ่นรีดร้อนและหลักแผ่นรีดเย็นจะใช้ข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ ข้อมูลปฐมภูมิใช้การออกแบบสอบถามเพื่อทราบข้อมูลต้นทุนผลิต ราคาจำหน่าย กรรมวิธีการผลิต ตลอดจนมาตรการและนโยบายต่างๆ ของภาครัฐบาล ส่วนข้อมูลทุติยภูมิใช้ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงสร้างและสถานการณ์ของการผลิตหลักในประเทศไทย การนำเข้า การส่งออกและมาตรการต่างๆ ของภาครัฐบาลในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมหลักและหลักก้ำล่าในประเทศ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบโดยใช้ต้นทุนการใช้ทรัพยากรภายในประเทศ (Domestic Resource Cost) ของ Chenery (1961) และ Bruno (1972) ซึ่งเป็นแนวคิดเกี่ยวกับการวัดต้นทุนค่าเสียโอกาสในรูปของการใช้ปัจจัยการผลิตในประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อมในการผลิตสินค้านั้นเพื่อให้ได้มาหรือการประหยัดเงินตราต่างประเทศสุทธิ 1 หน่วย แล้วนำมาเปรียบเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง อุตสาหกรรมใดจะมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต ถ้าค่า DRC ของอุตสาหกรรมนั้นต่ออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงมีค่าน้อยกว่า 1

แบบจำลอง-เครื่องมือ ใช้การวิเคราะห์เชิงพรรณนาจากแบบสอบถามผู้ผลิตภายในประเทศเป็นหลักและมีการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการคำนวณหาค่า DRC ตามแนวคิดของ Bruno โดยจะใช้วิธีการของ Juanjai Ajanant, Supote Chunanuntathum and Sorayuth Meenaphant (1986) ซึ่งค่า DRC ขึ้นกับต้นทุนของปัจจัยการผลิตภายในประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อมที่ใช้ในการผลิตสินค้า, ราคา ณ ตลาดโลกของสินค้าอยู่ในรูปของเงินตราต่างประเทศและต้นทุนของปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศทั้งทางตรงและทางอ้อมที่ใช้ในการผลิตสินค้า 1 หน่วยในรูปของเงินตราต่างประเทศ

สรุปโดยย่อ จากผลการศึกษาพบว่า ทั้งอุตสาหกรรมเหล็กแผ่นรีดร้อนและอุตสาหกรรมเหล็กแผ่นรีดเย็นของไทย มีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต ณ จุดที่ผู้ผลิตมีการผลิตเต็มกำลังการผลิต กล่าวคือ ในอุตสาหกรรมการผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อนคำนวณหาค่า DRC ได้เท่ากับ 10.97 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ขณะที่อุตสาหกรรมการผลิตเหล็กแผ่นรีดเย็นคำนวณค่า DRC ได้ 22.18 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ และเมื่อเทียบกับอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงปี 2539 เท่ากับ 30.79 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ ทำให้ค่า DRC ต่ออัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงมีค่าต่ำกว่า 1 หมายความว่า การผลิตของอุตสาหกรรมทั้งสองมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ สำหรับผลของการไหวตัวของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบพบว่า ในอุตสาหกรรมผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อน การผลิตจะยังคงมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบ สำหรับอุตสาหกรรมผลิตเหล็กแผ่นรีดเย็น การผลิตจะมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบถ้าราคาเหล็กแผ่นรีดเย็นในตลาดโลกมีราคาสูงกว่า 444.09 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ และราคาเหล็กแผ่นรีดร้อนในตลาดโลกมีราคาน่ากว่า 359.95 บาทต่อดอลลาร์สหรัฐฯ สำหรับค่าไฟฟ้าซึ่งเป็นปัจจัยการผลิตชั้นกลางที่สำคัญในการผลิตเหล็กแผ่นทั้งสองจากการศึกษาพบว่า ถึงแม้ราคาค่าไฟฟ้าจะเพิ่มขึ้นร้อยละ 10 การผลิตเหล็กแผ่นรีดร้อนและเหล็กแผ่นรีดเย็นยังคงมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการผลิต

ชื่อผลงาน	ท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบังกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในภาคตะวันออก
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ปรียะดา ศรีจันทร์อินทร์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สุมาลา ศิริโชติ
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาผลการดำเนินงานของท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบังว่ามีประสิทธิภาพหรือไม่ และมีผลกระทบต่อผลผลิตของอุตสาหกรรมในภาคตะวันออก
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) ในลักษณะข้อมูลอนุกรมเวลาระหว่างปี พ.ศ. 2534-2538 เป็นข้อมูลรายไตรมาส
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดของ Rostow ในทฤษฎีลำดับขั้นของการพัฒนาเศรษฐกิจซึ่งก็ได้ให้ความสำคัญของการขนส่งในการมีส่วนร่วมของขบวนการพัฒนาด้วย, ทฤษฎีซึ่งการพัฒนาหรือข้อความเจริญ โดย Perroux ที่กล่าวถึงความสำคัญของศูนย์กลางการพัฒนาหรือเมืองขนาดใหญ่และการกระจายตัวของความเจริญที่อาศัยการขนส่งด้วย, ทฤษฎีว่าด้วยปัจจัยที่กำหนดแหล่งที่ตั้งของอุตสาหกรรม
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ทั้งในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ อีกทั้งการวิเคราะห์ดัชนีต่างๆ ที่ใช้เป็นเครื่องวัดประสิทธิภาพของการดำเนินงานของท่าเรือ โดยการนำมาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณนั้นได้นำเอาตัวแปร (ปัจจัย) ที่คาดว่าจะมีผลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมของอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกมาสร้างเป็นแบบจำลองในรูปสมการถดถอย (multiple regression) และทำการประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด
สรุปโดยย่อ	ในปี พ.ศ. 2534-2538 พบว่าปริมาณการขนส่งสินค้าที่ท่าเรือแหลมฉบังนี้มีเพิ่มขึ้นในทุกปี แต่ผลการดำเนินงานในปี พ.ศ. 2534-2535 ยังไม่สามารถบรรลุตามเป้าหมายได้ ส่วนตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536-2538 นั้นการดำเนินงานของท่าเรือมีแนวโน้มที่ดีขึ้น เพราะได้มีการดำเนินกลยุทธ์ทางการตลาดได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประกอบกับในปัจจุบันสินค้าที่ขนส่งอยู่ส่วนใหญ่เป็นสินค้าอุตสาหกรรมต้องขนส่งด้วยระบบคอนเทนเนอร์ซึ่งมีความเหมาะสมกับความสามารถของท่าเรือแหลมฉบังพอดี ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพในการดำเนินงานของท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบังจากค่าดัชนีต่างๆ เช่น ปริมาณสินค้าที่ขนถ่ายผ่านท่าเรือในช่วงเวลา

หนึ่ง, เวลาที่เรือคอย, เวลาที่เรือเทียบท่า, เปอร์เซ็นต์การใช้ท่า เป็นต้น ได้พบว่าท่าเรือแห่งนี้มีประสิทธิภาพในการดำเนินงานทั้งในด้านผลการปฏิบัติงาน, การให้บริการและการใช้ประโยชน์ของท่าเรือ ในด้านการศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมของอุตสาหกรรมในภาคตะวันออกนั้นปรากฏว่า ปริมาณการขนส่งสินค้าที่ท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบังนี้สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าผลิตภัณฑ์รวมของอุตสาหกรรมในภาคนี้ได้ถึงร้อยละ 78.86 และมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน เพราะว่าสภาพภูมิประเทศในภาคนี้เหมาะแก่การขนส่งปัจจัยหรือวัตถุดิบต่างๆ ทางเรือมากที่สุด อีกทั้งค่าใช้จ่ายในการขนส่งทางเรือก็มีราคาถูกกว่าและสามารถขนส่งได้คราวละมากๆ รวมไปถึงความสะดวกในการคมนาคมจากท่าเรือพาณิชย์แหลมฉบังแห่งนี้ด้วย

ชื่อผลงาน	ที่มาของการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจในประเทศไทยปี พ.ศ.2518-2533
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวประภาพรณ เรียนสิริ (เศรษฐศาสตร์ มช.)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.วสันต์ ศิริพูล
เดือน/ปี	9 มกราคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงที่มาที่เป็นตัวกำหนดอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ + เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างในแต่ละสาขาการผลิตในประเทศว่าได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของผลิตภาพของทุน และผลผลิตภาพของแรงงานในลักษณะใด
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลทุติยภูมิทั้งหมด ซึ่งเป็นข้อมูลทางเศรษฐกิจระดับมหภาคของประเทศและเป็นข้อมูลแบบอนุกรมเวลา ซึ่งประกอบด้วย 1) ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต 4 ตาราง ได้แก่ ตารางประจำปี พ.ศ.2518, 2523, 2528 และ 2533 ซึ่งวัด ณ ราคาผู้ผลิต สำหรับการจำแนกสาขาการผลิตนั้น ได้จัดกลุ่มสาขาการผลิต 16 กลุ่มจากทั้งหมด 180 สาขาการผลิต 2) ข้อมูล Capital-Output Coefficient และ Labour-Output Coefficient ใช้ในการหาปัจจัยที่เกิดการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้าง โดยพิจารณาจาก Factor requirement
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีการเจริญเติบโตของ R.F.Harrod (1939) โดยให้สาเหตุของการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ แยกออกเป็น 3 องค์ประกอบคือ 1) การสะสมของทุนถูกกำหนดโดยทางออม และการตัดสินใจลงทุน 2) การขยายตัวของประชากรได้ก่อให้เกิดอุปทานของแรงงาน 3) การพัฒนาเทคโนโลยี และการปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตของประเทศไทยปี พ.ศ.2518, 2523, 2528, และ 2533 ขนาด 6*6 เพื่อวิเคราะห์ที่มาของตัวกำหนดการเติบโตทางด้านผลผลิต (Source of Output Growth) และที่มาที่เป็นตัวกำหนดการเปลี่ยนแปลงทางด้านโครงสร้างทางเศรษฐกิจ (Source of Growth in Factor Requirement) ซึ่งแบ่งการคำนวณ ออกเป็น 2 ประเด็น โดยใช้แบบจำลองของ Chenery คือคำนวณหาที่มาที่เป็นตัวกำหนดการเติบโตทางด้านผลผลิตจากค่า Percentage Contribution to Output Growth ซึ่งประกอบด้วย การขยายตัวทางด้านการบริโภค การขยายตัวทางด้านการลงทุน การขยายตัวทางด้านการส่งออก การทดแทน

การนำเข้า และการเปลี่ยนแปลงในค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยการผลิตและผลผลิต ส่วนการคำนวณหาที่มาที่เป็นตัวกำหนดการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้างทางเศรษฐกิจนั้น พิจารณาได้จากค่า Ratio of Contributions of Change in Factor-Out Coefficients หรือ ค่าสัมประสิทธิ์ของปัจจัยทุนและแรงงานต่อผลผลิต

สรุปโดยย่อ

ในช่วง 15 ปีที่ทำการศึกษานี้สาขาการผลิตทั้ง 16 สาขาแต่เดิมส่วนใหญ่จะมีที่มาของการเติบโตทางเศรษฐกิจ เนื่องจากการขยายตัวทางด้านการบริโภคเป็นสำคัญ แต่ต่อมาความสำคัญในส่วนนี้ค่อยๆ ลดลงมีบางสาขาเปลี่ยนไปเป็นอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก เช่น อุตสาหกรรมอาหาร อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมยาง เคมีภัณฑ์และปิโตรเลียม บางอุตสาหกรรมกลายเป็นอุตสาหกรรมที่ผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า เช่น อุตสาหกรรมเหมืองแร่ แต่อย่างไรก็ตามสาขาการผลิตส่วนใหญ่ยังคงขึ้นอยู่กับการบริโภคในประเทศเป็นหลัก

ในด้านการเปลี่ยนแปลงความต้องการสินค้าขึ้นกลางพบว่า มีแนวโน้มการใช้สินค้าในอุตสาหกรรมอาหารแทนสินค้าในภาคเกษตรรวมถึงมีการใช้ผลิตภัณฑ์ไม้ ผลิตภัณฑ์กระดาษ ผลิตภัณฑ์โลหะและโลหะ แทนการใช้ผลิตภัณฑ์ยางเคมีภัณฑ์และปิโตรเลียม

ด้านที่มาของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางเศรษฐกิจพบว่า สาขาที่มีแนวโน้มจะมีผลิตภาพทุนสูงขึ้นเรื่อยๆ คือ สาขาเกษตรกรรม สาขาอุตสาหกรรมสิ่งทอ สาขาไม้และผลิตภัณฑ์ไม้ สาขาอุตสาหกรรมยาง เคมีภัณฑ์ และปิโตรเลียม สาขาผลิตภัณฑ์โลหะ และสาขาก่อสร้าง ส่วนสาขาที่มีแนวโน้มผลิตภาพแรงงานสูงขึ้น คือ สาขาอุตสาหกรรมกระดาษและสิ่งพิมพ์ สาขาการค้าส่งปลีก และสาขาบริการ

ชื่อผลงาน	น้ำหนักของสกุลเงินตราต่างประเทศและดัชนีค่าเงินบาท : ภายใต้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนแบบตรกร้าเงิน ปี พ.ศ. 2527 ถึงปีพ.ศ. 2540
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	อาทิตยา กลิ่นพยอม (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. พรายพล คุ่มทรัพย์
เดือน/ปี	15 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาเปรียบเทียบอัตราแลกเปลี่ยนต่างๆ ที่เคยใช้ในอดีตและที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นพื้นฐานในการเข้าใจระบบการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนแบบตรกร้าเงิน ✦ ศึกษาเปรียบเทียบระหว่างน้ำหนักของสกุลเงินสำคัญในตรกร้าเงินตามแนวคิดของ Branson and Katseli (1978) กับน้ำหนักที่เหมาะสมตามแนวคิดของ Lipschitz and Sundararajan (1980) ✦ คำนวณหาดัชนีค่าเงินบาท โดยถ่วงน้ำหนักดัชนีด้วยน้ำหนักของสกุลเงินต่างประเทศในตรกร้าเงินตามแนวคิดของ Branson and Katseli, น้ำหนักที่เหมาะสมตามแนวคิดของ Lipschitz and Sundararajan และน้ำหนักของสกุลเงินในภาคระหว่างประเทศต่างๆ แล้วปรับดัชนีค่าเงินบาทที่ได้ด้วยความแตกต่างของราคาระหว่างประเทศ (PPP) เพื่อศึกษาดัชนีค่าเงินบาทที่แท้จริงตามน้ำหนักของสกุลเงินแต่ละวิธีในช่วงเวลาที่ศึกษา
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทศนิยมตั้งแต่ไตรมาสที่ 4 ปี 2527 ถึงไตรมาสที่ 1 ปี 2540 โดยใช้ปี 2539 เป็นปีฐาน โดยศึกษาภาพรวมของการค้ากับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ 7 ประเทศคือ สหรัฐฯ อังกฤษ เยอรมัน ญี่ปุ่น มาเลเซีย สิงคโปร์และฮ่องกง
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดดัชนีค่าเงิน (Effective Exchange Rate Index and Real Effective Exchange Rate Index), ดัชนีค่าเงินที่แท้จริงและแนวคิดเกี่ยวกับระบบตรกร้าเงิน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Approach) 1) ใช้การคำนวณหาน้ำหนักของสกุลเงินต่างประเทศที่สำคัญในตรกร้าเงินโดยอาศัยแนวคิดของ Branson and Katseli (1978) และใช้เทคนิค Ordinary Least Square ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของแบบจำลอง 2) การคำนวณหาน้ำหนักที่เหมาะสมหรือ Optimal Weights ของสกุลเงินต่างประเทศที่สำคัญในตรกร้าตามแนวคิดของ Lipschitz and Sundararajan (1980) โดยใช้วิธี Variance-Minimizing Approach ในการหา Optimal Weights 3) การคำนวณหาค่าดัชนีค่าเงินบาทที่มีการปรับดัชนีค่าเงินบาทที่ได้ด้วยความ

สรุปโดยย่อ

แตกต่างของราคาระหว่างประเทศ (PPP) เพื่อให้ได้ดัชนีค่าเงินบาทที่แท้จริงโดยจะทำการถ่วงน้ำหนักดัชนีค่าเงินบาทด้วยตัวแปรต่างๆ

การหาน้ำหนักของสกุลเงินในตะกร้าจะกระทำโดยผ่านสองแนวคิดคือแนวคิดของ Branson and Katseli (1978) ซึ่งให้น้ำหนักกับแต่ละสกุลเงินในตะกร้าตามการเปลี่ยนแปลงของอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างสกุลเงินเทียบกับสกุลเงินประเทศคู่ค้าที่สำคัญและแนวคิดของ Lipschitz and Sundararajan (1980) ซึ่งเป็นแนวคิดการหาค่าถ่วงน้ำหนักที่ทำให้ดัชนีค่าเงินบาทที่แท้จริงมีความแปรปรวนรอบระดับดุลยภาพต่ำที่สุด จากผลการศึกษาพบว่า ตะกร้าเงินตามแนวคิด Lipschitz and Sundararajan ให้น้ำหนักในตะกร้าเงินมากที่สุดในสกุลเงินเยนญี่ปุ่น คือ โดยเฉลี่ยตลอดช่วงเวลาที่ใช้ระบบตะกร้าเงินประมาณ 40% เนื่องจากแนวคิดนี้ได้ให้ความสำคัญกับภาคการค้าระหว่างประเทศมาก น้ำหนักส่วนใหญ่จึงตกอยู่กับสกุลเงินเยนญี่ปุ่น ซึ่งเป็นประเทศที่มีมูลค่าการค้ารวมกับไทยสูงที่สุด น้ำหนักที่ให้ความสำคัญรองลงมาคือ สกุลเงินดอลลาร์สิงคโปร์ และสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกา ในขณะที่ตะกร้าเงินตามแนวคิดของ Branson and Katseli ให้น้ำหนักกับสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐมากที่สุด คือ โดยเฉลี่ยประมาณ 78% ทั้งนี้เนื่องจากในการกำหนดค่าเงินบาทนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยอาจให้ความสำคัญกับประเด็นอื่นๆ นอกเหนือจากความสำคัญในด้านการค้าระหว่างประเทศเพียงประเด็นเดียว นอกจากนี้ยังพบว่า ในช่วงที่ไทยกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนโดยระบบตะกร้านั้น เงินบาทมีค่าสูงกว่าความเป็นจริง ทั้งนี้เป็นเพราะอัตราเงินเฟ้อของไทยอยู่ในระดับที่สูงกว่าอัตราเงินเฟ้อของสหรัฐอเมริกา ฉะนั้นในช่วงเวลาดังกล่าวเงินบาทควรมีค่าที่ลดลงเพื่อสะท้อนถึงกำลังซื้อที่แท้จริง

ชื่อผลงาน	บทบาทของธนาคารพาณิชย์กับการขยายตัวทางเศรษฐกิจส่วนภูมิภาค
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ไพรินทร์ ธนะจันทร์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. ดาราวรรณ วิรุฬห์ผล
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงบทบาทของธนาคารพาณิชย์ในด้านการระดมเงินออม การจัดสรรเงินให้สินเชื่อต่อภาคเศรษฐกิจต่าง ๆ และการขยายการเปิดสาขาของธนาคารพาณิชย์ที่มีผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในส่วนภูมิภาค + เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการระดมเงินออมของธนาคารพาณิชย์ และการจัดสรรเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 - 2537 โดยข้อมูลผลิตภัณฑ์ของรายภาคเบื้องต้น (Gross Regional Product) ใช้ราคาคงที่ ณ ปี 2531 และสาขาเศรษฐกิจได้แบ่งออกเป็น 8 สาขาด้วยกัน และแยกการวิเคราะห์ออกเป็นรายภาคทั้ง 4 ภาค
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีการขยายตัวทางเศรษฐกิจของ DOMAR - HARROD ที่เน้นถึงความสำคัญของการออมอันมีผลกระทบต่อการเพิ่มขึ้นของรายได้ประชาชาติหรือต่อความเจริญเติบโต, ทฤษฎีความต้องการถือเงิน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ ซึ่งอาศัยสมการถดถอยเชิงซ้อนโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในการประมาณค่าต่าง ๆ เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการระดมเงินฝากและการจัดสรรเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ และหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ ทั้งนี้ได้แบ่งแบบจำลองออกเป็นแต่ละภาครวม 4 ภาคด้วยกัน โดยที่กำหนดตัวแปรตามคือ ปริมาณเงินออม, ปริมาณเงินให้สินเชื่อตัวแปรอิสระได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ, อัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์, ผลิตภัณฑ์ภายในประเทศรายภาค, จำนวนสาขาของธนาคาร, จำนวนประชากร ฯลฯ
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า การระดมเงินฝากและการจัดสรรเงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์มีผลต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในทุกภูมิภาค โดยพิจารณาได้จากความสัมพันธ์ในเชิงบวกที่มีต่อผลิตภัณฑ์รายภาค แต่ว่าการจัดสรรเงินให้สินเชื่อในแต่ละภูมิภาคยังไม่มี ความเหมาะสมกับการขยายตัวทางเศรษฐกิจของภาคกล่าวคือ การขยายตัวทางเศรษฐกิจ

ของแต่ละภูมิภาคยกเว้นภาคกลางขึ้นอยู่กับภาคเกษตรกรรม ส่วนภาคกลางนั้นขึ้นอยู่กับภาคอุตสาหกรรม แต่เงินให้สินเชื่อของธนาคารพาณิชย์จะจัดสรรให้กับภาคการพาณิชย์และภาคการบริการเป็นหลักในทุกภูมิภาค ทางด้านปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการระดมเงินฝากพบว่าผลิตภัณฑ์รายภาคและจำนวนสาขาของธนาคารพาณิชย์ในแต่ละภูมิภาคมีผลต่อการระดมเงินฝากอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ยกเว้นภาคเหนือที่ความสัมพันธ์ของผลิตภัณฑ์รายภาคนั้นเป็นลบ ส่วนจำนวนประชากรและอัตราดอกเบี้ยเงินฝากออมทรัพย์ มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกัน แต่อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ทางด้านปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการจัดสรรเงินให้สินเชื่อพบว่าผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำ, ปริมาณเงินฝาก, ผลิตภัณฑ์รายภาคและเงินกู้ยืมจากต่างประเทศมีผลในการจัดสรรเงินให้สินเชื่อในภาคใต้และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยที่เงินกู้ยืมจากต่างประเทศและปริมาณเงินฝากมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ขณะที่ผลิตภัณฑ์รายภาคกับการจัดสรรเงินให้สินเชื่อมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ แต่ภาคใต้มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกัน ส่วนจำนวนสาขาของธนาคารพาณิชย์มีความสำคัญค่อนข้างน้อยในทุกภูมิภาค

ชื่อผลงาน	บทบาทของแรงงานต่อการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจในสาขาต่างๆ ในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ประยูร สืบสาย (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ชวริย์ ยาวุฒิ
เดือน/ปี	มีนาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาจำนวนและลักษณะของแรงงานด้านการศึกษา เพศ และอายุในสาขาการผลิตต่างๆ ของไทย ✦ เพื่อทราบบทบาทของแรงงานที่มีต่อการขยายตัวทางเศรษฐกิจในสาขาการผลิตต่างๆ ของไทย
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลเกี่ยวกับมูลค่าเพิ่มของผลผลิตและการสะสมทุนถาวรในสาขาการผลิตต่างๆ, ข้อมูลแรงงานด้านจำนวน การศึกษา เพศ และอายุ, ข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคซึ่งนำไปใช้ในการปรับตัวมูลค่าเพิ่มของผลผลิตและการสะสมทุนถาวรให้เป็นค่าที่แท้จริง, ข้อมูลเนื้อที่เพาะปลูก โดยใช้ข้อมูลทั้งหมดในระหว่างปี พ.ศ. 2518-2535 และแบ่งสาขาการผลิตทั้งหมดออกเป็น 8 สาขา
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยฟังก์ชันการผลิต (production function) โดยกำหนดสมมติฐานคือ ผลผลิตแต่ละหน่วยและปัจจัยการผลิตแต่ละหน่วยจะต้องมีลักษณะเหมือนกัน (homogeneity of output and input), ระยะเวลาที่ใช้ในการผลิตต้องกำหนดแน่นอน, เทคนิคการผลิตคงที่ และขบวนการผลิตอยู่ภายใต้ความแน่นอน โดยแบ่งการวิเคราะห์ฟังก์ชันการผลิตออกเป็น การวิเคราะห์ในระยะสั้น (short-run) และระยะยาว (long-run)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์ทั้งเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression analysis)
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า สาขาเกษตรกรรม ป่าไม้ ล่าสัตว์ และสาขาบริการมีจำนวนแรงงานเพิ่มขึ้นค่อนข้างสูง และปัจจัยที่มีส่วนสำคัญในการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในสาขาต่างๆ คือจำนวนแรงงาน ในด้านการศึกษาพบว่า แรงงานที่มีการศึกษาสูงขึ้นได้เข้าสู่ตลาดแรงงานเพิ่มมากขึ้น แต่แรงงานที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไปมีส่วนในการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในสาขาอุตสาหกรรมการผลิต, สาขาการก่อสร้าง รือถอน และทำลาย, สาขาสาธารณูปโภค, สาขาพาณิชยกรรม, สาขาการขนส่ง คลังสินค้า-คมนาคม และสาขาบริการค่อนข้าง

น้อย ทางด้านอายุของแรงงานพบว่า แรงงานหมวดอายุ 11-19 ปีมีสัดส่วนที่ลดลง แต่แรงงานหมวดอายุ 20-49 ปี กลับมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นในทุกๆ สาขาการผลิต และเมื่อพิจารณาถึงจำนวนแรงงานและคุณภาพแรงงาน (การศึกษา, เพศ และอายุ) ที่มีผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในแต่ละสาขาการผลิตนั้น ในสาขาเกษตรกรรม ป่าไม้ ล่าสัตว์ และการประมงพบว่า การศึกษา (มัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป) และอายุ (20-49 ปี) มีผลต่อมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในสาขาการผลิตนี้ สาขาการขุดแร่ โลหะและอโลหะ จะพบว่าจำนวนแรงงานจะมีผลต่อมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในสาขาการผลิต ส่วนคุณภาพแรงงานไม่มีผลกระทบต่อมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในสาขาการผลิตนี้ สาขาอุตสาหกรรมการผลิต, สาขาสาธารณูปโภคพบว่า การศึกษา (มัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป), เพศ (ชาย) และอายุ (20-49 ปี) สามารถอธิบายมูลค่าเพิ่มของผลผลิตได้อย่างมีนัยสำคัญ (0.01, 0.1 และ 0.1 ตามลำดับ) แต่การเพิ่มขึ้นของแรงงานทั้งด้านเพศชายและอายุในช่วง 20-49 ปีจะทำให้มูลค่าเพิ่มของผลผลิตลดลง เนื่องมาจากว่าสาขาการผลิตนี้มีแรงงานที่มีคุณภาพในสองด้านนี้อย่างเพียงพออยู่แล้ว สาขาการก่อสร้าง ช่อมแซม รื้อถอนและทำลายพบว่า จำนวนแรงงานและคุณภาพแรงงานไม่สามารถใช้อธิบายมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในสาขาได้ สาขาพาณิชยกรรมพบว่า แรงงานเพศชายมีผลต่อมูลค่าเพิ่มของผลผลิตมากกว่าแรงงานเพศหญิง สาขาการขนส่ง คลังสินค้าและคมนาคมพบว่า ทั้งจำนวนแรงงาน และคุณภาพแรงงาน (มัธยมศึกษาตอนปลายขึ้นไป, เพศชาย และหมวดอายุ 20-49 ปี) สามารถอธิบายมูลค่าเพิ่มของผลผลิตได้อย่างมีนัยสำคัญในทิศทางเดียวกัน สุดท้ายในสาขาบริการนั้นพบว่า จำนวนแรงงานมีผลต่อมูลค่าเพิ่มของผลผลิตในทิศทางเดียวกัน

ชื่อผลงาน	บทบาทของสินเชื่อการเกษตรจากธนาคารพาณิชย์ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของสาขาเกษตรกรรมในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ธรรมทัศน์ เจนเจริญพันธ์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สุมาลี สันติผลวุฒิ
เดือน/ปี	มกราคม 2541
วัตถุประสงค์	+ ศึกษาถึงการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทยในด้านการให้สินเชื่อการเกษตร + ศึกษาถึงความสอดคล้องระหว่างการดำเนินงานของธนาคารพาณิชย์กับนโยบายและเป้าหมายในการให้สินเชื่อการเกษตรของรัฐบาล + วิเคราะห์บทบาทของสินเชื่อการเกษตรจากธนาคารพาณิชย์ที่มีผลต่อการเจริญเติบโตของสาขาเกษตรกรรมในภูมิภาคต่างๆ ของประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลา (time series) ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527-2537 ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศเบื้องต้น (GDP) ณ ราคาคงที่ปีพ.ศ. 2531 เป็นปีฐาน ข้อมูลผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาคเบื้องต้น (GRP) ณ ราคาคงที่ในปีพ.ศ. 2531 โดยการใช้ข้อมูลโดยรวมทั้งประเทศและโดยการแบ่งข้อมูลออกเป็นรายภาคจำนวน 4 ภาคคือ ภาคเหนือ (17 จังหวัด) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (20 จังหวัด), ภาคกลาง (25 จังหวัด) ภาคใต้ (14 จังหวัด)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ได้นำเอาทฤษฎีการผลิต (Production Theory) มาวิเคราะห์การขยายตัวทางเศรษฐกิจโดยมีแนวคิดว่าการเปลี่ยนแปลงทางภาคการเงิน (financial sector) ซึ่งในที่นี้ใช้สินเชื่อการเกษตรเป็นตัวแทน และการเปลี่ยนแปลงทางภาคที่แท้จริง (real sector) โดยใช้มูลค่าผลผลิตในสาขาเกษตรเป็นตัวแทนนั้น สำหรับสาขาการผลิตสาขาใดสาขาหนึ่งถ้ามีการเปลี่ยนแปลงของทั้งสองตัวแปรนี้ เป็นไปในทิศทางเดียวกันในเชิงบวกแล้วก็จะก่อให้เกิดความเจริญเติบโตที่ดีและเหมาะสมสำหรับระบบเศรษฐกิจได้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ในการวิเคราะห์ได้ใช้แบบจำลองโครงสร้างอุตสาหกรรมและการเติบโตของท้องถิ่น (industrial structure model of regional growth) หรือที่รู้จักกันในนาม "shift and share analysis" เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างสินเชื่อการเกษตรของธนาคารพาณิชย์กับการเจริญเติบโตของสาขาเกษตรกรรม นั่นคือการวิเคราะห์ทั้งภาคการเงิน (financial sector) และภาคที่แท้จริง (real sector) ควบคู่กันไปเพื่อเป็นการเปรียบเทียบด้วย

โดยการศึกษาทั้งในระดับภาคทั้ง 4 ภาคและในระดับประเทศด้วย โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) ระหว่างมูลค่าการเปลี่ยนแปลงของสินเชื่อการเกษตรกับมูลค่าการเปลี่ยนแปลงของผลผลิตในสาขาเกษตรกรรมเพื่อชี้ให้เห็นถึงทิศทางการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรทั้งสองนี้

สรุปโดยย่อ

จากการศึกษาพบว่าภาคเหนือและภาคกลางมีอัตราการเจริญเติบโตของเงินให้สินเชื่อการเกษตรที่น้อยกว่าอัตราการเจริญเติบโตของเงินให้สินเชื่อการเกษตรเฉลี่ยทั่วประเทศ และการขยายตัวของผลผลิตในสาขาเกษตรกรรมของทั้งสองภาคนี้ก็น้อยกว่าการขยายตัวของสาขาเกษตรกรรมในระดับประเทศด้วย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่ไปในทิศทางเดียวกันแต่เป็นไปในเชิงลบ ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือมีอัตราการเจริญเติบโตของเงินให้สินเชื่อการเกษตรที่สูงกว่าอัตราการเจริญเติบโตของสินเชื่อการเกษตรเฉลี่ยทั่วประเทศ แต่การขยายตัวของสาขาการเกษตรในภาคนี้กลับน้อยกว่าการขยายตัวของสาขาการเกษตรในระดับประเทศ สำหรับภาคใต้ นั้นแสดงถึงแบบแผนของการเจริญเติบโตที่เหมาะสมกันระหว่างภาคที่แท้จริงกับภาคการเงินนั่นคือ มีอัตราการเติบโตของเงินให้สินเชื่อการเกษตรที่สูงกว่าอัตราการเติบโตของเงินให้สินเชื่อการเกษตรเฉลี่ยทั่วประเทศ และการขยายตัวของสาขาการเกษตรในภาคใต้นี้ก็สูงกว่าการขยายตัวของสาขาเกษตรกรรมในระดับประเทศ สำหรับผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (correlation coefficient) นั้นพบว่าภาคใต้นั้นการเปลี่ยนแปลงของสินเชื่อการเกษตรกับการเปลี่ยนแปลงของผลผลิตในสาขาการเกษตรกรรมมีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางและเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ($r = 0.58$) ในภาคกลางแทบจะไม่มีความสัมพันธ์กันเลย ($r = 0.09$) ส่วนภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือกลับพบว่า ความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรทั้งสองนี้อยู่ในระดับต่ำและยังเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามด้วย ($r = -0.12$ และ -0.22 ตามลำดับ) นั่นคือมีเพียงภาคใต้เท่านั้นที่การให้สินเชื่อการเกษตรจากธนาคารพาณิชย์มีผลกระทบต่อการเจริญเติบโตของสาขาเกษตรกรรมในทิศทางเดียวกันและเป็นไปในเชิงบวก

ชื่อผลงาน	บทบาทของสินเชื่อต่อการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาคของประเทศไทย : ศึกษากรณีภาคเหนือ, ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาง สุณีย์ ยังสว่าง (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สมรักษ์ รักษาทรัพย์
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	๙ เพื่อศึกษาบทบาทของสินเชื่อที่มีผลต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมสู่ภูมิภาค ๙ เพื่อศึกษาบทบาทของสินเชื่อที่มีผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาค
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลา รายปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 – 2537 ซึ่งใช้เฉพาะข้อมูลสินเชื่อของภาคอุตสาหกรรมเท่านั้น โดยไม่รวมสินเชื่อครอบครัว
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อภัยทฤษฎีที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างภาคการเงิน (Financial Sector) กับภาคเศรษฐกิจที่แท้จริง (Real Sector) ซึ่งได้แก่ Availability Theory และ Banker Theory โดยที่ทั้งสองทฤษฎีมีแนวคิดหลักที่เหมือนกันคือ เชื่อว่าสินเชื่อ (Credit) น่าจะมีความสัมพันธ์กับรายได้ประชาชาติมากกว่าปริมาณเงิน แต่แตกต่างกันตรงที่ขอบข่ายของการขยายสินเชื่อ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการสร้างแบบจำลองในรูปของ Multiple Log Linear Regression ซึ่งได้แบ่งแบบจำลองออกเป็น 2 ส่วนด้วยกัน คือ แบบจำลองที่ใช้ศึกษาความยืดหยุ่นของสินเชื่อต่อการพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาค มีการลงทุนอุตสาหกรรมในภูมิภาคเป็นตัวแปรตาม โดยสินเชื่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคและการใช้จ่ายจริงของรัฐในภูมิภาคเป็นตัวแปรอิสระ และแบบจำลองที่ใช้ศึกษาความยืดหยุ่นของสินเชื่อต่อการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคซึ่งมีผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาคเป็นตัวแปรตาม ส่วนตัวแปรอิสระได้แก่ สินเชื่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคและจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมในภูมิภาค
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า การเพิ่มขึ้นของสินเชื่ออุตสาหกรรมในภูมิภาคมีผลทำให้การลงทุนอุตสาหกรรมในภูมิภาคเพิ่มสูงขึ้นส่งผลต่อการกระจายการพัฒนาอุตสาหกรรมในภูมิภาค และยังทำให้มีการขยายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมรายภาคซึ่งส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจด้วย โดยทางด้านการเปลี่ยนแปลงของสินเชื่ออุตสาหกรรมนั้นพบว่าค่าความยืดหยุ่นของ

สินเชื่ออุตสาหกรรมที่มีผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรม และค่าความยืดหยุ่นของการใช้จ่ายภาครัฐบาลที่มีผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมมีค่าเท่ากับ 0.21 และ 0.37 ในภาคเหนือ, 0.36 และ 0.37 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมีค่าเท่ากับ 0.36 และ 0.48 ในภาคใต้ตามลำดับ ส่วนผลของการเปลี่ยนแปลงสินเชื่ออุตสาหกรรมรายภาคที่มีต่อการขยายตัวของผลิต-ภัณฑ์มวลรวมรายภาคนั้นพบว่า ค่าความยืดหยุ่นของสินเชื่ออุตสาหกรรมต่อการขยายตัวของผลิต-ภัณฑ์มวลรวมรายภาค และค่าความยืดหยุ่นของจำนวนโรงงานอุตสาหกรรมต่อการขยายตัวของผลิต-ภัณฑ์มวลรวมรายภาคมีค่าเท่ากับ 0.25 และ 0.33 ในภาคเหนือ, 0.33 และ 0.27 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และมีค่าเท่ากับ 0.26 และ 0.49 ในภาคใต้ตามลำดับ

ชื่อผลงาน	บทบาทของอุตสาหกรรมครัวเรือนต่อการมีงานทำและรายได้
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย สุชาติ รัตนวงษ์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ประดิษฐ์ ชาญสมบัติ , Ph. D.
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาบทบาทของอุตสาหกรรมครัวเรือนในการสร้างงานและรายได้ + ศึกษาถึงการขยายตัวและปัจจัยที่มีผลต่อการขยายตัวของอุตสาหกรรมครัวเรือน
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ทั้งข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ โดยข้อมูลปฐมภูมินั้น ได้มาจากกลุ่มตัวอย่าง 2 แหล่งใน 2 เวลา คือ ภาคตะวันตกในปี 2537 และภาคตะวันออกเฉียงเหนือในปี 2539 จำนวนทั้งสิ้น 100 กลุ่ม โดยจะใช้ตัวอย่างของภาคตะวันออกเฉียงเหนือเป็นหลัก และใช้ข้อมูลบางส่วนจากตัวอย่างของภาคตะวันตกมาเสริมเท่านั้น ส่วนข้อมูลทุติยภูมินั้น เป็นข้อมูลภาคตัดขวางในปี พ.ศ.2534 และในปี พ.ศ.2536
ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดทฤษฎีการผลิต กฎการลดน้อยถอยลงของผลได้ (Law of Diminishing Returns) ทฤษฎีดั้งทุน และทฤษฎีเกี่ยวกับหน่วยธุรกิจ
แบบจำลอง – เครื่องมือ	อาศัยทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยที่การวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาจะแปลงข้อมูลทั้งหมดให้อยู่ในรูปร้อยละของข้อมูลและให้อยู่ในรูปของตารางก่อนจึงจะพรรณนา ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณ ได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือส่วนแรกเป็นการทดสอบถึงมูลค่าผลผลิตภายในภาคตะวันออกเฉียงเหนือว่าแตกต่างกันตามประเภทอุตสาหกรรมหรือไม่ โดยใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) ในส่วนที่สองของการวิเคราะห์เชิงปริมาณจะวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อรายได้ การสร้างงาน โดยจะใช้สมการถดถอยเชิงซ้อนมาทำการทดสอบ
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าอุตสาหกรรมในครัวเรือนมีหลายประเภทกระจายอยู่ทั่วไปในทุกภาคของประเทศ อุตสาหกรรมจักรสานมีมากที่สุดและมีอยู่ทั่วไปในทุกภาคมีรายได้สุทธิเฉลี่ยต่อกลุ่มสูงที่สุด รองลงมาคืออุตสาหกรรมสิ่งทอ และสมาชิกของกลุ่มจะมีรายได้สุทธิเฉลี่ยที่สูงกว่าครัวเรือนที่ไม่ได้เข้าร่วมกลุ่ม ในการวิเคราะห์มูลค่าผลผลิต รายได้สุทธิ และจำนวนคนทำงานของกลุ่มอุตสาหกรรมครัวเรือนในภาคตะวันออกเฉียงเหนือพบว่ามีความแตกต่างกันตามประเภทอุตสาหกรรมครัวเรือน อย่างนัยสำคัญทางสถิติต่อรายได้ ส่วนจำนวนคนทำงานนั้นพบว่าไม่มีความ

แตกต่างกันตามประเภทอุตสาหกรรมครัวเรือนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการสร้างงาน ส่วนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อรายได้และการสร้างงานของอุตสาหกรรมครัวเรือนนั้นพบว่า จำนวนสมาชิกของกลุ่มและอายุการดำเนินงานของกลุ่มมีผลในทางบวกต่อรายได้และการสร้างงานของอุตสาหกรรมครัวเรือนมากที่สุด รองลงไปได้แก่ ถ้าไรสุทธิของสมาชิกแต่ละคน ค่าการลงทุนในวัตถุดิบเป็นต้น

ชื่อผลงาน	บทบาทและการปรับตัวของภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนไทยในอุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนรถยนต์ในทศวรรษ 1990
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายชัยศ จิรพฤกษ์ภิญโญ (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. ผาสุก พงษ์ไพจิตร
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	รศ. ดร. สุทธิพันธ์ จิราธิวัฒน์
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาลักษณะโครงสร้างปัจจัยที่กำหนดความสามารถในการส่งออกและการพัฒนาความสามารถเพื่อยกระดับการพัฒนาเทคโนโลยี การดำเนินธุรกิจของภาคธุรกิจเอกชนในประเทศ ✦ เพื่อวิเคราะห์สถานะบทบาทปัจจุบันของนโยบายอุตสาหกรรมในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชนต่อการสร้างความสามารถด้านการส่งออก
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลแบบทุติยภูมิเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวที่เกี่ยวข้องในอุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนระหว่างปี 1990-1996 และข้อมูลปฐมภูมิจากการสัมภาษณ์นักวิชาการ นักธุรกิจอุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนฯ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) แนวคิดที่ว่าด้วยการวิเคราะห์บทบาทของบรรษัทข้ามชาติต่อการเปลี่ยนแปลงในกระแสเศรษฐกิจสังคมโลกของ Gary Gereffi (1995) : กระแสการค้าเสรีก่อให้เกิดทุนนิยมหมู่บ้านโลกซึ่งมีลักษณะการแข่งขันในระดับโลกและการเกิดขึ้นของศูนย์การผลิตใหม่ๆ, การพัฒนานวัตกรรมทางเทคโนโลยีใหม่, การพัฒนาและแพร่ขยายของการปฏิรูปโครงสร้างองค์กรในบรรษัทข้ามชาติ, การพัฒนาทางระบบการเงินโลกที่หลากหลายและการเปลี่ยนแปลงบทบาทรัฐทั้งต่อปัจจัยในประเทศและภายนอกประเทศ 2) แนวคิดที่ว่าด้วยการวิเคราะห์นโยบายรัฐและเอกชนในการร่วมเป็นส่วนหนึ่งของโลกของ Gereffi (1995) : รัฐและเอกชนมีบทบาทในการพัฒนาระดับความสามารถการแข่งขันในตลาดโลกภายใต้แนวทางการยกระดับประสิทธิภาพการผลิตให้สูงขึ้น, การจัดความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างทุนต่างประเทศและทุนในประเทศและการร่วมเป็นส่วนหนึ่งในเขตภูมิภาคทางเศรษฐกิจ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การวิเคราะห์เชิงพรรณนาจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ ผู้บริหารในอุตสาหกรรมชิ้นส่วน สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยและใช้กรอบสมมุติฐานเป็นแนวทางศึกษาและการตั้งกรอบทฤษฎีการวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางการวิเคราะห์ข้อมูล สมมุติฐานในการศึกษาได้แก่ 1) การเติบโตของ

อุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนในประเทศไทยก่อผลกระทบคือ สร้างโอกาสทางเศรษฐกิจจากการลงทุนจากต่างประเทศ การส่งออกและการถ่ายทอดเทคโนโลยี แต่ผลกระทบทางลบคือ ปัญหาการขาดดุลการค้า ดุลบัญชีเดินสะพัดเนื่องจากการส่งออกไม่เกิดประสิทธิผลเท่าที่ควรเนื่องจากปัญหาโครงสร้างเศรษฐกิจอุตสาหกรรมภายในประเทศที่มีข้อจำกัดการปรับตัว ไม่สามารถปรับตัวเพื่อยกระดับให้สอดคล้องกับการดึงดูดวงประโยชน์จากโอกาสทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้น 2) บทบาทการลงทุนของบรรษัทอุตสาหกรรมข้ามชาติ เป็นปัจจัยสภาพแวดล้อมที่ภาครัฐและธุรกิจเอกชนจำเป็นต้องปรับตัวในหลายด้าน โดยเฉพาะการปรับตัวเชิงโครงสร้างของนโยบายอุตสาหกรรม บทบาทภาคเอกชนต่อการลงทุนเพื่อพัฒนาตนเองแทนการพึ่งพิงรัฐ รวมถึงการพัฒนากลไกเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างกลไกเศรษฐกิจทั้งสองให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

สรุปโดยย่อ

ปัจจัยสำคัญที่กำหนดความสามารถและภาพอนาคตของอุตสาหกรรมรถยนต์และชิ้นส่วนฯ ในลักษณะอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้าคือ การส่งออกซึ่งต้องอาศัยและขึ้นอยู่กับนโยบายการส่งออกของบรรษัทอุตสาหกรรมข้ามชาติ ซึ่งบรรษัทฯ คาดหวังตลาดภายในประเทศก่อนที่จะขยายสู่ตลาดส่งออกเนื่องจากได้ผลตอบแทนต่อหน่วยดีกว่า ขณะเดียวกันประเทศกำลังพัฒนาต่างเปิดรับการลงทุนในอุตสาหกรรมและมีนโยบายพัฒนาอุตสาหกรรมนี้ทั้งสิ้น ประสานกับความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีต่างๆ ทำให้กำลังการผลิตรถยนต์โดยรวมของโลกมีมากเกินความต้องการบริโภคและการส่งออกของประเทศในภูมิภาคหนึ่งๆ โอกาสการส่งออกจึงขึ้นกับชิ้นส่วนฯ มากกว่ารถยนต์สำเร็จรูป โดยที่ความได้เปรียบเชิงเปรียบเทียบ ความสามารถในการแข่งขันเป็นตัวกำหนดความสามารถในการส่งออก ซึ่งฐานเทคโนโลยี คุณภาพการผลิตของอุตสาหกรรมชิ้นส่วนฯ โดยกิจการร่วมทุนหรือทุนต่างชาติสูงกว่ากิจการทุนในประเทศ ภาพอนาคตของอุตสาหกรรมนี้ของไทยจึงมีแนวโน้มของลักษณะอุตสาหกรรมการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ซึ่งหมายถึงผลกระทบการขาดดุลการค้าและการขาดดุลบัญชีเดินสะพัด เนื่องจากกระบวนการผลิตที่ต้องพึ่งพิงการนำเข้าชิ้นส่วนสำคัญที่มีมูลค่าเพิ่มสูงจากบรรษัทฯ ผลการศึกษาที่พบต่อมาก็คือ ภาครัฐมีแนวนโยบายที่มุ่งเน้นครอบคลุมอุตสาหกรรมโดยรวม โดยมุ่งใช้กลไกราคาสubsidize การแข่งขันเสรี ขณะที่นโยบายเฉพาะเพื่อพัฒนาภาคธุรกิจเอกชนขาด

ประสิทธิภาพในการพัฒนาด้านเทคโนโลยีและประสิทธิภาพแรงงาน ดังนั้น ภาคธุรกิจเอกชนไทยจึงจำเป็นต้องรีบเร่งเพื่อปรับตัว ยกกระดับความสามารถแข่งขันเพื่อรับกับจีนส่วนๆ ที่นำเข้าจากสภาพการแข่งขันเสรี

ชื่อผลงาน	ประเมินการใช้เทคโนโลยีในการผลิตกระเทียมและหอมแดง
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นางสาวศิริพร ศิริปัญญาวัฒน์ (เศรษฐศาสตรมหาบัณฑิต)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.เสถียร ศรีบุญเรือง
เดือน/ปี	21 มกราคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อประเมินการใช้เทคโนโลยีในการผลิตกระเทียมและหอมแดง โดยการประมาณแบบจำลองโลจิต (Logit) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสังคมที่มีผลกระทบต่อการยอมรับเทคโนโลยีของเกษตรกร และการวิเคราะห์โดยการประมาณฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุด
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลปฐมภูมิ อาศัยโครงสร้างแบบสอบถาม เพื่อใช้ในการสัมภาษณ์เกษตรกร จำนวน 100 ราย ข้อมูลประกอบด้วย ลักษณะโครงสร้างครัวเรือนเกษตรกร ข้อมูลการผลิต ข้อมูลทางด้านเศรษฐกิจและสังคม และทัศนคติของเกษตรกรที่มีต่อความเสี่ยง ส่วนข้อมูลทุติยภูมิ ได้รวบรวมจากเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องจากแหล่งต่างๆ เช่น ห้องสมุด วารสารต่างๆ สำนักงานเกษตรจังหวัด และอำเภอ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) แนวคิดเกี่ยวกับคำว่าเทคโนโลยี 2) แนวความคิดเกี่ยวกับการยอมรับเทคโนโลยี (Technology Adoption) 3) แนวคิดเกี่ยวกับช่องว่างผลผลิต (Yield Gap) 4) ทฤษฎีฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่มีลักษณะเป็นแบบเชิงสุ่ม (Stochastic Frontier Production Function)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	1) การศึกษาถึงการยอมรับเทคโนโลยีของเกษตรกร โดยพิจารณาตัวแปรตาม ซึ่งมีเพียง 2 ค่า (Dichotomous Variable) คือมีค่าเท่ากับ 1 เมื่อเกษตรกรยอมรับเทคโนโลยี และมีค่าเท่ากับ 0 เมื่อเกษตรกรไม่ยอมรับเทคโนโลยี โดยให้ชุดเทคโนโลยีที่สนใจทำการศึกษาลำดับสำหรับหอมแดง และกระเทียมที่เกษตรกรตำบลแนะนำ เป็นเรื่องเกี่ยวกับ พันธุ์ที่ใช้ ปุ๋ยเคมี สารเคมีกำจัดวัชพืช และสารเคมีกำจัดศัตรูพืช 2) การศึกษาถึงช่องว่างผลผลิต (Yield Gap) โดยก่อนที่จะหาช่องว่างการผลิตได้นั้น จะต้องทำการหาฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุดเสียก่อน โดยในการศึกษานี้จะให้ฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุดเสียก่อน โดยในการศึกษานี้จะให้ฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุดอยู่ในรูปของ Cobb-Douglas โดยอาศัยวิธีการประมาณค่าแบบกำลังสองสมบรูณ์น้อยที่สุดที่มีการปรับค่าแล้ว (Corrected Ordinary Least Square: COLS) ขั้นตอนสุดท้ายหาช่องว่างการผลิตโดยการนำเอาค่าของผลผลิตที่ได้จากวิธีการ COLS มา

สรุปโดยย่อ

ลบด้วยค่าของผลผลิตที่เกิดขึ้นจริงของเกษตรกรแต่ละราย (y) ซึ่งก็จะได้ ช่องว่างผลผลิตของเกษตรกรแต่ละคนแยกตามชนิดของพืชที่ศึกษาภายใต้เงื่อนไขของชุดเทคโนโลยีเหมือนกัน

ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรอธิบายซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีผลกระทบต่อการยอมรับเทคโนโลยีของเกษตรกรผู้ปลูกหอมแดงและกระเทียมพันธุ์จีน นั้น ได้แก่ ระดับราคาของพันธุ์พืชกล่าวคือ ยิ่งระดับราคาพันธุ์พืชมีราคาค่อนข้างสูงก็จะทำให้เกษตรกรต้องมีภาระทางด้านต้นทุนการผลิตเพิ่มมากขึ้น ซึ่งมีผลต่อเนื่องทำให้โอกาสในการยอมรับเทคโนโลยีของเกษตรกรลดลงได้ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางด้านการศึกษาทั้งที่เป็นความรู้ที่เกษตรกรได้รับการศึกษาในระบบและความรู้ที่ได้จากการศึกษานอกระบบ เช่น ความรู้ที่ได้รับจากแหล่งต่าง ๆ โดยผ่านการจัดฝึกอบรม เป็นต้น ซึ่งแหล่งความรู้ต่างๆ เหล่านี้ต่างก็มีผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญ ทำให้เกษตรกรมีโอกาสที่จะยอมรับเทคโนโลยีมากขึ้น ส่วนตัวแปรอธิบายที่เป็นปัจจัยซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการยอมรับเทคโนโลยีของเกษตรกรผู้ปลูกกระเทียมพื้นเมืองนั้น จากการศึกษาพบว่า นอกเหนือไปจากการที่เกษตรกรเป็นบุคคลที่มีทัศนคติชอบการเสี่ยงจะมีแนวโน้มที่จะยอมรับเทคโนโลยีได้ดีกว่าเกษตรกรที่มีทัศนคติชอบเลี่ยงการเสี่ยงแล้ว ปัจจัยที่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษา ประสบการณ์ในอาชีพ ตลอดจนปริมาณเงินเชื่อที่ใช้ในการเพาะปลูกก็มีผลกระทบเชิงบวกต่อโอกาสในการยอมรับเทคโนโลยีของเกษตรกรด้วยเช่นกัน

ผลการประมาณฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุด ซึ่งประมาณได้โดยวิธีการ (COLS) ของทุกพืชที่ทำการศึกษานั้น แสดงให้เห็นว่า ฟังก์ชันการผลิตของทุกพืชที่ทำการศึกษาอยู่ในระยะที่ผลตอบแทนต่อขนาดการผลิตเพิ่มขึ้น โดยมีค่าเท่ากับ 1.22, 1.39 และ 1.06 สำหรับหอมแดง กระเทียมพื้นเมือง และกระเทียมพันธุ์จีน ตามลำดับ นอกจากนี้ผลการศึกษา ยังแสดงให้เห็นว่าเกษตรกรแต่ละรายยังคงมีประสิทธิภาพการผลิตอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าเส้นฟังก์ชันการผลิตที่มีประสิทธิภาพที่สุดคิดเป็นร้อยละ 53.04 ของปริมาณผลผลิตที่ควรจะได้รับ โดยที่สัดส่วนของช่องว่างผลผลิตของหอมแดง กระเทียมพื้นเมือง และกระเทียมพันธุ์จีน คิดเป็นร้อยละ 41.06, 77.50, และ 40.55 ของปริมาณผลผลิตที่ควรจะได้รับ ตามลำดับ เมื่อพิจารณาช่องว่างผลผลิตตามขนาดของพื้นที่ที่ใช้ในการเพาะปลูกแล้วพบว่า ทั้งในกรณีของหอมแดง กระเทียมพื้นเมือง และกระเทียมจีนนั้น

ช่องว่างผลผลิตของเกษตรกรแต่ละรายนั้นไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เกษตรกรทั้งรายเล็กและรายใหญ่ต่างก็ขาดประสิทธิภาพในการผลิตเหมือนกัน

ชื่อผลงาน	ประสิทธิภาพของเครื่องมือทางการเงินช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงิน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายณรงค์ ธนาวิवास (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. วิมุต วาณิชเจริญธรรม
เดือน/ปี	31 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ทดสอบประสิทธิภาพของเครื่องมือทางการเงินโดยศึกษาเปรียบเทียบความสามารถของเป้าหมายทางการเงินระหว่างปริมาณเงิน สินเชื่อและอัตราดอกเบี้ยที่มีต่อการอธิบายเป้าหมายทางเศรษฐกิจ (รายได้และราคา) ทั้งในช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงินหรืออีกนัยหนึ่งต้องการทดสอบว่า ระหว่างเป้าหมายทางการเงินดังกล่าว เป้าหมายใดจะมีคุณสมบัติของการเป็นเครื่องชี้นำทางการเงินที่ดี ซึ่งทางการสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการดำเนินนโยบายการเงินในอนาคต
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทุติยภูมิรายเดือนแบ่งเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงก่อนเปิดเสรีทางการเงิน (มกราคม 2530-มิถุนายน 2535) กับช่วงหลังเปิดเสรีทางการเงิน (กรกฎาคม 2535-มิถุนายน 2539) หลักเกณฑ์การแบ่งช่วงเวลาก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงินจะอาศัยระยะเวลาของการประกาศยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยทุกประเภทของทางการเป็นเกณฑ์ ตัวแปรรวมทางการเงินที่ใช้ในการศึกษาประกอบด้วยปริมาณเงินตามความหมายแคบ (M1), ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง (M2), ฐานเงิน (MB), สินเชื่อภาคเอกชน (PC), อัตราดอกเบี้ยประกอบด้วยอัตราดอกเบี้ยให้กู้ยืมระหว่างธนาคาร (IB) กับอัตราดอกเบี้ยตลาดซื้อคืน (RP), ตัวแปรรายได้ใช้ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรม, ตัวแปรราคาใช้ดัชนีราคาผู้บริโภค
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดการดำเนินนโยบายการเงิน, เป้าหมายของนโยบายการเงินและช่องทางการส่งผ่านของนโยบายการเงิน (Channel of Monetary Policy Transmission) ตามแนวคิดของสำนักเคนส์และสำนักการเงินนิยม
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณได้ใช้วิธีการทางเศรษฐมิติได้แก่ การทดสอบ Unit Root ด้วยวิธี Augmented Dickey Fuller (ADF) การทดสอบ Cointegration ด้วยวิธี Two-Step Approach ของ Engel and Granger การทดสอบ Causality ด้วยวิธีของ Granger (1987) โดยมีการรวม Error Correction Term เข้าไว้ด้วยอันเนื่องจากผลการศึกษาพบความสัมพันธ์ระยะยาวระหว่างตัวแปรที่สนใจศึกษา รวมทั้งการวิเคราะห์ Impulse

Response Function และ Variance Decomposition จากการประมาณแบบจำลอง Vector Autoregressive (VAR) ในรูปแบบของ Vector Error Correction Mechanism (VECM)

สรุปโดยย่อ

จากผลการศึกษาพบว่า การทดสอบ Unit Root สนับสนุนการมีคุณสมบัติ Non Stationary (I(1)) ของตัวแปรทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษา สำหรับผลการทดสอบ Cointegration พบความสัมพันธ์ระยะยาวระหว่างตัวแปรรวมทางการเงิน สินเชื่อภาคเอกชน อัตราดอกเบี้ยให้กู้ยืมระหว่างธนาคารและอัตราดอกเบี้ยตลาดซื้อคืน ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมและดัชนีราคาผู้บริโภค ทั้งในช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงิน ขณะที่การทดสอบ Causality สนับสนุนความสำคัญของการมีส่วนร่วมช่วยอธิบายเป้าหมายทางเศรษฐกิจ ดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมและดัชนีราคาผู้บริโภคของตัวแปรรวมทางการเงินมากกว่าเมื่อเทียบกับอัตราดอกเบี้ย โดยปริมาณเงินตามความหมายแคบและสินเชื่อภาคเอกชนเป็นเป้าหมายทางการเงินที่มีความสำคัญสูงสุดในการมีส่วนร่วมช่วยอธิบายดัชนีผลผลิตอุตสาหกรรมในช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงิน ขณะที่ปริมาณเงินตามความหมายแคบเป็นเป้าหมายทางการเงินที่มีความสำคัญสูงสุดในการมีส่วนร่วมช่วยอธิบายดัชนีราคาผู้บริโภคทั้งในช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีทางการเงิน นอกจากนี้ผลจากการทดสอบยังให้หลักฐานสนับสนุนบทบาทของอัตราดอกเบี้ยในการมีส่วนร่วมช่วยอธิบายเป้าหมายทางเศรษฐกิจดังกล่าวมากขึ้นในช่วงหลังเปิดเสรีทางการเงิน สำหรับการวิเคราะห์แบบจำลอง VAR (VECM) แม้ว่าจะสนับสนุนบทบาทสำคัญมากขึ้นของอัตราดอกเบี้ยในช่วงหลังเปิดเสรีทางการเงิน แต่กล่าวได้ว่า ตัวแปรรวมทางการเงินแต่ละประเภทยังคงเป็นเป้าหมายทางการเงินที่มีความสำคัญในการอธิบายการเคลื่อนไหวของเป้าหมายทางเศรษฐกิจได้ดี สำหรับการศึกษาเชิงนโยบาย การดำเนินนโยบายการเงินในอนาคตควรจะทำให้ความสำคัญกับเป้าหมายทางการเงิน รวมทั้งดัชนีทางเศรษฐกิจอื่นๆ ในการควบคุมและติดตามผลกระทบของนโยบายการเงินที่มีต่อเป้าหมายทางเศรษฐกิจ มิฉะนั้นอาจทำให้ประสิทธิภาพของนโยบายการเงินลดลง รวมทั้งทางการควรจะต้องเร่งสร้างเครื่องมือทางการเงินที่อิงกับกลไกตลาดให้มีมากขึ้นเพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการควบคุมสภาพคล่องของระบบการเงินและทิศทางการเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ยระยะสั้นให้มีความสอดคล้องกับการเคลื่อนไหวของเป้าหมายทางเศรษฐกิจ

ชื่อผลงาน	ประสิทธิภาพของเครื่องมือทางการเงินเพื่อควบคุมเป้าหมายของระบบเศรษฐกิจ
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายสุรัช จະยะสกุล (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. ศิริเพ็ญ ศุภกาญจน์กันติ
เดือน/ปี	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาการประยุกต์ใช้ทฤษฎีเงินเอร์ฮ็อฟต์มัลคอนโทรลเพื่อควบคุมเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ ✦ ศึกษาศักยภาพของเครื่องมือนโยบายการเงินในการบรรลุเป้าหมายนโยบายการเงิน
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทฤษฎีภูมิอนุกรมเวลา เป็นข้อมูลรายไตรมาส ตั้งแต่ พ.ศ. 2532-2537 การศึกษาศักยภาพของเครื่องมือนโยบายการเงินได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินให้สินเชื่อของธนาคารแห่งประเทศไทยแก่ธนาคารพาณิชย์ (Bank Rate) อัตราซื้อลดหลักทรัพย์ในตลาดซื้อคืน (Repurchase Rate) และอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา (Exchange Rate) เพื่อบรรลุเป้าหมายนโยบายการเงินได้แก่ การมีเสถียรภาพของระดับราคาสินค้า การจ้างงานเต็มที่ การมีความจำเป็นทางเศรษฐกิจเพียงพอและการมีความสมดุลในดุลการชำระเงิน จะศึกษาช่วงไตรมาสที่ 1 ถึงไตรมาสที่ 4 ปี 2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีปริมาณเงินซึ่งมีอยู่ 2 สำนักใหญ่ๆ คือ 1) สำนักเคนส์ใหม่ (Neo Keynesian Economists) ซึ่งเห็นว่า กลไกและตัวเชื่อมโยงที่สำคัญที่สุดระหว่างภาคการเงินและการผลิตคืออัตราดอกเบี้ย ผลตอบแทนจากสินทรัพย์และความพร้อมเพรียงของเครดิต (Credit View) 2) สำนักการเงิน (Monetarists) เชื่อว่า เงินเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดซึ่งมีคุณสมบัติเป็นตัวปฏิบัติการที่มีผลกระทบต่อภาคการผลิตได้โดยตรง โดยผ่านทางระดับราคานอกจากนี้ มีการประยุกต์ใช้ทฤษฎีเงินเอร์ฮ็อฟต์มัลคอนโทรลเพื่อใช้ประโยชน์ในการกำหนดนโยบายควบคุมของภาครัฐ ทฤษฎีนี้มีอยู่ว่า ภายใต้ข้อจำกัดของโครงสร้างทางเศรษฐกิจ ขณะใดขณะหนึ่งทำอะไรที่จะควบคุมภาวการณ์ทางเศรษฐกิจให้มีความใกล้เคียงกับภาวะที่เราต้องการหรือเป็นไปตามที่เราตั้งเป้าหมายไว้ให้มากที่สุด
แบบจำลอง-เครื่องมือ	แบบจำลองในการศึกษานี้สอดคล้องกับทฤษฎีเงินเอร์ฮ็อฟต์มัลคอนโทรล โดยแบบจำลองมีลักษณะเชิงเส้นตรงในตัวแปรคือ ตัวแปรภายในอยู่ในรูปกำลังหนึ่งและต้องไม่อยู่ในรูปผลคูณหรือผลหารกับตัวแปรภายในระบบ

ตัวอื่นๆ การประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรในแต่ละสมการของระบบสมการ (Simultaneous Equations) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดสองครั้ง (Two Stage Least Square: 2SLS) หลังจากนั้นทดสอบความเหมาะสมและความสามารถในการอธิบายของตัวแปรภายนอกที่มีต่อตัวแปรภายในแต่ละสมการจากค่าทางสถิติได้แก่ R^2 , T-Test, F-test, Durbin-Watson Statistic และ Durbin-h Statistic ตลอดจนเครื่องหมายแสดงทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ พร้อมกับทดสอบความสามารถในการพยากรณ์ของระบบสมการด้วยวิธี Historical Simulation Test (Pindyck R.S. and Rubinfeld D.L. 1991) ซึ่งพิจารณาได้จากค่า RMSPE (Root Mean Square Percent Error) และค่า U (Theil's Inequality Coefficient)

สรุปโดยย่อ

การศึกษานี้อาศัยทฤษฎีสำนักเคนส์ซึ่งเชื่อในประสิทธิภาพของนโยบายการคลังและเห็นว่าอัตราดอกเบี้ยเป็นตัวเชื่อมโยงที่สำคัญที่สุดระหว่างภาคการเงินและภาคผลผลิต ส่วนสำนักการเงินเห็นว่า ปริมาณเงินเป็นตัวเชื่อมโยงที่สำคัญที่สุดจากภาคการเงินไปสู่ภาคการผลิตผ่านการเปลี่ยนแปลงทางด้านราคาสินค้าโดยที่อัตราดอกเบี้ยและราคาของหลักทรัพย์เป็นเพียงพาหนะที่จะนำเศรษฐกิจไปสู่จุดหมายปลายทาง นั่นคือ การเปลี่ยนแปลงปริมาณเงินจะส่งผลต่ออัตราดอกเบี้ยน้อยมาก แต่ผลการศึกษาในวิทยานิพนธ์นี้แสดงให้เห็นความสำคัญของตัวเชื่อมโยงระหว่างภาคเศรษฐกิจการเงินและภาคผลผลิต ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยและปริมาณเงินผ่านทางระดับราคาสินค้า ในการเป็นตัวเชื่อมโยงไปสู่การเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมทางเศรษฐกิจ นั้นแสดงให้เห็นถึงความกำกวมของความสำคัญของตัวเชื่อมโยงระหว่างภาคการเงินและภาคผลผลิตของนักเศรษฐศาสตร์สำนักเคนส์และสำนักการเงิน นอกจากนี้ ผลการศึกษายังพบว่า กลุ่มของเครื่องมือนโยบายการเงินได้แก่ อัตราธนาคาร และอัตราซื้อลดพันธบัตร มีความแม่นยำต่อการบรรลุเป้าหมายเศรษฐกิจที่กำหนดไว้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งได้แก่ กลุ่มเป้าหมายรายได้ประชาชาติระดับราคาและดุลบัญชีเดินสะพัด ในขณะที่กลุ่มเครื่องมือนโยบายการเงินที่มีเครื่องมืออัตราแลกเปลี่ยนเงินตรารวมอยู่ด้วย ไม่มีความแม่นยำต่อการบรรลุเป้าหมายเศรษฐกิจที่กำหนดไว้

ชื่อผลงาน	ประสิทธิภาพตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศล่วงหน้าของไทยโดยวิธี Integration and Error Correction Model
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นส. ปาริชาติ ทองขุนดำ (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. นวลน้อย ตีรรัตน์
เดือน/ปี	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ เพื่อศึกษาลักษณะของตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศล่วงหน้าของไทย ✦ เพื่อทดสอบความมีประสิทธิภาพของตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศ ล่วงหน้าของไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยมรายวันโดยแบ่งเป็น 2 ช่วงเวลา เพื่อเปรียบเทียบ ความมีประสิทธิภาพของตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศล่วงหน้าก่อน การผ่อนคลายการควบคุมปริวรรตเงินตราครั้งแรกในวันที่ 22 พฤษภาคม 2533 และหลังการผ่อนคลายการควบคุมปริวรรตเงินตราครั้งที่สองในวันที่ 1 พฤษภาคม 2535 ซึ่งจะใช้ข้อมูลรายวันดังนี้ 1) ก่อนการผ่อนคลายการ ควบคุมปริวรรตเงินตรา จะใช้ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนทันทีตั้งแต่ 4 ก.พ. 2531- 21 พ.ค. 2533 อัตราแลกเปลี่ยนล่วงหน้า 1 เดือนตั้งแต่ 4 ม.ค. 2531- 20 เม.ย. 2533 2) หลังการผ่อนคลายการควบคุมปริวรรตเงินตรา ใช้ข้อมูลอัตราแลกเปลี่ยนทันทีตั้งแต่ 4 ก.พ. 2536- 22 พ.ค. 2538 อัตรา แลกเปลี่ยนล่วงหน้า 1 เดือนตั้งแต่ 4 ม.ค. 2536- 20 เม.ย. 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดเกี่ยวกับความมีประสิทธิภาพของตลาดของ Fama (1970) ที่ กล่าวว่า ตลาดที่มีประสิทธิภาพ ราคาจะสะท้อนถึงข้อมูลข่าวสารที่เข้ามา ได้ทั้งหมดอย่างเต็มที่ ซึ่งแนวคิดนี้นำไปสู่การสร้างแบบจำลองที่ Fama ประยุกต์ใช้กับการทดสอบความมีประสิทธิภาพของตลาด คือ แบบจำลอง Expected Return หรือ Fair Game นอกจากนี้ยังมีแบบจำลอง Martingale, Submartingale แบบจำลอง Random Walk
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การทดสอบความมีประสิทธิภาพของตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศ ล่วงหน้าใช้วิธี Cointegration และ Error Correction Model
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาลักษณะของตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศล่วงหน้าของไทย พบว่า ตลาดมีขนาดค่อนข้างจำกัด เนื่องจากทางการยังมีการควบคุมผู้ที่เข้ามาทำสัญญาซื้อขายเงินตราต่างประเทศล่วงหน้า โดยอนุญาตให้เฉพาะบุคคลหรือสถาบันที่ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องกับเงินตราต่างประเทศ

ประเทศเท่านั้นในการซื้อขายเงินตราล่วงหน้าได้แก่ ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก บริษัทหรือนักธุรกิจที่มีทรัพย์สินหรือหนี้สินเป็นเงินตราต่างประเทศ นักลงทุนต่างประเทศในรูปบัญชีเงินบาทและธนาคารพาณิชย์ สำหรับตัวกลางในการซื้อขาย ทางกรอนุญาตให้เฉพาะธนาคารพาณิชย์เท่านั้น นอกจากนี้ยินยอมทำสัญญาซื้อขายกันไม่เกิน 6 เดือนและส่วนใหญ่ซื้อขายกันระหว่างเงินบาทกับเงินดอลลาร์สหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม ปริมาณการทำสัญญาซื้อขายเงินตราต่างประเทศล่วงหน้ามีการขยายตัวเพิ่มขึ้นสอดคล้องกับปริมาณธุรกรรมระหว่างประเทศที่เพิ่มขึ้น

การทดสอบความมีประสิทธิภาพของตลาดปริวรรตเงินตราต่างประเทศล่วงหน้าของไทย ใช้วิธี Cointegration และ Error Correction Model โดยทดสอบกรณีอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทกับเงินดอลลาร์สหรัฐฯ เงินเยนญี่ปุ่น และเงินมาร์คเยอรมัน ผลการทดสอบในทุกกรณีสรุปได้ว่า ตลาดล่วงหน้าของไทยไม่มีประสิทธิภาพ กล่าวคือ ปฏิเสธสมมติฐานร่วมของการคาดการณ์อย่างมีเหตุผลและความเสี่ยงเป็นกลาง ทั้งนี้เนื่องจากลักษณะของตลาดที่มีขนาดค่อนข้างจำกัด นักลงทุนคาดการณ์อย่างไม่มีเหตุผล และมี Risk Premium ในตลาด

ชื่อผลงาน	ประสิทธิภาพในการดำเนินงานกับการปรับโครงสร้างธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. กฤษฎา ว่องตาประเสริฐ (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. ปราการ อาภาศิลป์
เดือน/ปี	29 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาลักษณะโครงสร้างธุรกิจ ความเสี่ยงและผลตอบแทนของธุรกิจเงินทุนหลักทรัพย์ ธุรกิจเงินทุนและธุรกิจหลักทรัพย์ ✦ วัดประสิทธิภาพในการดำเนินงานของบริษัทเงินทุน บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ที่ดำเนินงานในปัจจุบัน ✦ นำเสนอรูปแบบและแนวทางปรับโครงสร้างธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์ให้มีประสิทธิภาพการดำเนินงาน
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (secondary data) แบบตัดขวาง (cross section data) จากงบการเงินงบล. (35 แห่ง) บง. (22 แห่ง) และบล. (14 แห่ง) รวมทั้งสิ้น 71 บริษัท โดยพิจารณาข้อมูลย้อนหลังระยะเวลา 3 ปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2536 ถึงปี พ.ศ. 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีที่ใช้คือ Foundation of Data Envelopment Analysis for Pareto - Koopmans Efficient Empirical Production Function ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดทฤษฎีการผลิตบนพื้นฐานแนวคิดประสิทธิภาพของพาเรโตในเรื่องเขตของขอบเขตการผลิตที่เป็นไปได้ (Pareto Efficiency Frontier of Production Possibility Sets) ในการกำหนดรูปแบบของฟังก์ชันการผลิตคือ การศึกษาเกี่ยวกับ Data Envelopment Analysis (DEA) บนพื้นฐานของทฤษฎีการผลิต
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การศึกษาเชิงพรรณนาสำหรับการศึกษาลักษณะโดยทั่วไปของธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์และการศึกษาในเชิงปริมาณมีการใช้ 1) Data Envelopment Analysis หรือ DEA Methodology ในการประมาณค่าประสิทธิภาพโดยเปรียบเทียบของหน่วยผลิต (DMUs-Decision Making Units) ที่มีการใช้ปัจจัยการผลิตหลายชนิดเพื่อทำการผลิตผลผลิตหลายชนิดและ 2) การวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน (Financial Ratio Analysis) อัตราส่วนที่สำคัญที่ใช้ศึกษาคือ การวิเคราะห์ความเจริญเติบโต (Growth Ratio), การวิเคราะห์สัดส่วนโดยเปรียบเทียบ (Common-Size Ratio), การวิเคราะห์ความสามารถในการทำกำไร (Operating

สรุปโดยย่อ

Efficiency Ratio), การวิเคราะห์สภาพคล่อง (Internal Liquidity Ratio), การวิเคราะห์ความเสี่ยง (Risk Ratio), การวิเคราะห์อัตราส่วนดอกเบี้ย และการวิเคราะห์อัตราส่วนการบริหารเงินกู้

จากผลการศึกษาพบว่า ในกลุ่มบริษัทหลักทรัพย์มีบริษัทที่มีประสิทธิภาพในการดำเนินงานตามโมเดล DEA ร้อยละ 35.7 ในกลุ่มบริษัทเงินทุนมีบริษัทที่มีประสิทธิภาพร้อยละ 22.7 และกลุ่มบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์มีบริษัทที่มีประสิทธิภาพร้อยละ 22.8 บริษัทที่มีประสิทธิภาพในแต่ละกลุ่มจะเป็นตัวอ้างอิงในการกำหนดแนวทางการปรับโครงสร้างการดำเนินงานของบริษัทอื่นๆ ที่ไม่มีประสิทธิภาพต่อไป สำหรับปัจจัยการผลิตในสวนดอกเบี้ยจ่ายคือ การมีส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยในระดับสูงหรือมีอัตราส่วนดอกเบี้ยจ่ายต่ำ มีบทบาทสำคัญต่อความมีประสิทธิภาพของธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์เป็นอย่างมาก บริษัทในกลุ่มธุรกิจเงินทุนและหลักทรัพย์ที่มีประสิทธิภาพมักมีการกระจายแหล่งที่มาของรายได้ในหลายๆ ธุรกิจ สำหรับลักษณะโครงสร้างการดำเนินงานของธุรกิจเงินทุนและธุรกิจหลักทรัพย์ที่ควรพิจารณาในการดำเนินการแยกธุรกิจเงินทุนและธุรกิจหลักทรัพย์ออกจากกันคือ ในส่วนโครงสร้างรายได้ของธุรกิจเงินทุนมีรายได้หลักจากดอกเบี้ยรับ ดอกเบี้ยธุรกิจเช่าซื้อ ขณะที่ธุรกิจหลักทรัพย์มีรายได้หลักจากค่านายหน้าซื้อขายหลักทรัพย์ กำไรจากหลักทรัพย์ การกระจายแหล่งที่มาของรายได้สำคัญต่อประสิทธิภาพในทั้ง 2 ธุรกิจ สำหรับโครงสร้างการใช้เงินทุนในธุรกิจเงินทุนคือ การปล่อยสินเชื่อลูกหนี้ ธุรกิจเงินทุนต่อการลงทุนในหลักทรัพย์ (8:2) ขณะที่ธุรกิจหลักทรัพย์เงินลงทุนในหลักทรัพย์ต่อการปล่อยสินเชื่อลูกหนี้ธุรกิจหลักทรัพย์ (6:4) นอกจากนี้ การแยกธุรกิจออกจากกัน ปัจจัยที่ควรคำนึงถึงอีกคือ ขนาดองค์กรขนาดใหญ่มีบทบาทต่อความมีประสิทธิภาพในธุรกิจเงินทุน

ชื่อผลงาน	ประสิทธิภาพภายในองค์กรของธุรกิจการประกันชีวิตในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	สราพล จันทร์พงษ์ (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. โสติดิธ มัลลิกะมาส
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาเพื่อวิเคราะห์วัดความมีประสิทธิภาพของธุรกิจประกันชีวิต ในด้านX-Efficiency
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลแบบพหุติยภูมิที่มีลักษณะเป็น Pooling Data ประกอบด้วยบริษัทประกันชีวิต 12 บริษัท (Cross Section Data) ที่ได้รับอนุญาตให้จดทะเบียนในการดำเนินการในประเทศไทยและระยะเวลาตั้งแต่ปี 2532-2537 (Time Series)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีที่เกี่ยวกับความมีประสิทธิภาพ X (X-Efficiency) และความแตกต่างระหว่าง X-Efficiency(X.E.) กับ Technical Efficiency(T.E.) และ Economies of Scale (E.S)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Method) เป็นการวิเคราะห์ลักษณะของธุรกิจการประกันชีวิต อันประกอบด้วยความหมาย โครงสร้างและรูปแบบองค์กร การดำเนินงานของธุรกิจการประกันชีวิต และการวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Method) เป็นการวิเคราะห์โดยอาศัยแบบจำลองทางเศรษฐมิติตามวิธี Lisa A. Gardner และ Martin F. Grace มาทดสอบการวัดความมีประสิทธิภาพของธุรกิจการประกันชีวิต แบบจำลองดังกล่าวศึกษาจากฟังก์ชัน ความสัมพันธ์ของต้นทุนรวม การดำเนินงานกับผลผลิต เพื่อดำเนินการหาความมีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ย จากค่าความคลาดเคลื่อนของสมการฟังก์ชันต้นทุนที่ดำเนินธุรกิจประกันชีวิตในช่วงปี 2532-2537 และจะทดสอบความสัมพันธ์ตัวแปรที่กำหนดขึ้นกับความมีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ยของธุรกิจประกันชีวิตได้แก่ ค่าใช้จ่ายโฆษณา (+,-) สินทรัพย์ที่ไม่ก่อให้เกิดการผลิต (-) ส่วนแบ่งทางการตลาด (+,-) อัตราส่วนสินทรัพย์ลงทุน (+) อัตราส่วนเงินจ่ายตามกรมธรรม์ (-) การร่วมทุน (+) อัตราส่วนค่าตัวแทนนายหน้า(+) อัตราส่วนเงินกองทุน(+) ตัวแปรหุ่นที่แสดงถึง พ.ร.บ. ประกันภัย (+)
สรุปโดยย่อ	ตัวแปรค่าใช้จ่ายโฆษณา ส่วนแบ่งทางการตลาด อัตราส่วนเงินจ่ายตามกรมธรรม์ มีนัยสำคัญทางสถิติต่อความมีประสิทธิภาพ X และมีทิศทางเป็นลบกับความมีประสิทธิภาพ X สำหรับตัวแปรสินทรัพย์ที่ไม่ก่อให้เกิด

เกิดการผลิต อัตราส่วนสินทรัพย์ลงทุน การร่วมทุน อัตราส่วนค่าตัวแทน
นายหน้า อัตราส่วนเงินกองทุน พบว่า ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ดังนั้นจากการศึกษาเสนอแนะว่า บริษัทประกันชีวิต ควรที่จะคัด
เลือกกรมธรรม์ที่มีคุณภาพและการจัดหลักสูตรเพื่ออบรมบุคลากรให้มี
ความรู้ความสามารถในการรับประกันภัย รัฐบาลควรเข้ามาควบคุมอย่าง
ใกล้ชิดเพื่อเสริมสร้างธุรกิจประกันชีวิตให้มีความมั่นคงและความน่าเชื่อ
ถือ และสร้างภาพลักษณ์ที่ดียิ่งขึ้นของธุรกิจประกันชีวิต

ชื่อผลงาน	ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการพัฒนาจังหวัด
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาง ชุมศรี พจนปรีชา (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. กิตติ ลิ้มสกุล
ปีที่เสนอ	2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อประเมินประสิทธิภาพและประสิทธิผลของการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการพัฒนาจังหวัด + เพื่อเสนอแนะแนวทางในการปรับปรุงการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการพัฒนาจังหวัด
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลารายปีโดยใช้ปีงบประมาณพ.ศ. 2536 – พ.ศ. 2538 และข้อมูลปฐมภูมิจากแบบสอบถามความคิดเห็นของผู้ที่ส่วนเกี่ยวข้องในลักษณะของการประเมินผลการดำเนินงานของตนเองนั้น คือ คณะกรรมการพัฒนาจังหวัด กำนันและผู้ใหญ่บ้าน จำนวน 369 คน จาก 8 จังหวัดทั่วทุกภาคซึ่งได้แก่ เชียงราย, สุโขทัย, ขอนแก่น, มุกดาหาร, ชลบุรี, สิงห์บุรี, สงขลาและภูเก็ต ซึ่งได้รับแบบสอบถามตอบกลับคืนถึง 302 ชุดคิดเป็น 81.84 %
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดทางด้านการจัดสรรงบประมาณของรัฐที่ดีจะช่วยส่งผลต่อการกระจายรายได้ และความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจไปสู่ภูมิภาคต่างๆ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	เป็นการศึกษาเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยใช้แบบสอบถามในลักษณะทั้งแบบเลือกตอบ (Check List), แบบให้น้ำหนัก (Rating Scale) และแบบปลายเปิดสำหรับเติมข้อความในช่องว่าง และใช้การทดสอบไคสแควร์ (Chi-Square Test : χ^2) ในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยอาศัยโปรแกรม SPSS ช่วยในการประมวลผล
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า การดำเนินงานโครงการพัฒนาจังหวัดระหว่างปีงบประมาณพ.ศ. 2536 – พ.ศ. 2538 ใน 8 จังหวัดสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 กลุ่มใหญ่ๆ คือ ประเภทน้ำกิน-น้ำใช้, การพัฒนาอาชีพ, การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม และการปรับปรุงสาธารณูปการอื่นๆ ซึ่งเป็นไปตามกรอบนโยบายที่กำหนดให้โดยส่วนกลาง ทั้งนี้ได้มีการปรับสัดส่วนการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการพัฒนาแหล่งน้ำกิน-น้ำใช้ค่อนข้างสูงซึ่งถือว่าเป็นโครงการที่มีความสำคัญเป็นลำดับที่ 1 ส่วนโครงการประเภทการปรับปรุงซ่อมแซมถนนหรือ

ถาวรวัตถุในหมู่บ้านและชุมชนเป็นโครงการที่ได้รับความสำคัญเป็นลำดับที่ 2 จึงกล่าวได้ว่าการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการพัฒนาจังหวัด ตั้งแต่ปีงบประมาณพ.ศ. 2536 – พ.ศ. 2538 นั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล บรรลุตามเป้าหมายของโครงการ ส่งผลต่อกลุ่มประชากรเป้าหมายในจังหวัดอย่างทั่วถึง เพียงพอตรงตามความต้องการ และแก้ไขปัญหาที่ประสบอยู่ได้ อีกทั้งยังไม่มีความแตกต่างกันระหว่างภาคภูมิศาสตร์ ขนาดของจังหวัดและกลุ่มผู้แสดงความคิดเห็น (คณะกรรมการพัฒนาจังหวัด กำนันและผู้ใหญ่บ้าน) ซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลรายได้ประชากรติดต่อกันต่อปีภายหลังจากที่ได้เริ่มการดำเนินโครงการพัฒนาจังหวัดแล้วในปี พ.ศ. 2537 ที่เพิ่มสูงขึ้นมากกว่าเมื่อปี พ.ศ. 2535 ก่อนที่จะมีโครงการพัฒนาจังหวัด

ชื่อผลงาน	ปริมาณเงินที่ไม่ได้คาดการณ์และผลผลิตจริง : กรณีศึกษาประเทศไทย 2513-2537
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายพิสิฐรุจ จตุรภัทร (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. ชโยดม สรรพศรี
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดปริมาณเงิน โดยที่ปริมาณเงินตามสมมติฐานของการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นกับระยะเวลาการปรับตัว (Lag Length) ของทั้งตัวมันเองและตัวแปรทางเศรษฐกิจศาสตร์ (Macro Variables) อื่นๆ ✦ ทดสอบว่า ปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ ส่วนใดจะมีผลกระทบต่อระดับผลผลิตแท้จริง โดยสำนักคลาสสิกใหม่เชื่อว่าปริมาณเงินที่ไม่ได้คาดการณ์เท่านั้นที่มีผลต่อระดับผลผลิตแท้จริง การทดสอบใช้สมมติฐาน Macro Rational Expectation แบ่งเป็น 1) ประชาชนมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อปริมาณเงินหรือไม่ 2) การทดสอบสมมติฐานว่า ปริมาณเงินที่คาดการณ์จะไม่มีผลต่อระดับผลผลิตแท้จริง 3) การทดสอบสมมติฐานร่วมที่ว่า ผู้มีส่วนร่วมในระบบเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อปริมาณเงิน ทำให้การเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินไม่มีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริง ✦ เปรียบเทียบระยะเวลาในการปรับตัวของระดับผลผลิตแท้จริงที่มีต่อปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ในช่วงระยะก่อนเปิดเสรีการเงินกับระยะเวลาในการปรับตัวของระดับผลผลิตแท้จริงที่มีต่อปริมาณเงินที่คาดการณ์และที่ไม่ได้คาดการณ์ในช่วงหลังเปิดเสรีการเงิน ซึ่งจะทำให้ทราบว่า การใช้นโยบายการเงินอย่างเป็นระบบจะมีประสิทธิภาพหรือไม่และต่างกันอย่างไรในช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีการเงิน
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทุติยภูมิรายไตรมาสระหว่างปี พ.ศ. 2513-2537 โดยแบ่งระยะเวลาออกเป็น 2 ช่วงคือ ช่วงก่อนเปิดเสรีการเงินระหว่างปี 2513-2532 และช่วงหลังเปิดเสรีทางการเงินปี 2533-2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดสำนักคลาสสิกใหม่เกี่ยวกับการคาดการณ์และความผิดพลาดแบบสุ่มนำมาใช้อธิบายความสัมพันธ์ระหว่างระดับราคาและผลผลิต โดยเฉพาะการที่ระดับผลผลิตมีความผันผวนเป็นผลเนื่องมาจากตัวรบกวนในระบบเศรษฐกิจที่ไม่สามารถคาดการณ์เพราะถ้าหากระดับราคาที่คาด

การนัดเท่ากับระดับราคาจริงแล้ว จะทำให้ผลผลิตไม่เบี่ยงเบนออกจากแนวโน้มของมัน สมมุติฐานสำคัญที่ใช้อธิบายปรากฏการณ์ดังกล่าวได้แก่ สมมุติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ (Rational Expectation Hypothesis) และสมมุติฐานอัตราธรรมชาติ (Natural Rate Hypothesis)

แบบจำลอง-เครื่องมือ

แบบจำลองที่ศึกษาประกอบด้วย 1) สมการปริมาณเงิน (Money Supply Equation) โดยตัวกำหนดปริมาณเงินได้แก่ ปริมาณเงินในอดีต, ผลผลิตแท้จริง, รายรับและรายจ่ายของรัฐบาล, สินเชื่อในประเทศ, อัตราดอกเบี้ยมาตรฐาน, สินทรัพย์ต่างประเทศสุทธิ, ตัวแปรหุ่น 2) สมการผลผลิต (Real Output Equation) สมการนี้ประยุกต์จากแบบจำลองของ Wachter (1989) และ Shrifin (1983) แบบจำลองนี้แบ่งเป็น 3 ส่วนคือ อุปทานมวลรวม (Lucas Supply Equation), อุปสงค์มวลรวม (AD: Quantity Equation) และสมการการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพ (Rational Expectation)

สรุปโดยย่อ

ผลการประมาณค่าสมการปริมาณเงินในความหมายแคบโดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดและทดสอบความมีเสถียรภาพของสมการโดยวิธี Chow Test พบว่า ปัจจัยที่กำหนดปริมาณเงินในช่วงก่อนเปิดเสรีทางการเงินคือ ปริมาณเงินย้อนไป 1 ไตรมาส รายจ่ายและรายรับของรัฐบาลย้อนไป 1 ไตรมาส รายได้แท้จริง ย้อนไป 1 ไตรมาสและตัวแปรหุ่นแทนไตรมาสที่สอง ส่วนปัจจัยที่กำหนดปริมาณเงินในช่วงหลังเปิดเสรีทางการเงินคือ ปริมาณเงินย้อนไป 1 ไตรมาส รายได้แท้จริงย้อนไป 1 ไตรมาส และตัวแปรหุ่นแทนไตรมาสที่สอง ปริมาณเงินในขั้นตอนนี้เรียกว่า ปริมาณเงินที่คาดการณ์

สำหรับผลการประมาณค่าสมการผลผลิตแท้จริงโดยวิธีกำลังสองน้อยที่สุดและวิธี Polynomial Distributed Lag พบว่า ปริมาณเงินที่ไม่ได้คาดการณ์มีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริงน้อยกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับปริมาณเงินที่คาดการณ์ทั้งช่วงก่อนและหลังเปิดเสรีการเงิน เมื่อทำการทดสอบร่วมระหว่างสมมุติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพกับสมมุติฐานความเป็นกลางพบว่า ปฏิเสธสมมุติฐาน เมื่อแยกทดสอบสมมุติฐานการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพและสมมุติฐานความเป็นกลางพบว่า ยอมรับและปฏิเสธ สมมุติฐาน ตามลำดับ

ผลการศึกษาแสดงว่า ถ้าเป้าหมายทางเศรษฐกิจคือ การรักษาเสถียรภาพของผลผลิตแท้จริง เจ้าหน้าที่ทางการเงินควรจะรักษาเสถียร

ภาพการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินเพราะ หน่วยเศรษฐกิจมีการคาดการณ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อปริมาณเงิน ซึ่งปริมาณเงินส่วนนี้ก็มีอิทธิพลต่อผลผลิตแท้จริง

ชื่อผลงาน	ปัจจัยกำหนดการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. บังอร นิสัยมัน (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ + เพื่อศึกษาถึงผลของการเปลี่ยนแปลงปัจจัยที่กำหนดการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศที่มีต่อจำนวนเงินกู้ยืม
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลาในรายไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 พ.ศ. 2524 – ไตรมาสที่ 4 พ.ศ. 2536 ซึ่งเป็นช่วงที่ตลาดเงินภายในประเทศไม่สามารถสนองตอบต่อความต้องการเงินทุนที่เพิ่มขึ้นได้อย่างเพียงพอ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีใหม่เกี่ยวกับการไหลของเงินทุนระหว่างประเทศที่เรียกว่า "Stock Adjustment Theory of International Capital Movements"
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) และทำการประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ซึ่งปัจจัยที่นำมาทดสอบในแบบจำลองด้วยได้แก่ ผลต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ, จำนวนเงินให้กู้ยืมภายในประเทศ, อัตราแลกเปลี่ยนในช่วงเวลาก่อน, จำนวนเงินกู้ยืมจากต่างประเทศในช่วงเวลาก่อน, มูลค่าของตัวสัญญาใช้เงิน, อัตราดอกเบี้ยของตัวสัญญาใช้เงิน และทรัพย์สินอื่นๆ โดยสมมติให้ความสัมพันธ์ดังกล่าวอยู่ในรูปของสมการเส้นตรงแบบลอการิทึม (Log Linear Regression)
สรุปโดยย่อ	ในการทดสอบครั้งแรกได้เกิดปัญหา Multicollinearity ขึ้น ทำให้จำเป็นต้องตัดตัวแปรบางตัวออกจากสมการซึ่งก็คือมูลค่าของตัวสัญญาใช้เงินและทรัพย์สินอื่นๆ และเมื่อทำการทดสอบอีกครั้งก็พบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการใช้เงินจากต่างประเทศของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันได้แก่ จำนวนเงินกู้ยืมจากต่างประเทศในช่วงเวลาก่อน, จำนวนเงินให้กู้ยืมภายในประเทศและส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ส่วนอัตราแลกเปลี่ยนในช่วงเวลาก่อนเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบไปในทิศทางตรงข้าม

กัน เมื่อพิจารณาถึงผลของปัจจัยที่กำหนดการกู้ยืมเงินจากต่างประเทศ ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินกู้ยืมจะพบว่า อัตราแลกเปลี่ยนในช่วงเวลาก่อนมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงจำนวนเงินกู้ยืมจากต่างประเทศมากที่สุด (-1.509%) รองลงมาได้แก่จำนวนเงินกู้ยืมจากต่างประเทศในช่วงเวลาก่อน (0.635%), จำนวนเงินให้กู้ยืมภายในประเทศ (0.503%) และ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ (0.433%)

ชื่อผลงาน	ปัจจัยกำหนดค่าใช้จ่ายบริการด้านสุขภาพของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. นุชรา นิธิไพจิตร (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. นันทวัน อันตรเสน
ปีที่เสนอ	2538
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงการเปลี่ยนแปลงของการใช้จ่ายบริการด้านสุขภาพของ ไทย + เพื่อศึกษาหาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดค่าใช้จ่ายบริการด้านสุขภาพ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิในช่วงปี พ.ศ. 2513 – พ.ศ. 2535 รวม 35 ปี โดยใช้ข้อมูลในปี พ.ศ. 2531 เป็นปีฐานในการปรับข้อมูล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	สำหรับการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้อาศัยแนวคิดของ Martin Feldstien (1982) ในการสร้างแบบจำลอง ซึ่งได้กล่าวถึงตัวกำหนดอุปสงค์ของบริการในหมวดสุขภาพว่ามีอยู่ 2 ปัจจัยหลักคือ ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ (Economics Factors) ซึ่งได้แก่ราคาสินค้าในหมวดสุขภาพโดยเปรียบเทียบกับราคาสินค้าในหมวดอื่น (Relative Price), ระดับรายได้, การเพิ่มขึ้นของผู้มีประกันทางสุขภาพและการอุดหนุนจากรัฐบาลและปัจจัยที่ไม่ใช่ปัจจัยทางเศรษฐกิจ (Non-Economics Factors) ได้แก่ โครงสร้างอายุของประชากร, การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเกิดโรค, ทศนคติของการใช้บริการ และการเพิ่มขึ้นของอุปทานในการให้บริการสาธารณสุข
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยวิธีการวิเคราะห์ปัจจัย (Factor Analysis) เนื่องจากตัวแปรที่นำมาศึกษานี้มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน จึงทำการจัดกลุ่มของตัวแปรที่ใช้ศึกษาเพื่อลดจำนวนตัวแปรลง และใช้วิธีการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Analysis) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในการประมาณค่า และใช้วิธีการ Stepwise ในการคัดเลือกเอาตัวแปรที่เป็นปัจจัยสำคัญจริงๆ เข้าสู่สมการทีละตัว โดยอาศัยโปรแกรม SPSS เข้าช่วยในการประมวลผล
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพของไทยโดยรวม (ภาคเอกชนและครัวเรือนรวมกับภาครัฐบาล) ที่ราคาคงที่ปี พ.ศ. 2531 มีอัตราเพิ่มเฉลี่ย 10.1% ต่อปี ค่าใช้จ่ายเพื่อการจัดบริการด้านสุขภาพจากภาครัฐมีอัตราเพิ่มเฉลี่ย 12.2% ต่อปี สูงกว่าอัตราการเพิ่มของค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพของภาคเอกชนซึ่งเท่ากับ 9.8% ต่อปี

ส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพที่ราคาตลาดมีอัตราเพิ่มที่สูงกว่าที่ราคาคงที่คือมีอัตราเพิ่มเฉลี่ย 16.2% ต่อปี ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้นนี้มีส่วนมาจากการเปลี่ยนแปลงในระดับราคาสินค้าในหมวดสุขภาพด้วย ค่าใช้จ่ายเพื่อสุขภาพโดยรวมต่อหัวประชากรมีอัตราการเปลี่ยนแปลงที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 6.8% ต่อปีซึ่งผู้เขียนเชื่อว่ามีสาเหตุมาจากการใช้บริการที่เพิ่มขึ้นจากประชากรที่เพิ่มขึ้น นอกจากนี้ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพยังมีอัตราการเพิ่มที่สูงกว่าการเพิ่มขึ้นของรายได้ซึ่งรายได้ต่อหัว (GDP per capita) มีอัตราเพิ่มเฉลี่ย 4.5% ต่อปีเท่านั้น มีเพียงในปี พ.ศ. 2533 – พ.ศ. 2535 ที่การเพิ่มขึ้นของรายได้มีอัตราสูงกว่าการเพิ่มขึ้นของค่าใช้จ่ายเพื่อสุขภาพ และเมื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายเพื่อบริการด้านสุขภาพกับผลิตภัณฑ์รายได้ประชาชาติพบว่า มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นร้อยละ 2.5% ของ GDP ในปี พ.ศ. 2513 เป็น 5.0% ในปี พ.ศ. 2530 และ 4.6% ในปี พ.ศ. 2535 ส่วนผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดค่าใช้จ่ายเพื่อสุขภาพนั้นพบว่า ปัจจัยที่กำหนดค่าใช้จ่ายเพื่อบริการด้านสุขภาพโดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันคือ ผลต่างของระดับรายได้ในปีปัจจุบันกับปีก่อน, ตัวแปรค่าช้ำของอัตราตายด้วยสาเหตุจากโรคไม่ติดต่อและตัวแปรค่าช้ำของสัดส่วนของลูกจ้างภาครัฐต่อประชากรทั้งหมด โดยที่อัตราตายซึ่งใช้เป็นตัวแทนของอุปติการณ์ของการเกิดโรคไม่ติดต่อเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญที่สุดในการกำหนดค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพ (มีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 1.09) นอกจากนี้ยังพบว่าตัวแปรในด้านระดับราคามีผลทำให้ค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพรวมสูงขึ้น เนื่องจากอัตราเพิ่มเฉลี่ยต่อปีของค่าใช้จ่ายที่ปรับราคาแล้วมีค่าต่ำกว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายที่ราคาตลาด ส่วนตัวแปรโครงสร้างอายุของประชากร, ระดับการศึกษา, ความเป็นอุตสาหกรรมและอุปทานในระบบบริการเพื่อสุขภาพต่างก็ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่จะเป็นปัจจัยในการกำหนดค่าใช้จ่ายเพื่อการบริการด้านสุขภาพ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยกำหนดเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. วีรวัลย์ ศาลาทิพ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. อติ ไทยานันท์
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดเงินกู้ยืมจากต่างประเทศของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลาในรายไตรมาสช่วงปีพ.ศ. 2535 - พ.ศ. 2539 จากธนาคารพาณิชย์ไทยทั้งสิ้น 15 ธนาคาร และสาขาธนาคารพาณิชย์ต่างประเทศอีก 14 ธนาคาร
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีการปรับตัวการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศ (Portfolio Adjustment of International Capital Movement) ทฤษฎีความเสมอภาคของอัตราดอกเบี้ย (Interest Rate Parity)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนที่แสดงถึงการเปลี่ยนแปลงของปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ซึ่งมีตัวแปรอิสระได้แก่ผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยในประเทศ (MLR) กับต่างประเทศ (LIBOR), สัดส่วนของสินทรัพย์สภาพคล่องต่อสินทรัพย์ทั้งสิ้น, สัดส่วนของสินทรัพย์สภาพคล่องต่อเงินฝาก, สัดส่วนของเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก, มูลค่าการนำเข้าและปริมาณสินทรัพย์สุทธิ
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนของสินทรัพย์สภาพคล่องต่อเงินฝาก, สัดส่วนของเงินให้สินเชื่อต่อเงินฝาก, มูลค่าการนำเข้าและปริมาณสินทรัพย์สุทธิมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับปริมาณเงินกู้ยืมจากต่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยในประเทศกับต่างประเทศนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกัน

ชื่อผลงาน	ปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยในประเทศ : ความเชื่อมโยงของการเงินระหว่างประเทศกับนวัตกรรมทางด้านระบบการชำระเงิน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นส. อัจฉรา นาคทน (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. โสติดิธร มัลลิกะมาส
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ดร. รังสรรค์ หทัยเสรี
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาผลกระทบของอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศและนวัตกรรมทางการเงินต่ออัตราดอกเบี้ยภายในประเทศ ✦ ศึกษาผลกระทบของการเปิดเสรีทางการเงินต่อปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศกับอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศระหว่างปี 1985-1995 แบ่งเป็น 2 ช่วงคือ ปี 1985-1990 เป็นช่วงก่อนการเปิดเสรีการเงินและปี 1991-1995 เป็นช่วงหลังการเปิดเสรีทางการเงินเนื่องจากการได้มีการผ่อนคลายทางด้านตลาดอัตราดอกเบี้ยแต่ละประเภท รวมถึงการเปลี่ยนแปลงของนวัตกรรมทางการเงิน ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาได้แก่ นวัตกรรมทางการเงินแทนด้วยการเปลี่ยนแปลงจำนวนเครื่อง ATM ของระบบธนาคารและสัดส่วนของปริมาณเงินตามความหมายกว้างต่อปริมาณเงินตามความหมายแคบ, อัตราดอกเบี้ยในประเทศ (แทนด้วยอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ระหว่างธนาคารระยะ 1 เดือน), อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ (แทนด้วยอัตรา SIBOR), ดัชนีการลงทุนภาคเอกชน, ปริมาณเงินและอัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์แทนด้วยอัตราเงินเฟ้อที่เกิดขึ้นจริงระยะ 1 เดือน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยกำหนดอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศโดยสมมุติฐานทางทฤษฎีนั้น อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศและอัตราค่าประกันความเสี่ยงล่วงหน้า (Forward Rate) เนื่องจากถือว่าอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศเป็นต้นทุนสำคัญในการกู้ยืมจากต่างประเทศ สำหรับตัวแปรผลิตภัณฑ์รายได้ประชาชาติมีผลเชิงบวกต่ออัตราดอกเบี้ยในประเทศ เนื่องจากว่า ถ้ารายได้ประชาชาติสูงขึ้น ความต้องการถือเงินจะเพิ่มขึ้นจึงส่งผลให้อัตราดอกเบี้ยสูง

แบบจำลอง-เครื่องมือ แบบจำลองมาตรฐานของ Edwards and Khan (1985) และ Hataiseree (1995) โดยอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศจะถูกกำหนดโดยค่าเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักระหว่างปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ ปัจจัยภายนอกประเทศ เช่น ต้นทุนการเงินจากต่างประเทศและ Forward Rate และปัจจัยภายในประเทศประกอบด้วยระดับปริมาณเงิน ระดับรายได้ประชาชาติ อัตราเงินเฟ้อ และระดับนวัตกรรมทางการเงินเป็นต้น การศึกษานี้ใช้การวิเคราะห์ทางเศรษฐมิติที่เรียกว่า Cointegration and Error Correction ซึ่งเป็นเทคนิคที่สามารถนำมาทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรในแบบจำลองระยะยาวและการปรับตัวในระยะสั้น

สรุปโดยย่อ

จากการทดสอบความสัมพันธ์ของอัตราดอกเบี้ยในระยะยาวโดยวิธี Cointegration พบว่า ถ้าในกรณีที่อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศเพิ่มขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์จะมีผลทำให้อัตราดอกเบี้ยในประเทศเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 0.62 และ 0.76 ก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงินตามลำดับ สำหรับตัวแปรนวัตกรรมทางการเงินทั้งในกรณีที่แทนด้วยสัดส่วนของปริมาณเงิน M2 ต่อ M1 และจำนวนเครื่อง ATM พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 9.41 และ 2.32 ก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงินตามลำดับ และถ้าในกรณีที่นวัตกรรมทางการเงินเพิ่มขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะมีผลทำให้อัตราดอกเบี้ยในประเทศลดลงประมาณร้อยละ 87.35 และ 60.12 หลังการเปิดเสรีทางการเงินตามลำดับ สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ของอัตราดอกเบี้ยในระยะสั้น โดยการประยุกต์ใช้แบบจำลอง Error Correction ในการวิเคราะห์เชิงประจักษ์สามารถสรุปได้ว่า ในระยะสั้น ถ้าในกรณีที่อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศเพิ่มขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะมีผลทำให้อัตราดอกเบี้ยในประเทศเพิ่มขึ้นประมาณร้อยละ 0.24 และ 0.29 ก่อนและหลังการเปิดเสรีทางการเงินตามลำดับ สำหรับตัวแปรนวัตกรรมทางการเงินทั้งที่แทนด้วยสัดส่วนของปริมาณเงิน M2 ต่อ M1 และจำนวนเครื่อง ATM พบว่า ก่อนการเปิดเสรีทางการเงิน ค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ 1.68 และ 6.83 ตามลำดับ ในขณะที่ช่วงหลังการเปิดเสรีทางการเงิน ถ้าในกรณีที่นวัตกรรมทางการเงินเพิ่มขึ้น 1 เปอร์เซ็นต์ จะมีผลทำให้อัตราดอกเบี้ยในประเทศลดลงประมาณร้อยละ 28.47 และ 6.68 ตามลำดับ การปรับตัวในระยะสั้นตาม ECM นั้น อัตราดอกเบี้ยในประเทศที่เบี่ยงเบนออกจากดุลยภาพในช่วงเวลา ก่อน จะใช้เวลาปรับตัวให้คลาดเคลื่อนน้อยลงประมาณเดือนละ 0.11 และ 0.25 เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ ทั้งก่อนและหลังการดำเนิน

นโยบายการเงินเสรี โดยสรุป อัตราดอกเบี้ยต่างประเทศและนวัตกรรมทางการเงินจะมีอิทธิพลต่ออัตราดอกเบี้ยในประเทศสูงขึ้น ในช่วงหลังการเปิดเสรีทางการเงินในระยะยาว สำหรับในระยะสั้นการปรับตัวของอัตราดอกเบี้ยในประเทศเพื่อเข้าสู่ดุลยภาพในระยะยาวจะเร็วขึ้นหลังการเปิดเสรีทางการเงิน

ชื่อผลงาน	ปัจจัยกำหนดอายุครบกำหนดในการออกหุ้นกู้เอกชน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	อรรถพล ลักษณะนากร (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อ. ดร. ธวัชชัย จิตระภาสินนท์
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาอายุครบกำหนดของหุ้นกู้ในตลาดตราสารหนี้ของประเทศไทยว่าปัจจุบันมีลักษณะอย่างไร ✦ เพื่อพิสูจน์ข้อสงสัยในตลาดตราสารหนี้ของประเทศไทยว่า ตัวแปรอิสระ สัดส่วนของมูลค่าทรัพย์สินตามราคาตลาดต่อมูลค่าตามบัญชีของทรัพย์สิน (Market-to-book Ratio), ขนาดของบริษัท (Firm Size), ความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ (Regulation), คุณภาพของบริษัท (Firm Quality), อันดับความน่าเชื่อถือของหุ้นกู้ (Credit Rating) และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยอ้างอิง (Yield Spread) เป็นปัจจัยที่กำหนดอายุครบกำหนดของหุ้นกู้เอกชนหรือไม่ มากน้อยเพียงใด
ข้อมูลที่ใช้	การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกำหนดอายุในการออกหุ้นกู้ของบริษัทเอกชน (Corporate Debenture) จะทำการศึกษาหุ้นกู้ไม่มีหลักทรัพย์สินค้ำประกัน (Debenture) โดยใช้ข้อมูลภาคตัดขวางของหุ้นกู้เอกชนที่ทำการซื้อขายผ่านชมรมผู้ค้าตราสารหนี้ (Bond Dealer Club) 97 หุ้นกู้ (ซึ่งต้องเป็นบริษัทมหาชนก่อนที่จะออกขายหุ้นกู้) ตั้งแต่วันที่ 21 ธ.ค. 1992 ซึ่งเป็นวันแรกที่หุ้นกู้ของบริษัทเงินทุนแห่งประเทศไทยออกขายหุ้นกู้ผ่านชมรมฯ ถึงวันที่ 21 ต.ค. 1996
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) ทฤษฎี Contracting-cost Hypothesis มูลค่าตลาดของทรัพย์สินรวมของบริษัทเทียบกับมูลค่าตามบัญชีของทรัพย์สินรวมของบริษัทเป็นตัวแปรที่ใช้วัดโอกาสในการได้ผลตอบแทนจากการลงทุนของบริษัท และมูลค่าทรัพย์สินตามบัญชีเป็นตัวกำหนดขนาดของบริษัท และตัวแปรหุ้นของบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจเป็นตัวบอกความสัมพันธ์ระหว่างบริษัทที่มีความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ ตัวแปรเหล่านี้เป็นตัวกำหนดอายุครบกำหนดของหุ้นกู้เอกชน 2) ทฤษฎี Signalling Hypothesis: ในตลาดที่ไม่สามารถแบ่งแยกคุณภาพของบริษัทได้ ทำให้บริษัทคุณภาพดีถูกประเมินมูลค่าให้ต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริงของบริษัทและบริษัทคุณภาพไม่ดีก็就会被ประเมินมูลค่าสูงกว่ามูลค่าที่แท้จริงของบริษัท และเมื่อบริษัทต้องการเพิ่มทุนโดยการออกหุ้นกู้ก็จะทำให้

บริษัทที่ถูกประเมินมูลค่าต่ำกว่าความเป็นจริงฉวยโอกาสในการออกหุ้นกู้ระยะยาวเพราะจะได้ประโยชน์จากการประเมินมูลค่าผิดของตลาดไปนานๆ แต่บริษัทที่ถูกประเมินมูลค่าต่ำกว่ามูลค่าที่แท้จริงก็จะออกหุ้นกู้ระยะสั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการสูญเสียประโยชน์จากการประเมินมูลค่าที่ผิดพลาดของตลาดมากเกินไป 3) ทฤษฎี Tax Hypothesis: เมื่อส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยอ้างอิงเป็นบวก บริษัทจะได้ประโยชน์จากการประหยัดจากภาษีของหุ้นกู้ระยะยาวมากกว่าการประหยัดจากภาษีของหุ้นกู้ระยะสั้นเพราะดอกเบี้ยจ่ายของหุ้นกู้ระยะยาวจะสูงกว่าหุ้นกู้ระยะสั้นในช่วงปีแรกๆ

แบบจำลอง-เครื่องมือ ศึกษาเชิงพรรณนาและใช้แบบจำลองของ Michael J. Barclay และ Clifford W. Smith, Jr. (1995) โดยอายุครบกำหนดของหุ้นกู้ที่ทำการซื้อขายผ่านชมรมฯ ขึ้นอยู่กับสัดส่วนของมูลค่าตลาดของบริษัทเทียบกับมูลค่าตามบัญชีของสินทรัพย์รวมของบริษัท (Market-to-book Ratio), ขนาดของบริษัท (Firm Size), ตัวแปรหุ่นความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ (Regulation), ผลตอบแทนเฉลี่ยของหุ้นสามัญในอดีต (The Firm's Past Stock Return), อันดับความน่าเชื่อถือของหุ้นกู้ (Credit Rating) และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยอ้างอิง (Yield Spread) การทดสอบแบบจำลองใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด

สรุปโดยย่อ

ผลการศึกษาลักษณะของอายุครบกำหนดของหุ้นกู้เอกชนจำนวน 97 ตราสารพบว่า กว่า 75% ของหุ้นกู้ทั้งหมดเป็นหุ้นกู้ที่มีอายุครบกำหนด 3 ปี 5 ปี และ 7 ปี เพราะหุ้นกู้ที่มีอายุครบกำหนดเหล่านี้เป็นหุ้นกู้ที่มีความนิยมซื้อขายกันในตลาดรองตราสารหนี้ จึงเป็นตราสารที่มีสภาพคล่องสูงกว่าตราสารที่มีอายุครบกำหนดอื่นๆ จึงทำให้เกิดความสะดวกในการคิดต้นทุนในการนำหุ้นกู้ออกขายในตลาดและอายุครบกำหนดของหุ้นกู้เหล่านี้ เป็นอายุครบกำหนดที่นิยมในการสวอป (Swap) อัตราดอกเบี้ยของหุ้นกู้ที่มีขนาดของเงินกู้ยืมและอายุครบกำหนดเท่ากันด้วย และผลการศึกษาจากแบบจำลองสมการถดถอยของปัจจัยกำหนดอายุครบกำหนดในการออกหุ้นกู้เอกชนตามทฤษฎี The Contracting-cost Hypothesis, The Signalling Hypothesis และ Tax Hypothesis โดยใช้ตัวแปรอิสระคือ สัดส่วนของมูลค่าตลาดของทรัพย์สินเทียบกับมูลค่าตามบัญชีของทรัพย์สินสูง ขนาดของสินทรัพย์ของบริษัท ความเกี่ยวข้องกับรัฐบาลหรือรัฐวิสาหกิจ ผลตอบแทนของหุ้นสามัญในอดีต อันดับความน่า

เชื่อถือของหุ้นกู้สูง และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยอ้างอิง ซึ่งพบว่าปัจจัยที่กำหนดอายุครบกำหนดของหุ้นกู้ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95% ก็คือ ขนาดของกิจการ สำหรับกรณีที่หุ้นกู้ของบริษัทไม่ประกาศอันดับความน่าเชื่อถือ เป็นหุ้นกู้ที่มีคุณภาพต่ำกว่าหุ้นกู้ของบริษัทที่มีการประกาศอันดับความน่าเชื่อถือต่ำที่สุด ส่วนกรณีที่เป็นหุ้นกู้ของบริษัทที่มีการประกาศอันดับความน่าเชื่อถือของหุ้นกู้เพียงอย่างเดียวกลับไม่มีปัจจัยใดเลยที่กำหนดอายุครบกำหนดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่น 95%

ชื่อผลงาน	ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อดัชนีราคาหุ้นกลุ่มเงินทุนและหลักทรัพย์ในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. วิภาวดี เกียรติยศสุนทรณ์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. มนต์รี โสคติยานุรักษ์
ปีที่เสนอ	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจและปัจจัยอื่นๆ ที่มีต่อการเปลี่ยนแปลงราคาหุ้นในกลุ่มเงินทุนและหลักทรัพย์
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลาในรายวันตั้งแต่ ม.ค. 2533 – ธ.ค. 2537 โดยปริมาณเงินที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นปริมาณเงินในความหมายกว้าง
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีประสิทธิภาพตลาด (Efficient Market Theory) และทฤษฎี Valuation Model เป็นหลักในการศึกษาครั้งนี้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนในรูปของสมการเส้นตรง (Linear Equation) และประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) นอกจากนี้ยังได้ใช้วิธี Stepwise ในการคัดเลือกเอาตัวแปรอิสระใส่เข้าไปในแบบจำลอง และแบ่งระยะเวลาของการศึกษาออกเป็น 6 ช่วงด้วยกันคือ ภาพรวมใช้ข้อมูลทั้งหมดและข้อมูลช่วงละปีอีก 5 ช่วง (พ.ศ. 2533 – พ.ศ. 2537)
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าตัวแปรมูลค่าการซื้อ-ขายหลักทรัพย์ภาคเอกชน, ปริมาณเงินตามความหมายกว้าง, ดัชนีราคาหุ้นในกลุ่มเงินทุนและหลักทรัพย์ในช่วงเวลาที่แล้ว และอัตราส่วนราคาต่อมูลค่าหุ้นตามบัญชีเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อดัชนีราคาหุ้นกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกๆ ช่วงเวลาที่ทดสอบ โดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนดัชนีเฉลี่ยอุตสาหกรรมดาวโจนส์ในช่วงเวลาที่แล้วและดัชนีนิเคียนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันแต่เฉพาะแค่บางช่วงเวลาเท่านั้น (ข้อมูลทั้งหมด, พ.ศ. 2535 และ 2537) ในขณะที่อัตราเงินเฟ้อและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารในช่วงเวลาที่แล้วเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อดัชนีราคาหุ้นกลุ่มเงินทุนหลักทรัพย์เช่นกันแต่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกัน

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่มีความผันผวนในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย นเรศ โชติพิฤกษ์ชูกุล (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดเงินทุนไหลเข้าที่มีความผันผวนในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุดิยภูมิ แบบอนุกรมเวลา รายไตรมาสตั้งแต่ปีพ.ศ. 2533-2539
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีเงินทุนของสำนักคลาสสิก, แนวคิด Interest Arbitrage, แนวคิดของพวก Rational Expectation และใช้ Stock Market Model ในการศึกษาครั้งนี้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ โดยการใช้ระบบสมการคล้ายที่ไม่เกี่ยวพัน (Seemingly Unrelated Regression) ทั้งนี้ในการอธิบายความผันผวนของการเคลื่อนย้ายเงินทุนได้ใช้ตัวแปรอิสระที่สำคัญ 4 ตัวแปรได้แก่ การกักเงินระยะสั้นของธนาคารพาณิชย์, เงินกู้ยืมระยะสั้นของเอกชนที่ไม่ใช่ธนาคาร, บัญชีเงินฝากผู้มีถิ่นอาศัยอยู่นอกประเทศและการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างๆ ซึ่งตัวแปรอิสระทั้ง 4 นี้ก็ยิ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยย่อยต่างๆ อีกทอดหนึ่งด้วย
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าอัตราการเปลี่ยนแปลงบัญชีเงินฝากผู้มีถิ่นอาศัยอยู่นอกประเทศและอัตราการเปลี่ยนแปลงการกู้ยืมเงินระยะสั้นของธนาคารพาณิชย์ส่งผลต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศที่มีความผันผวนโดยมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0.224 และ 0.043 ตามลำดับและมีทิศทางความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนอัตราการเปลี่ยนแปลงเงินกู้ยืมระยะสั้นเอกชนที่ไม่ใช่ธนาคารนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกันโดยมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0.349 ซึ่งตัวแปรทั้งสามนี้มีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 และสามารถอธิบายอัตราการเปลี่ยนแปลงการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศที่มีความผันผวนได้ร้อยละ 62 นอกจากนี้ยังพบอีกว่าปัจจัยอื่นๆ ที่มีผลกระทบต่ออัตราการเปลี่ยนแปลงการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศที่มีความผันผวนโดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันได้แก่ การคาดการณ์อัตราแลกเปลี่ยน (ดอลลาร์สหรัฐต่อ 100 เยน), อัตราการ

เปลี่ยนแปลงของสินเชื่อ, ผลตอบแทนจากตลาดหุ้น, ผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยสินเชื่อภายในประเทศกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ, ผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินฝากมาตรฐานภายในประเทศกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ, อัตราการเปลี่ยนแปลงเงินกู้ยืมระยะสั้นเอกชนที่ไม่ใช่ธนาคารในช่วงเวลาก่อน และค่าธรรมเนียมของการซื้อขายล่วงหน้า ตามลำดับขนาดของผลกระทบจากมากไปหาน้อย ส่วนอัตราเงินเฟ้อ, ผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินฝากมาตรฐานกับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากนอกประเทศของเงินสกุลเยน และอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลไปในทิศทางตรงข้ามกัน ตามลำดับขนาดของผลกระทบจากมากไปหาน้อยเช่นกัน

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดการเคลื่อนย้ายเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. วชิรินทร์ มิ่งขวัญรุ่งเรือง (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ วลัยภรณ์ อัดตะนันท์
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาถึงรูปแบบและประเภทของการลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศในหลักทรัพย์ทั้งในหลักทรัพย์ประเภททุน (equity securities) และหลักทรัพย์ประเภทตราสารหนี้ (debt securities) + ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลต่อการเคลื่อนย้ายเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศในประเทศไทย และค่าความยืดหยุ่นของเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศต่อปัจจัยต่างๆ
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาเป็นรายไตรมาสตั้งแต่ ไตรมาสแรกของปี พ.ศ. 2535 – ไตรมาสที่ 3 ปี พ.ศ. 2539 ส่วนอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศจะใช้ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมแก่ลูกค้าชั้นดี (MLR) เป็นตัวแทน และอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศจะใช้ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมแก่ลูกค้าชั้นดีของสหรัฐอเมริกา (prime rate) เป็นตัวแทน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดของการลงทุนระหว่างประเทศ ทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม, ทฤษฎีความแตกต่างของอัตราดอกเบี้ยระหว่างประเทศของ Nurkse ที่เห็นว่าการเคลื่อนย้ายเงินทุนระหว่างประเทศจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อเกิดความแตกต่างในระดับอัตราดอกเบี้ยระหว่างประเทศเป็นสำคัญ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์หึ่งเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยจะใช้วิธีการสร้างรูปแบบสมการถดถอยเชิงเส้นตรง (linear multiple regression model) และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดในการประมาณค่า
สรุปโดยย่อ	จากผลของการศึกษาพบว่า เงินลงทุนภาคเอกชนที่ไหลเข้าในช่วงหลังเป็นการไหลเข้ามาของเงินลงทุนในหลักทรัพย์หรือเงินลงทุนในสินทรัพย์ทางการเงิน (financial asset) และบัญชีเงินฝากในรูปเงินบาทของผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศมากกว่าการไหลเข้ามาของการลงทุนโดยตรงในอุตสาหกรรมต่างๆ และเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ในด้านของปริมาณเงินที่ไหลเข้าพบว่า เงินทุนที่ไหลเข้ามาลงทุนในหลักทรัพย์ได้เพิ่มมากขึ้นอย่างรวดเร็วและมีความผันผวนมาก เนื่องมาจากความไม่แน่นอนของระยะเวลาที่เงินทุนนั้นจะอยู่ในประเทศ ในด้านการวิเคราะห์เชิงปริมาณ

พบว่าปัจจัยที่มีผลต่อการไหลเข้าของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ได้แก่ ดัชนีราคาหลักทรัพย์ของไทย (SET index), ส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศ, อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ สหรัฐ. และดัชนีอุตสาหกรรมดาวโจนส์ (Dow-Jones industrial index) ซึ่งมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนอัตราเงินเฟ้อก็มีความสัมพันธ์เช่นกันแต่เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม ในกรณีที่แยกการพิจารณาหลักทรัพย์ออกเป็นหลักทรัพย์ประเภททุน (equity) และตราสารหนี้ (debt) พบว่าอัตราเงินปันผลตอบแทน, ดัชนีราคาหลักทรัพย์ของไทย, ส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศนั้น มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการไหลเข้าของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ประเภททุน (equity securities) ส่วนอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ สหรัฐ. และปริมาณการไหลเข้าของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ประเภททุนเมื่อไตรมาสก่อนมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน ทางด้านหลักทรัพย์ประเภทตราสารหนี้ (debt securities) พบว่าส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศและต่างประเทศ และดัชนีอสังหาริมทรัพย์มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการไหลเข้าของเงินลงทุนประเภทนี้ ส่วนอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ สหรัฐ., ดัชนีราคาหลักทรัพย์ของไทย, ดัชนีอุตสาหกรรมดาวโจนส์ และอัตราเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับการไหลเข้าของเงินลงทุนประเภทนี้ สำหรับการไหลออกของเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศนั้นพบว่าอัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ สหรัฐ. , ปริมาณการไหลเข้าของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ประเภททุนเมื่อไตรมาสก่อน, ดัชนีอุตสาหกรรมดาวโจนส์ และดัชนีราคาหลักทรัพย์ของไทยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับการไหลออกของเงินลงทุนในหลักทรัพย์ประเภททุนจากต่างประเทศ ในขณะที่ส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยภายในประเทศและต่างประเทศนั้นกลับมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกัน ในด้านผลการศึกษาของค่าความยืดหยุ่นนั้นพบว่า อัตราแลกเปลี่ยนเงินบาทต่อเงินดอลลาร์ สหรัฐ. เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการไหลเข้า-ไหลออกของเงินลงทุนในหลักทรัพย์จากต่างประเทศมากที่สุด

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดการดำรงสภาพคล่องของธนาคารพาณิชย์ไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย วิชาญ เกตุบุญลือ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. สันติภาพ จินดาแสง
เดือน/ปี	กันยายน 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาค่าความยืดหยุ่นของการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องเมื่อคำนึงถึงปัจจัยอิสระต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของธนาคารพาณิชย์ไทยในแต่ละแห่ง
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลรายไตรมาสตั้งแต่ไตรมาสที่ 3 ปี พ.ศ. 2533 – ไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ. 2538 โดยรวบรวมได้จากงบดุลและงบกำไรขาดทุนของธนาคารพาณิชย์ไทยทั้ง 15 ธนาคาร
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีในการบริหารสภาพคล่องซึ่งมีอยู่ 2 แนวทางด้วยกันคือ การจัดการด้านสินทรัพย์ (asset management) และการจัดการด้านหนี้สิน (liability management) แนวความคิดเกี่ยวกับสินทรัพย์สภาพคล่อง (liquid asset) ของธนาคารพาณิชย์ไทย
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ได้อาศัย stock adjustment model หรือ partial adjustment model ของ Marc Nerlove ที่ได้อธิบายถึงการปรับตัวของระดับสต็อกของทุนเป็นพื้นฐาน และใช้การวิเคราะห์ในรูปแบบสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression) โดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (ordinary least square : OLS) ในการประมาณค่าสัมประสิทธิ์ของแบบจำลอง ในกรณีที่เกิดปัญหา autocorrelation จะแก้ปัญหาโดยวิธี Cochrane-Orcutt procedure ทั้งนี้ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการทดสอบแยกออกเป็นรายธนาคารทั้ง 15 ธนาคารใหญ่ๆ
สรุปโดยย่อ	การดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของธนาคารพาณิชย์ไทยส่วนใหญ่จะมีความสัมพันธ์กับความเสี่ยงจากการถอนเงินฝาก, ปริมาณสินทรัพย์สภาพคล่องในไตรมาสที่ผ่านมา, ความเสี่ยงจากการให้กู้ยืม และต้นทุนการกู้ยืมระยะสั้นจากแหล่งเงินทุนภายนอกในทิศทางเดียวกัน และมีความสัมพันธ์กับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมในทิศทางตรงข้ามกัน ทางด้านค่าความยืดหยุ่นของการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องเมื่อคำนึงถึงปัจจัยต่างๆ พบว่า มีค่าความยืดหยุ่นน้อย (ประมาณ 0.05-0.9) ในแต่ละปัจจัยแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องของธนาคารพาณิชย์ไทยจะถือสินทรัพย์สภาพคล่องไว้เพียงเพื่อการดำเนินงานตามที่

จำเป็นและตามที่กฎหมายกำหนดเท่านั้น ทั้งนี้เพราะว่าสินทรัพย์สภาพคล่องมีผลตอบแทนต่ำ การดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องไว้มากเกินไปจะทำให้โอกาสในการแสวงหารายได้ลดลง และค่าความยืดหยุ่นในระยะยาวจะสูงกว่าในระยะสั้น เนื่องจากว่าในระยะยาวธนาคารพาณิชย์สามารถปรับระดับการดำรงสินทรัพย์สภาพคล่องไปสู่ระดับที่ปรารถนาได้อย่างสมบูรณ์โดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านเวลา

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงของบรรษัทข้ามชาติจากประเทศไต้หวันในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ชีรพันธ์ ยมาภัย (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. วรพันธ์ กิตติอัมพานนท์
เดือน/ปี	มีนาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลให้บรรษัทข้ามชาติจากประเทศไต้หวันออกไปลงทุนยังต่างประเทศ + ศึกษาปัจจัยที่ดึงดูดให้นักลงทุนชาวไต้หวันเข้ามาลงทุนในประเทศไทย + ศึกษาลักษณะการใช้ทุนและการจ้างงานที่เกิดจากการลงทุนโดยตรงของบรรษัทข้ามชาติจากประเทศไต้หวันในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ทั้งข้อมูลปฐมภูมิจากตัวอย่างทั้งหมด 24 ตัวอย่าง และข้อมูลทุติยภูมิเฉพาะในปีพ.ศ. 2537-2538 จากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI) ทั้งนี้ได้แบ่งลักษณะของสาขาการลงทุนออกเป็น 7 หมวดตามการแบ่งสาขาการลงทุนของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนด้วย
ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	ได้แก่ ทฤษฎีการสังเคราะห์ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการลงทุนระหว่างประเทศ (Dunning's Electic Theory) ซึ่งได้อธิบายถึงเงื่อนไขหรือความได้เปรียบต่างๆ ที่มีผลต่อการตัดสินใจลงทุนทำการผลิตในต่างประเทศขององค์กรธุรกิจต่างๆ ได้เป็นอย่างดี
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้เพียงการวิเคราะห์เชิงพรรณนาเท่านั้น (descriptive analysis) โดยการออกแบบสอบถามถึงลำดับความสำคัญของปัจจัยด้านต่างๆ ที่ทำให้นักลงทุนชาวไต้หวันเข้ามาลงทุนในประเทศไทย โดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด (5), มาก (4), ปานกลาง (3), น้อย (2), น้อยที่สุด (1)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า นักลงทุนชาวไต้หวันเป็นนักลงทุนจากต่างชาติรายใหญ่เป็นอันดับที่ 2 รองจากญี่ปุ่นโดยพิจารณาจากจำนวนโครงการที่ขอรับการส่งเสริมการลงทุน และนับเป็นอันดับที่ 3 รองจากญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาถ้าพิจารณาจากมูลค่าเงินลงทุนของโครงการ โครงการของชาวไต้หวันส่วนใหญ่จะเน้นการลงทุนในโครงการขนาดเล็กและขนาดกลางคือ มีเงินทุนไม่เกิน 100 ล้านบาทและเน้นการลงทุนที่ใช้แรงงานเป็นหลัก ส่วนปัจจัยต่างๆ ที่ผลักดันให้นักลงทุนชาวไต้หวันออกมาลงทุน

นอกประเทศได้แก่ ประโยชน์ในสิทธิพิเศษและสิ่งจูงใจในการลงทุนจากรัฐบาลของประเทศผู้รับการลงทุนซึ่งถือเป็นปัจจัยที่สำคัญมากที่สุด รองลงมาคือปัจจัยด้านค่าจ้างแรงงานที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งจะเห็นว่าล้วนแต่เป็นปัจจัยทางด้านต้นทุนทั้ง 2 กรณี และปัจจัยที่ทำให้นักลงทุนได้หันเข้ามาลงทุนในประเทศไทยได้แก่ เพื่อหวังสิทธิพิเศษที่รัฐบาลไทยเสนอให้แก่นักลงทุนชาวต่างชาติโดยการยกเว้นภาษีเครื่องจักรและอุปกรณ์, การลดภาษีเงินได้, ภาษีวัตถุดิบนำเข้าและค่าจ้างแรงงานที่ค่อนข้างต่ำ ซึ่งก็ล้วนแต่เป็นปัจจัยทางด้านต้นทุนเช่นเดียวกัน ในด้านการศึกษาถึงลักษณะการใช้ทุนและการจ้างงานจากการลงทุนโดยตรงของชาวไต้หวัน ในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลพบว่า การลงทุนในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลมีการใช้ปริมาณเงินในสัดส่วนที่สูงกว่าและเน้นการใช้แรงงานในสัดส่วนที่น้อยกว่า ทั้งนี้เนื่องมาจากค่าจ้างแรงงานในเขตกรุงเทพฯและปริมณฑลมีค่าค่อนข้างสูงเมื่อเทียบกับในเขตอื่นๆ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	มานะ เลิศสกุลบรรลือ (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. วรัญญา ภัทรสุข
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาว่า ปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดขึ้นมานั้น ปัจจัยใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ ✦ ปัจจัยแต่ละตัวที่เลือกมาศึกษามีอิทธิพลต่อการกำหนดการลงทุนโดยตรงจากประเทศต่างๆ เหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทศวรรษตั้งแต่ปี 2516-2537 ประเทศผู้ลงทุนที่ศึกษาได้แก่ ญี่ปุ่น สหรัฐฯ อังกฤษและสิงคโปร์ ซึ่งถือว่าเป็นผู้ลงทุนรายใหญ่ของไทยและการศึกษาในเรื่องของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะใช้ข้อมูลในรูปของการไหลเข้าของการลงทุนจากต่างประเทศ โดยไม่ได้แยกว่า เป็นธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุนหรือไม่
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีและแนวคิดด้านการลงทุนระหว่างประเทศ ซึ่งมีผู้ศึกษามากท่าน ได้แก่ Kaname Akamatsu (1962), R. Vernon (1966) ได้กล่าวถึงการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศว่าเป็นไปตามหลักของทฤษฎีวิวัฒจักรผลผลิต, S.H. Hymer (1960) ได้กล่าวถึงการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศเกิดจากความไม่สมบูรณ์ของตลาดทำให้องค์กรธุรกิจเหล่านั้นมีความได้เปรียบบางประการเหนือคู่แข่ง ทั้งนี้ ถ้าธุรกิจต่างชาติไม่มีความได้เปรียบเหนือธุรกิจท้องถิ่นแล้ว ธุรกิจต่างชาติก็จะไม่สามารถที่จะแข่งขันกับธุรกิจท้องถิ่นได้, R.E.Caves (1971) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับสาเหตุของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศในภาคอุตสาหกรรม, S. Lall and P. Streeten (1977) ได้อธิบายถึงสาเหตุของการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศว่าขึ้นอยู่กับความได้เปรียบต่างๆ ที่ก่อให้เกิดอำนาจผูกขาด ความได้เปรียบที่มีเหนือการผลิตภายในประเทศเพื่อส่งออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ ความได้เปรียบของการลงทุนโดยตรงในต่างประเทศที่มีเหนือการขายใบอนุญาตหรือสิทธิบัตร, J.H. Dunning(1981) กล่าวถึงการลงทุนโดยตรงระหว่างประเทศว่าเกิดจาก ความได้เปรียบในการเป็นเจ้าของสินทรัพย์พิเศษ ความได้เปรียบในการทำให้เป็นภายในและความได้เปรียบอันเกิดจากแหล่งที่ตั้ง, Kiyoshi Kojima (1982) แบ่งการลงทุนโดยตรงเป็น 4

ประเภทคือ การลงทุนเพื่อหวังประโยชน์ในด้านทรัพยากร แรงงาน ตลาดภายในประเทศและเพื่อหวังประโยชน์ของการมีผู้แข่งขันน้อยราย

แบบจำลอง-เครื่องมือ แบบจำลองปัจจัยที่กำหนดการลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยการไหลเข้าของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศขึ้นอยู่กับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว อัตราความเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ อัตราค่าจ้างขั้นต่ำ ปริมาณกระแสไฟฟ้า ระดับของการเปิดประเทศ ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศคู่ลงทุน การทดสอบแบบจำลองใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS)

สรุปโดยย่อ ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากญี่ปุ่นในประเทศไทยได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ระดับของการเปิดประเทศ ราคาโดยเปรียบเทียบระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่น การเพิ่มขึ้นของค่าเงินเยน ในกรณีของประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากสหรัฐอเมริกาในประเทศไทยได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัวและค่าจ้างแรงงาน ในกรณีของประเทศฮ่องกงพบว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากฮ่องกงในประเทศไทยได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว ค่าจ้างแรงงานและสาธารณูปโภค ส่วนในกรณีของประเทศสิงคโปร์พบว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนจากสิงคโปร์ในประเทศไทยได้แก่ ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศต่อหัว ค่าจ้างแรงงานและสาธารณูปโภค เมื่อพิจารณาผลของแต่ละประเทศพบว่า ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนโดยตรงจากฮ่องกงและสิงคโปร์ มีลักษณะที่เหมือนกันและต่างจากของญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา ส่วนปัจจัยที่กำหนดการลงทุนจากญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาซึ่งน่าจะมีลักษณะคล้ายกันกลับพบว่า มีลักษณะที่แตกต่างกัน

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดการลงทุนภาคเอกชนในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. อุบลรัตน์ ลิ้มปิยาภิรมย์ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	๙ เพื่อศึกษาถึงลักษณะโครงสร้างการลงทุนของภาคเอกชนในประเทศไทย รวมทั้งนโยบายและมาตรการของรัฐในการส่งเสริมการลงทุน ๙ เพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดการลงทุนของภาคเอกชนในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิแบบอนุกรมเวลา รายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2518-2537 โดยให้ปีพ.ศ. 2533 เป็นปีฐานในการปรับฐานข้อมูล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีการลงทุนตามแนวคิดของสำนักนีโอคลาสสิก ที่กล่าวว่าการลงทุนจะเกิดขึ้นถ้าหากว่าประสิทธิภาพการลงทุนหน่วยสุดท้าย (Marginal Efficiency of Investment : MEI) มีค่าเท่ากับหรือสูงกว่าอัตราดอกเบี้ย หรืออาจกล่าวได้ว่าเส้น MEI นั้นก็คือเส้นอุปสงค์สำหรับการลงทุนนั่นเอง
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ ซึ่งได้อาศัยแบบจำลองตามแนวคิดของ Greene Joshua and Villanueva Delano (1991) มาเป็นหลักในการศึกษา โดยมีการปรับเปลี่ยนตัวแปรบางตัวเพื่อให้เหมาะสมกับโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศไทย ทั้งนี้ตัวแปรอิสระที่สำคัญได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่แท้จริง, รายได้ต่อหัวของประชาชนในประเทศไทยในปีที่ผ่านมา (Per Capita GDP), อัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลในปีที่ผ่านมา และอัตราส่วนการชำระหนี้ในปีที่ผ่านมา (Ratio of External Debt-Service Payment to Exports of Goods and Service) โดยมีตัวแปรตามคือสัดส่วนการลงทุนของภาคเอกชนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายใน (GDP)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณการลงทุนของภาคเอกชนในประเทศไทยโดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกันคือ อัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่แท้จริง, อัตราค่าจ้างขั้นต่ำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑลในปีที่ผ่านมา และอัตราส่วนการชำระหนี้ในปีที่ผ่านมา ตามลำดับขนาดของผลกระทบ ส่วนรายได้ต่อหัวของประชาชนในประเทศไทยปีที่ผ่านมาเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งปัจจัยส่วนใหญ่มีระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ยกเว้นเพียงอัตราส่วนภาระการชำระหนี้ที่มีระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 เท่านั้น

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อของระบบธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. จุฑารัตน์ ขอนชล (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่กำหนดอัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อของระบบธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลาในรายไตรมาสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 – 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดของ Edwards and Khan (1985) ในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยตัวเงินในระยะสั้นในระบบเศรษฐกิจแบบกึ่งเปิดประเทศ (Semi-Open Economy) ซึ่งเป็นลักษณะเช่นเดียวกับประเทศไทย
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนซึ่งอิงกับแบบจำลองของ Edwards and Khan (1985) ภายใต้ระบบเศรษฐกิจแบบกึ่งเปิดประเทศ ซึ่งจะใช้อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมต่ำ (MLR) เป็นตัวแทนของอัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อ, อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร (Interbank Rate) แทนอัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินภายในประเทศ, อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมในตลาดยุโรป-ดอลลาร์ แทนอัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ และปริมาณเงินที่แท้จริงใน ความหมายแคบแทนปริมาณเงินที่แท้จริง ด้วยวิธีการประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) และใช้โปรแกรม TSP เข้าช่วยในการประมวลผล
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าอัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินเป็นอัตราดอกเบี้ยชั้นนำอัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่ออย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของปัจจัยต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของอัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินย่อมมีผลกระทบต่ออัตราดอกเบี้ยในตลาดสินเชื่อด้วย และพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่ออัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์มากที่สุดคือ อัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม (MLR) ในงวดไตรมาสก่อนโดยมีค่าสัมประสิทธิ์ประมาณ 0.7 ส่วนในช่วงที่สภาพคล่องทางการเงินเพิ่มขึ้นธนาคารมักจะปรับลดอัตราดอกเบี้ยเงินฝากในอัตราที่เร็วกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม และในช่วงที่สภาพคล่องทางการเงิน

เงินลดลงภาวะการเงินมีแนวโน้มตึงตัวธนาคารมักจะปรับอัตราดอกเบี้ยเงินฝากให้สูงขึ้นในอัตราที่ช้ากว่าอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืม ทั้งนี้เพื่อรักษาระดับอัตรากำไรให้อยู่ในระดับที่ประมาณการไว้ ทางด้านอัตราดอกเบี้ยในตลาดเงินในประเทศพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดคืออัตราดอกเบี้ยต่างประเทศ (มีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0.93) รองลงมาได้แก่ปริมาณเงินและผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (มีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0.33 และ 0.31 ตามลำดับ) ซึ่งล้วนแต่มีความสัมพันธ์ที่เป็นไปตามทฤษฎีทั้ง 3 ปัจจัย และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับผลการศึกษาอื่นๆ ในช่วงที่ผ่านมา ก็จะสะท้อนให้เห็นว่านโยบายการเงินเสรีทำให้การเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ยในประเทศมีแนวโน้มใกล้เคียงกับอัตราดอกเบี้ยในตลาดโลกมากขึ้นโดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน และทำให้การดำเนินนโยบายทางการเงินของธนาคารแห่งประเทศไทยโดยผ่านการเพิ่ม-ลดปริมาณเงินนั้นมีประสิทธิภาพลดลง ซึ่งเป็นผลมาจากการเคลื่อนย้ายของเงินทุนระหว่างประเทศ (Capital Mobility) มีความคล่องตัวมากขึ้น หรืออาจจะมาจากการที่ธุรกิจมีทางเลือกในการหาแหล่งเงินทุนเพิ่มขึ้นก็เป็นได้

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินบาทกับเงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกาตามวิธี PORTFOLIO BALANCE
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุมาลี สมวจิเลิศ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✽ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินบาทกับเงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกา
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยม แบบอนุกรมเวลาในรายไตรมาสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 – 2539 ของประเทศไทยและของสหรัฐอเมริกา โดยที่ใช้ปริมาณเงินใน ความหมายแคบและอัตราดอกเบี้ยของประเทศไทยใช้อัตราดอกเบี้ยอ้างอิง ของสหรัฐอเมริกาใช้อัตราดอกเบี้ย Prime Rate และใช้ปี พ.ศ. 2533 เป็นปีฐานในการปรับข้อมูล
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับปัจจัยที่กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนอันได้แก่ ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยเสมอภาค (Interest Rate Parity : IRP), ทฤษฎี อำนาจซื้อเสมอภาค(Purchasing Power Parity : PPP) แนวความคิด ของพวก Monetary Approach และที่สำคัญคือ Portfolio Balance Approach ซึ่งมีแนวคิดสำคัญที่ว่าอัตราแลกเปลี่ยนเป็นราคาเปรียบเทียบของเงินตราสองสกุลซึ่งถูกกำหนดโดยอุปสงค์และอุปทานของเงิน ตราสองสกุล ดังนั้นเงินตราจึงเป็นสินทรัพย์อย่างหนึ่งซึ่งบุคคลจะเลือก ถือได้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการใช้แบบจำลองของ Jeffrey Frankel ซึ่งเป็นสมการในรูป Log-Linear และประมาณด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS)
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออัตราแลกเปลี่ยนโดยมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงข้ามกันคือ รายได้ประชาชาติที่แท้จริงโดยเปรียบเทียบ (ในประเทศและต่างประเทศ) และอัตราเงินเฟ้อโดยเปรียบเทียบ ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบไปในทิศทางเดียวกันได้แก่ ปริมาณเงินโดยเปรียบเทียบ, พันธบัตรภายในประเทศและต่างประเทศที่อยู่ในมือภาคเอกชนโดยเปรียบเทียบ และอัตราดอกเบี้ยโดยเปรียบเทียบ ซึ่งเมื่อพิจารณาถึงขนาดของผลกระทบของปัจจัยเหล่านี้แล้วพบว่า รายได้ประชาชาติที่แท้จริงโดยเปรียบเทียบเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออัตราแลกเปลี่ยนมากที่สุด

(ค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ -0.283) รองลงมาได้แก่ ปริมาณเงินโดยเปรียบเทียบ, พันธบัตรภายในประเทศและต่างประเทศที่อยู่ในมือภาคเอกชน โดยเปรียบเทียบ, อัตราดอกเบี้ยโดยเปรียบเทียบ และอัตราเงินเฟ้อโดยเปรียบเทียบ โดยมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0.079 , 0.052 , 0.007 และ -0.001 ตามลำดับ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอุปทานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. เพ็ญพันธ์ ใจฉนวน (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาปัจจัยและความยืดหยุ่นของปัจจัยที่กำหนดผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกของประเทศไทย + เพื่อศึกษาปัจจัยและความยืดหยุ่นของปัจจัยที่กำหนดอุปทานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมของประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยม แบบอนุกรมเวลาในช่วงปีพ.ศ. 2520 - พ.ศ. 2537 และศึกษาเฉพาะการส่งออกสินค้า (Commodities) เท่านั้นไม่รวมถึงภาคบริการ ซึ่งสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกที่ศึกษานี้แบ่งออกตามระบบ SITC (Standard International Trade Classification) โดยในปี พ.ศ. 2531 เป็นปีฐาน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีอุปทานและความยืดหยุ่นของอุปทาน และแนวคิดเกี่ยวกับ Capacity Pressure ซึ่งเป็นแนวความคิดของแรงกดดันของอุปสงค์ภายในประเทศ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ แบบจำลองที่ใช้จะอิงกับแบบจำลองของ Faini (1994) ซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนทฤษฎีทางเลือกของหน่วยผลิตโดยที่หน่วยผลิตจะกำหนดระดับการลงทุนรวมทั้งขีดความสามารถในการผลิตก่อนเป็นอันดับแรก และใช้วิธีการประมาณค่าแบบกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) โดยการใช้โปรแกรม TSP เข้าช่วยในการประมวลผล
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า ดัชนีราคาขายส่งสินค้าอุตสาหกรรมในประเทศ, ดัชนีราคาขายส่งสินค้าอุตสาหกรรมส่งออกในปีที่ผ่านมา และแนวโน้มระยะเวลา (Time Trend) มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับผลผลิตสินค้าอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก ในขณะที่ปัจจัยอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในปีที่ผ่านมาและดัชนีราคาสินค้าอุตสาหกรรมมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกัน ส่วนทางด้านอุปทานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมนั้นปัจจัยราคาเปรียบเทียบ, ขีดความสามารถในการผลิต, อัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง และมูลค่าการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมในปีที่ผ่านมา มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันกับอุปทานการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรม

สถานการณ์ของประเทศไทย ขณะที่อัตราการใช้ขีดความสามารถของ
เครื่องจักร (Capacity Utilization Rate) มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรง
ข้ามกัน

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอุปทานการให้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย สุธานันท์ โพธิ์ชาธาร (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.ดร. สมชาย เทพทานา
เดือน/ปี	มีนาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาสถานการณ์ที่อยู่อาศัยโดยรวมของประเทศไทยตลอดจนนโยบายของรัฐบาล + เพื่อศึกษาถึงลักษณะการให้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ + เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดอุปทานการให้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลา ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 - 2536 รวม 17 ปี โดยที่อยู่อาศัยนี้หมายรวมทั้งบ้านเดี่ยว, บ้านแฝด, ทาวน์เฮ้าส์, แฟลต และอาคารชุด แต่ไม่รวมถึงสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เพื่อประกอบการในเชิงพาณิชย์ซึ่งธนาคารพาณิชย์ที่จะใช้ทั้งหมด 15 แห่งของไทย
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัย Profit Maximization Theory โดยใช้หลัก Accumulation Principle ซึ่งพิจารณาว่าอุปทานเป็นตัวสำคัญที่กำหนดการให้สินเชื่อ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ อาศัยสมการถดถอยพหุคูณเชิงเส้นโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในการประมาณค่า ซึ่งในแบบจำลองนี้กำหนดให้อุปทานของสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยขึ้นอยู่กับปริมาณเงินฝากของธนาคารพาณิชย์, ปริมาณเงินกู้จากสถาบันการเงินในประเทศและต่างประเทศ, ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ, อัตราเงินเฟ้อ, ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้เพื่อที่อยู่อาศัยกับอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่าสถานการณ์ที่อยู่อาศัยของไทยโดยรวมในช่วงปีที่ศึกษานั้นมีลักษณะผันผวนขึ้นๆ ลงๆ อยู่ตลอด โดยขึ้นกับปัจจัยภายในประเทศสถานการณ์ความไม่สงบทางการเมืองทางสังคม, อัตราดอกเบี้ยในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งสอดคล้องกับผลการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2520 - 2536 ที่มีอัตราการเจริญเติบโตที่ผันผวนตลอดเวลา ส่วนผลทางการวิเคราะห์ปัจจัยที่กำหนดอุปทานของการให้สินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยนั้น ปัจจัยที่สามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงของปริมาณสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัยของธนาคารพาณิชย์ได้แก่ ปริมาณเงินฝากรวมที่ธนาคารพาณิชย์นำไปหา

ประโยชน์ได้และปริมาณเงินกู้ยืมจากสถาบันเงินภายในประเทศ โดยมี ความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อ มั่นร้อยละ 99 และ 95 ตามลำดับ ซึ่งถ้าพิจารณาจากค่าความยืดหยุ่น แล้วก็จะพบว่า ปัจจัยทั้งสองนี้เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบมากที่สุดโดยมีค่า ความยืดหยุ่นเท่ากับ 2.14 และ 0.47 ตามลำดับ ส่วนปริมาณเงินกู้ยืม จากต่างประเทศ และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้เพื่อที่อยู่อาศัยกับ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้จากต่างประเทศนั้นมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกันกับปริมาณสินเชื่อเพื่อที่อยู่อาศัย

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยไปตลาดญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย จริญญา ก่อศรีพิทักษ์กุล (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยไปตลาดญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา + เพื่อศึกษาถึงค่าความยืดหยุ่นของปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์การส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยไปตลาดญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกา
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลารายปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2521 - 2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีอุปสงค์เป็นหลักในการศึกษาครั้งนี้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Model) ในรูป log-linear regression และกำหนดให้ปริมาณการส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยไปตลาดญี่ปุ่นและสหรัฐอเมริกาเป็นตัวแปรตาม ขณะที่ราคาส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยปรับตัวด้วยราคาส่งออกของประเทศคู่แข่ง (จีน อินโดนีเซีย และอินเดีย) มีค่าเท่ากับ -1.0354 (ญี่ปุ่น) และ -1.8715 (สหรัฐ) และค่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อรายได้ของประเทศญี่ปุ่นและสหรัฐมีค่าเท่ากับ 1.8268 และ 4.1163 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าราคาส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยและรายได้ของประเทศคู่ค้ามีอิทธิพลต่อปริมาณส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทย ซึ่งเมื่อพิจารณาจากค่าความยืดหยุ่นแล้วตลาดในประเทศสหรัฐอเมริกาจะเป็นตลาดที่ควรได้รับการส่งเสริมหรือสนับสนุนมากกว่าตลาดญี่ปุ่น เพราะหากมีการเปลี่ยนแปลงด้านราคาส่งออกหรือเศรษฐกิจโดยรวมของโลกดีขึ้นแล้วจะมีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงปริมาณนำเข้าของกุ้งแช่แข็งในตลาดสหรัฐอเมริกามากกว่าในญี่ปุ่น
สรุปโดยย่อ	

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์ของสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นสำหรับเสื้อผ้าสำเร็จรูปของประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุภา เจริญกุล (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. สุนีย์ บุษยวิทย์
ปีที่เสนอ	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อปัจจัยต่างๆ เช่น ราคา และรายได้ สำหรับเสื้อโค้ตและเสื้อแจ็กเก็ตสตรีชนิดทอของประเทศไทยในสหรัฐอเมริกา และสำหรับเครื่องยกทรงของประเทศไทยในญี่ปุ่น
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลาในรายปีตั้งแต่ พ.ศ. 2521 – พ.ศ. 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีอุปสงค์และความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาและรายได้เป็นหลักในการศึกษาครั้งนี้
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์แบบสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) ในรูป Log-Linear และการประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ซึ่งสินค้าเสื้อโค้ตและเสื้อแจ็กเก็ตชนิดทอของไทยมีตัวแปรหุ่นที่สำคัญ 2 ตัวในสมการคือ ปีที่สหรัฐอเมริกาใช้มาตรการ Embargo กับประเทศไทย (ในปี พ.ศ. 2528 – พ.ศ. 2534 ให้ $D=1$) และปีที่จีนมีส่วนแบ่งตลาดสูงสุดของสินค้าชนิดนี้ในสหรัฐอเมริกา (ในปี พ.ศ. 2525 – พ.ศ. 2538 ให้ $D=1$)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาและต่อรายได้ของสินค้าทั้งสองชนิดนี้มีค่าต่ำ (น้อยกว่า 1) โดยที่ความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาของผู้บริโภคเสื้อโค้ตและเสื้อแจ็กเก็ตสตรีชนิดทอของประเทศไทยในตลาดสหรัฐอเมริกามีค่าเท่ากับ 0.89 มีค่าความยืดหยุ่นต่อรายได้เท่ากับ 0.96 ส่วนความยืดหยุ่นของอุปสงค์ต่อราคาของผู้บริโภคเครื่องยกทรงของประเทศไทยในตลาดญี่ปุ่นมีค่าเท่ากับ 0.93 มีค่าความยืดหยุ่นต่อรายได้เท่ากับ 0.95 แสดงว่าความสามารถในการปรับเปลี่ยนปริมาณการบริโภคต่อการเปลี่ยนแปลงของราคาและของรายได้ในทั้งสองตลาดสำหรับสินค้าทั้งสองชนิดนี้มีไม่มากนัก

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานการส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยไปญี่ปุ่น
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุลี จิตระวันดา (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยและความยืดหยุ่นของปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทานการส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยไปญี่ปุ่น
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทศนิยมแบบอนุกรมเวลาในรายปีตั้งแต่ พ.ศ. 2523 – พ.ศ. 2538
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีอุปสงค์, ทฤษฎีอุปทาน ปัจจัยที่กำหนดอุปสงค์และอุปทาน ความยืดหยุ่นของอุปสงค์และอุปทาน รวมทั้งทฤษฎีใยแมงมุม (Cobweb Theorem)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนในรูป Log-Linear และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดในการประมาณค่า ซึ่งสมการอุปสงค์การส่งออกนั้นมีตัวแปรอิสระที่สำคัญได้แก่ ราคาส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยต่อราคาส่งออกถั่วเหลืองของประเทศคู่แข่งในตลาดญี่ปุ่น (ได้แก่ สหรัฐ, จีน และบราซิล), รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของญี่ปุ่น (พันเยน) โดยใช้ปี พ.ศ. 2518 เป็นปีฐาน และอัตราแลกเปลี่ยน (เยนต่อดอลลาร์สหรัฐอเมริกา) ส่วนสมการอุปทานการส่งออกมีตัวแปรอิสระได้แก่ ราคาส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยในญี่ปุ่นต่อราคาขายปลีกภายในประเทศไทย (บาทต่อกก.) และปริมาณการผลิตไก่เนื้อของประเทศไทย (ตัน)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่า ผลผลิตไก่เนื้อของไทยประมาณร้อยละ 90 เป็นการเลี้ยงในลักษณะธุรกิจครบวงจรโดยมีปริมาณการบริโภคภายในประเทศประมาณร้อยละ 80 – 85 ของปริมาณผลผลิตในประเทศ ส่วนที่เหลือประมาณร้อยละ 15 – 20 จะส่งออกต่างประเทศในรูปไก่แช่แข็ง ทั้งนี้ตลาดส่งออกหลักของไทยคือญี่ปุ่นโดยมีสัดส่วนปริมาณการส่งออกร้อยละ 80 – 90 ของปริมาณการส่งออกทั้งหมด ส่วนปัจจัยที่มีผลต่ออุปสงค์การส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยไปญี่ปุ่นได้แก่ รายได้ประชาชาติที่แท้จริงของญี่ปุ่นโดยมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกัน (มีค่าความยืดหยุ่น = 2.4714) และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกันคือ อัตรา

แลกเปลี่ยนเงินตราและราคาเปรียบเทียบระหว่างราคาส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยต่อราคาส่งออกตัวเฉลี่ยของประเทศคู่แข่งในตลาดญี่ปุ่น (มีค่าความยืดหยุ่น = -1.1613 และ - 0.9245 ตามลำดับ) ส่วนทางด้านอุปทานนั้นพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปทานการส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยไปยังตลาดญี่ปุ่นได้แก่ ราคาเปรียบเทียบระหว่างราคาส่งออกไก่สดแช่แข็งของไทยไปญี่ปุ่นกับราคาขายปลีกภายในประเทศเมื่อปีที่แล้ว และปริมาณการผลิตไก่เนื้อในประเทศไทยโดยมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 2.5621 และ 1.694 ตามลำดับ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีบทบาทในการกำหนดอัตราดอกเบี้ยภายหลังการเปิดเสรีทางการเงิน
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายนิรันดร์ ประสพสุขโชคชัย (มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ. ดร. ปราการ อาภาศิลป์
เดือน/ปี	31 พฤษภาคม 2541
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษารายละเอียดอัตราดอกเบี้ยประเทศต่างๆ ที่มีความสำคัญต่อตลาดการเงินของประเทศและนโยบายรัฐบาลต่อการกำหนดทิศทางดอกเบี้ย ✦ ศึกษาขั้นตอนการผ่อนคลายทางการเงินของประเทศไทยและการเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ยในประเทศภายหลังการดำเนินนโยบายดังกล่าว ✦ ศึกษาอิทธิพลของปัจจัยทั้งภายในและจากต่างประเทศที่มีต่อการกำหนดอัตราดอกเบี้ยตัวแทนที่สร้างขึ้นมาเป็นตัวแทนของอัตราดอกเบี้ยในประเทศ
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทุติยภูมิรายเดือนมกราคม 2534-มิถุนายน 2539 ซึ่งเป็นช่วงหลังการดำเนินนโยบายการเปิดเสรีทางการเงินจากหน่วยงานของรัฐและเอกชน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยของ Fisher ที่กล่าวว่า หากผู้ให้กู้คาดหวังระดับราคาสินค้าในอนาคตจะเพิ่มขึ้น อัตราดอกเบี้ยที่เขาจะคิดกับผู้ขอกู้จะได้มีการบวกเพิ่มขึ้นเพื่อเป็นการชดเชยค่าของเงินในอนาคตที่จะลดลง ขณะเดียวกันผู้ขอกู้จะยอมจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูงขึ้นดังกล่าวเนื่องจาก เขาเห็นว่า ค่าของเงินต้นที่เขาจะต้องจ่ายคืนในอนาคตลดลง, ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพจากปริมาณเงินให้กู้ แนวคิดนี้มีอยู่ว่า ดอกเบี้ยคือ ราคาของเงินทุนที่ให้กู้ยืมเช่นเดียวกับราคาของสินค้าและบริการและถูกกำหนดขึ้นโดยปริมาณเงินที่จะมีให้กู้และความต้องการขอกู้ หากดอกเบี้ยสูง ความต้องการให้กู้จะมาก และทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยดุลยภาพจากความพอใจในการถือเงินที่กล่าวว่า ดอกเบี้ยเป็นรางวัลที่จูงใจให้บุคคลยินดีที่จะเสียสละความคล่องตัวของเงินที่มีอยู่ในครอบครองโดยให้ผู้อื่นใช้ให้เกิดประโยชน์ก่อน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ในการวิเคราะห์เชิงปริมาณได้ใช้แบบจำลองตามแนวคิดของ Edward and Khan ที่อธิบายปัจจัยซึ่งกำหนดอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจการเงินแบบกึ่งเปิดและปิด การศึกษาใช้วิธีทางสถิติ อาศัยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่เรียกว่า "Factor Analysis" เพื่อสร้างตัวแปรอัตราดอกเบี้ยเงาที่สามารถจะใช้เป็นตัวแทนอัตราดอกเบี้ยใน

สรุปโดยย่อ

ประเทศโดยอัตราดอกเบี้ยที่ได้มีคุณสมบัติร่วมของอัตราดอกเบี้ยต่างๆ สำหรับการทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการกำหนดอัตราดอกเบี้ยในประเทศใช้แบบจำลองสมการถดถอยหลายตัวแปร (Multiple Regression Equations) แล้วประมาณค่าความสัมพันธ์โดยใช้การประมาณการทางสถิติแบบ Ordinary Least Square อิทธิพลของอัตราดอกเบี้ยจากต่างประเทศต่ออัตราดอกเบี้ยในประเทศมีเพิ่มขึ้น ประกอบกับอัตราดอกเบี้ยเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญมากในการตัดสินใจเพื่อการลงทุนของผู้ผลิตเนื่องจากส่งผลต่อต้นทุนและความสามารถในการแข่งขันกับคู่แข่ง รวมไปถึงการเจริญเติบโตของเศรษฐกิจในระยะยาวของประเทศ ภายหลังจากเปิดเสรีทางการเงิน อัตราดอกเบี้ยจากต่างประเทศมีบทบาทอย่างมากในการกำหนดทิศทางการเคลื่อนไหวของอัตราดอกเบี้ยในประเทศ จนทำให้เกิดความเสี่ยงของระบบเศรษฐกิจการเงินในประเทศ เพราะหากเกิดสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดจนก่อให้เกิดความผันผวนในอัตราแลกเปลี่ยนต่างประเทศแล้ว ย่อมส่งผลให้ระบบเศรษฐกิจในประเทศประสบปัญหาได้ นอกจากนี้ อัตราดอกเบี้ยภายในประเทศที่อยู่ในระดับที่สูงกว่าต่างประเทศทำให้มีเงินลงทุนจำนวนมากระยะสั้นไหลเข้ามาเพื่อหากำไรจากส่วนต่างอัตราดอกเบี้ยซึ่งเงินทุนนี้ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจแต่อย่างใด

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการขยายขนาดสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2530-2539
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย มนูญ ทองคำ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. ไกร โพธิ์งาม
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	๕ เพื่อศึกษาปัจจัยที่คาดว่าจะมีผลกระทบต่อการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย ๕ เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของแต่ละปัจจัยในเชิงเปรียบเทียบระหว่างกรณีที่น่าการให้มาตรฐาน BIS มาพิจารณากับกรณีที่ไม่ได้ใช้มาตรฐาน BIS
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลาในรายปีตั้งแต่ พ.ศ. 2530-2539 โดยแบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ช่วงคือระยะก่อนใช้มาตรฐาน BIS (พ.ศ. 2530-2535) และช่วงหลังการใช้มาตรฐาน BIS (พ.ศ. 2536-2539) นอกจากนี้ยังได้แบ่งธนาคารพาณิชย์ทั้ง 15 แห่งออกเป็น 3 กลุ่มตามขนาดสินทรัพย์ คือ กลุ่มธนาคารขนาดใหญ่มีสินทรัพย์มากกว่า 4 แสนล้านบาทได้แก่ ธนาคารกรุงเทพ, ธนาคารกรุงไทย, ธนาคารกสิกรไทย, ธนาคารไทยพาณิชย์และธนาคารกรุงศรีอยุธยา กลุ่มธนาคารขนาดกลางมีสินทรัพย์มากกว่า 2 แสนล้านบาทแต่ไม่ถึง 4 แสนล้านบาทได้แก่ ธนาคารทหารไทย, ธนาคารมหานคร, ธนาคารนครหลวงไทย และกลุ่มธนาคารขนาดเล็กมีสินทรัพย์ต่ำกว่า 2 แสนล้านบาทได้แก่ ธนาคารศรีนคร, ธนาคารกรุงเทพพาณิชย์การ, ธนาคารเอเชีย, ธนาคารไทยทุน, ธนาคารสหธนาคาร, ธนาคารนครธนและธนาคารแหลมทอง
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์ที่สำคัญ 3 ทฤษฎีมาใช้ในการศึกษาคือ ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด, ทฤษฎีการจัดสรรหลักทรัพย์ และทฤษฎีปริมาณเงินให้กู้ (Loanable Fund Theory)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์ในเชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression) เพื่อศึกษาในเชิงภาพรวมของธนาคารพาณิชย์ไทยทั้งหมดและแยกตามขนาด ทั้งกรณีที่มีการนำเอามาตรฐาน BIS มาพิจารณาประกอบและไม่มีการนำเอามาพิจารณาด้วยซึ่งจะใช้ตัวแปรหุ่นแทน โดยใช้ $D=1$ ในกรณีที่มีการนำเอามาตรฐาน BIS มาพิจารณา

สรุปโดยย่อ

จากการศึกษาพบว่า การขยายสินเชื่อภาพรวมธนาคารพาณิชย์ไทยทั้ง 15 แห่งนั้น ปัจจัยที่มีบทบาทสำคัญต่อการขยายสินเชื่อได้แก่ ปริมาณเงินกู้ยืมทั้งในประเทศและต่างประเทศ, ปริมาณเงินฝากของปีปัจจุบัน และผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก ส่วนมาตรฐาน BIS นั้นไม่มีผลกระทบต่อการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทย ปัจจัยที่มีผลต่อการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ขนาดใหญ่ได้แก่ ปริมาณเงินกู้ยืมทั้งในประเทศและต่างประเทศ, ปริมาณเงินฝากของปีปัจจุบัน และปริมาณดอกเบี้ยค้างรับในปีที่ผ่านมา ปัจจัยที่มีผลต่อการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ขนาดกลางได้แก่ ปริมาณเงินกู้ยืมทั้งในประเทศและต่างประเทศ, ปริมาณเงินฝากของปีปัจจุบันและของปีที่ผ่านมา, ผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก และมาตรฐาน BIS ส่วนปัจจัยที่มีผลต่อการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ขนาดเล็กได้แก่ ปริมาณเงินกู้ยืมทั้งในประเทศและต่างประเทศ, ปริมาณเงินฝากของปีปัจจุบัน, ปริมาณดอกเบี้ยค้างรับในปีที่ผ่านมา และผลต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้กับอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก เมื่อพิจารณาจากขนาดของผลกระทบพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบสูงที่สุดต่อการขยายสินเชื่อของธนาคารพาณิชย์ไทยได้แก่ ปริมาณเงินฝากของปีปัจจุบัน รองลงมาคือปริมาณเงินกู้ยืมทั้งในประเทศและต่างประเทศ ส่วนปัจจัยที่ไม่มีผลทางสถิติเลยได้แก่ อัตราเงินเฟ้อที่คาดการณ์ไว้

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ชัชกานต์ เปรมบุญส่ง (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผศ.ดร. บุญเสริม บุญเจริญผล
เดือน/ปี	กุมภาพันธ์ 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	เพื่อศึกษาถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของธนาคารพาณิชย์ในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิ แบบอนุกรมเวลาเป็นรายไตรมาสระหว่างปี พ.ศ. 2533 – 2537
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีการจัดการหลักทรัพย์ (Portfolio Management Approach) และแนวคิดในการจัดสรร-บริหารเงินของธนาคารพาณิชย์ โดยมุ่งหวังผลกำไรสูงสุด (Maximize Profit)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) โดยการสร้างแบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนเพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์ของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อปริมาณเงินสำรองส่วนเกินของธนาคารพาณิชย์
สรุปโดยย่อ	จากผลของการศึกษาซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ระบบการเงินไทยอยู่ภายใต้นโยบายการเงินเสรีได้มีการยกเลิกเพดานอัตราดอกเบี้ยทุกประเภทนั้นพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของธนาคารพาณิชย์ในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากธนาคารแห่งประเทศไทย, อัตราดอกเบี้ยยูโร-ดอลลาร์และอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนในหลักทรัพย์เอกชน ส่วนอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคาร, ดัชนีราคาผู้บริโภครวมทุกหมวด, ปริมาณเงินสำรองส่วนเกินในไตรมาสที่ผ่านมาและตัวแปรฤดูกาล (ซึ่งใช้ตัวแปรหุ่นแทน) เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบในทิศทางตรงกันข้าม ในขณะที่อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร (Interbank Rate) และอัตราเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบไปในทิศทางเดียวกันแต่ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของธนาคารพาณิชย์มากที่สุดคือ อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำของธนาคารพาณิชย์ รองลงมาได้แก่ดัชนีราคาผู้บริโภครวมทุกหมวด, อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากธนาคารแห่งประเทศไทย, อัตราดอกเบี้ยยูโร-ดอลลาร์, อัตราผลตอบแทน

แทนจากการลงทุนในหลักทรัพย์เอกชน และปริมาณเงินสำรองส่วนเกิน
ในไตรมาสที่ผ่านมาตามลำดับ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยระหว่างปี พ.ศ. 2535 - 2539
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. พรพรรณ ล้มอำไพ (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. อสัมภินพงศ์ จัตราคม
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	๕ เพื่อทราบความสำคัญของปัจจัยต่างๆ ที่กำหนดการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินเมื่อปัจจัยต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป ๕ เพื่อทราบความยืดหยุ่นของปัจจัยต่างๆ ที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทั้ง 2 รูปแบบคือข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) โดยที่ข้อมูลปฐมภูมิได้จากการสอบถามจากเจ้าหน้าที่ธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารพาณิชย์ไทย ส่วนข้อมูลทุติยภูมิเป็นแบบอนุกรมเวลาในรายไตรมาสตั้งแต่ปี พ.ศ. 2535 - 2539 จากธนาคารแห่งประเทศไทยและธนาคารพาณิชย์ไทยทั้ง 15 แห่ง
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีและแนวคิดต่างๆ เพื่อการศึกษาในครั้งนี้ได้แก่ ทฤษฎีแห่งการแสวงหากำไรสูงสุด (Profit Maximization Theory), หลักการจัดสรรสินทรัพย์ (Portfolio Management Approach) และหลักการสร้าง-ทำลายเงินฝากของธนาคารพาณิชย์
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงปริมาณโดยการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Linear Regression) และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในการประมาณค่า โดยมีตัวแปรอิสระที่สำคัญคือ ปริมาณเงินฝากรวมของระบบธนาคารพาณิชย์, สัดส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก (Loan to Deposit Ratio : LDR), อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคาร, อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรประเภท 7 วัน และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ (ใช้ LIBOR 3 เดือน)
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าปริมาณเงินฝากรวมของระบบธนาคารพาณิชย์และอัตราเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยในทิศทางเดียวกัน ในขณะที่สัดส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก (ซึ่งใช้วัดสภาพคล่องทางการเงิน), อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืนพันธบัตรและอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่าง

ประเทศเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบในทิศทางตรงข้าม และเมื่อพิจารณาจากค่าความยืดหยุ่นแล้วพบว่า ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการดำรงเงินสดสำรองส่วนเกินของระบบธนาคารพาณิชย์ไทยมากที่สุดคือ ปริมาณเงินฝาก รองลงมาได้แก่ สัดส่วนสินเชื่อต่อเงินฝาก, อัตราดอกเบี้ยในตลาดซื้อคืน, อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมระหว่างธนาคารพาณิชย์และอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศตามลำดับ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการย้ายถิ่นของสมาชิกครัวเรือนเกษตร
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ธนกร จาตะวงษ์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ประดิษฐ์ ขาสมบัติ , Ph.D.
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการย้ายถิ่นของแรงงาน โดยเฉพาะปัจจัยทางเศรษฐกิจ + ศึกษาแนวโน้มของการย้ายถิ่นของแรงงานในภาคเกษตร
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลปฐมภูมิจากโครงการสำรวจภาวะเศรษฐกิจและสังคมของครัวเรือนเกษตรกรในปีเพาะปลูก 2538/39 ของสนง.เศรษฐกิจการเกษตร โดยได้ใช้ตัวอย่างจำนวน 600 ครอบครัวยกจาก 5 จังหวัดภาคกลาง (อยุธยา, ลพบุรี, สุพรรณบุรี, นครนายก, ปทุมธานี) และ 1 จังหวัดภาคตะวันออกเฉียงเหนือ (ตราด)
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้ทฤษฎีการย้ายถิ่นของแรงงานมาอธิบายซึ่งเป็นการมองในด้านอุปทานของแรงงาน, ทฤษฎีการย้ายถิ่นในสังคมทวิลักษณ์ (Lewis-Fei-Ranis model) ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของสำนักนีโอคลาสสิก และมีพื้นฐานมาจากแบบจำลองการพัฒนาเศรษฐกิจแบบสะสมทุน (capital accumulation), ทฤษฎีการย้ายแรงงานของ Lee ซึ่งพัฒนาจากแนวคิดของ Ravenstein โดยเน้นปัจจัยทางด้านความแตกต่างของอัตราค่าจ้างเป็นสำคัญ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression) ในการศึกษา โดยแบบจำลองสมการหลักคือ อัตราการย้ายถิ่นของแรงงานในครัวเรือนขึ้นอยู่กับ การถือครองที่ดินทำกิน, รายได้สุทธิในรอบปี, ดัชนีพื้นที่ทำกินที่ได้รับน้ำชลประทาน, สัดส่วนของกำลังแรงงานต่อจำนวนสมาชิกในครัวเรือน และสัดส่วนของการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปของสมาชิกในครัวเรือน
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า การอพยพตามฤดูกาลนั้นจะมีทิศทางการเคลื่อนย้ายของแรงงานเป็นการเคลื่อนย้ายระหว่างภาคมากที่สุด และกระแสนการเดินทางที่สำคัญคือจากภาคต่างๆ เข้าสู่กรุงเทพมหานคร ส่วนการเคลื่อนย้ายภายในภาคพบว่า ภาคใต้และภาคเหนือมีการเคลื่อนย้ายแรงงานภายในภาคมากที่สุดตามลำดับ การอพยพถาวรในปี พ.ศ. 2533 พบว่าจำนวนประชากรที่มีการย้ายถิ่นไม่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปมากนักจาก

ปี พ.ศ. 2523 และกระแสดการย้ายถิ่นระหว่างเขตเมืองกับเขตชนบทเป็น กระแสดการย้ายถิ่นที่สำคัญ ในด้านปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการย้ายถิ่น ถาวรนั้น ในภาพรวมทั้งประเทศพบว่า ปัจจัยมูลค่าผลิตภัณฑ์จังหวัด เฉลี่ยต่อหัว ปัจจัยพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตรสามารถอธิบายได้อย่างมี นัยสำคัญ ในภาคกลางปัจจัยพื้นที่ถือครองที่ได้รับน้ำชลประทานนั้น สามารถช่วยลดอัตราการย้ายออกของประชากรได้ ในขณะที่ภาคตะวันออก เชียงเหนือนั้น ปัจจัยพื้นที่ถือครองเพื่อการเกษตรและปัจจัยพื้นที่ถือ ครองที่ได้รับน้ำชลประทานเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการย้ายถิ่น และจากข้อมูลปฐมภูมิที่ได้จาก 600 ครอบครัวนั้นพบว่า ปัจจัยรายได้สุทธิจากการ ผลิตของครัวเรือนสามารถอธิบายการย้ายถิ่นของแรงงานได้อย่างมีนัย สำคัญที่ระดับ 0.10 และช่วยลดอัตราการย้ายถิ่นลงได้ ส่วนปัจจัยทาง ด้านสัดส่วนของจำนวนสมาชิกที่ได้รับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป และปัจจัยสัดส่วนของสมาชิกที่เป็นกำลังแรงงานในครัวเรือนสามารถ อธิบายอัตราการย้ายถิ่นของแรงงานได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับนัยสำคัญ 0.01 และไม่ได้ช่วยลดอัตราการย้ายถิ่นลงเนื่องจากมีผลกระทบไปใน ทิศทางเดียวกัน ซึ่งในภาพรวมแล้วการเพิ่มขึ้นของมูลค่าผลิตภัณฑ์ต่อ หัวรายจังหวัดและที่ดินถือครองเพื่อการเกษตรไม่ได้ทำให้การย้ายถิ่นลด ลงโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคกลางและภาคตะวันออก เชียงเหนือ และการเพิ่มขึ้นของรายได้สุทธิของครัวเรือนและสัดส่วนของกำลังแรงงานใน ครัวเรือนมีส่วนในการลดอัตราการย้ายถิ่นออก แต่การเพิ่มขึ้นในสัดส่วน ของสมาชิกครัวเรือนที่มีการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไปทำให้การ ย้ายถิ่นออกเพิ่มขึ้น

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการไหลของเงินทุนต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นาย ณรงค์ ขวณัฐ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ สันติยา เอกจักร , Ph.D.
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษารูปแบบการลงทุนและการถือครองหลักทรัพย์ของนักลงทุนต่างประเทศ รวมทั้งผลกระทบทางด้านบวกและด้านลบที่เกิดจากการลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย + ศึกษาปัจจัยภายในประเทศและต่างประเทศที่มีผลกระทบต่อการลงทุนของนักลงทุนต่างประเทศในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลทุติยภูมิในลักษณะข้อมูลรายเดือนตั้งแต่ ม.ค. 2535 – ก.ย. 2539 รวมระยะเวลา 57 เดือน และใช้ปริมาณการซื้อขายหลักทรัพย์ของนักลงทุนต่างประเทศแทนการไหลเข้าของเงินทุน (capital inflows), ใช้ปริมาณการขายหลักทรัพย์ของนักลงทุนต่างประเทศแทนการไหลออกของเงินทุน (capital outflows) และปริมาณการซื้อขายหลักทรัพย์โดยรวมของนักลงทุนต่างประเทศแทนภาพรวมของการไหลของเงินทุน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดของ Heckscher-Ohlin ที่กล่าวไว้ว่าแรงจูงใจพื้นฐานของการลงทุนต่างประเทศทางอ้อมจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อได้รับผลตอบแทนในต่างประเทศที่สูงกว่า, ทฤษฎีกระจายความเสี่ยงการลงทุนในหลักทรัพย์ต่างประเทศ, แนวคิดด้านวัฏจักรการลงทุน (investment cycle) และจังหวะการลงทุน (timing of investment)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้แบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple linear regression) และกะประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ส่วนข้อมูลด้านปัจจัยทางด้านการเมืองภายในประเทศและภายนอกประเทศ, การเกิดวิกฤตการณ์ที่ไม่คาดฝัน (shocks) จะใช้ตัวแปรหุ่น (dummy) แทน
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาในเชิงพรรณนาพบว่าปัจจัยที่มีผลกระทบหรือก่อให้เกิดการเคลื่อนย้ายเงินทุนไปยังตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศคือ อัตราผลตอบแทนและความเสี่ยงที่นักลงทุนคาดว่าจะได้รับเช่น ความเสี่ยงด้านอัตราดอกเบี้ย, ความเสี่ยงด้านอำนาจซื้อ, ความปลอดภัยในการลงทุน ฯ อีกทั้งยังอาศัยการวิเคราะห์ปัจจัยทางพื้นฐานและปัจจัยทางเทคนิค (Financial & Technical Analysis) เป็นเกณฑ์หลักสำคัญในการ

พิจารณาก่อนที่จะตัดสินใจลงทุนด้วย ส่วนทางด้านการศึกษาในเชิงปริมาณพบว่า ในด้านปริมาณการซื้อขายหลักทรัพย์รวมและปริมาณการซื้อขายหลักทรัพย์ไทยของนักลงทุนต่างประเทศหรือการไหลเข้าของเงินทุนนั้น ปัจจัยภายในประเทศที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญได้แก่ ดัชนีราคาหลักทรัพย์ของไทยและเงินปันผลของตลาดฯ ส่วนปัจจัยภายในประเทศที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงข้ามกันได้แก่ อัตราเงินเฟ้อและอัตราส่วนราคาปิดต่อผลตอบแทนของตลาดฯ ในด้านของปัจจัยต่างประเทศที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามอย่างมีนัยสำคัญได้แก่ ค่าเงินเยนต่อดอลลาร์ สรอ. และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยระหว่างประเทศ และปัจจัยต่างประเทศที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันได้แก่ ดัชนีดาวโจนส์และวิกฤตการณ์ที่เกิดจากภัยธรรมชาติ ภัยสงคราม ส่วนในกรณีของการไหลออกของเงินทุนซึ่งได้ใช้ปริมาณการขายหลักทรัพย์ไทยของนักลงทุนต่างประเทศแทนนั้นพบว่า ปัจจัยภายในประเทศที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญได้แก่ดัชนีราคาหลักทรัพย์ของไทยและอัตราแลกเปลี่ยนระหว่างเงินบาทต่อดอลลาร์สรอ. ในด้านของปัจจัยต่างประเทศที่มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับปริมาณการขายหลักทรัพย์ของนักลงทุนต่างประเทศหรือการไหลออกของเงินทุนได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยระหว่างประเทศ, อัตราแลกเปลี่ยนค่าเงินเยนต่อดอลลาร์ สรอ., ราคาน้ำมันในตลาดโลกและดัชนีนิเคอิ ในด้านปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันได้แก่ ดัชนีดาวโจนส์และวิกฤตการณ์ที่เกิดจากภัยธรรมชาติ, ภัยสงคราม ฯ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อดุลบัญชีเดินสะพัดของไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	นายพงษ์ศักดิ์ อัมประพาสอักษร (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ดร. สมชาย รัตนโกมุท
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์	✦ ศึกษาสาเหตุและโครงสร้างของปัญหาดุลบัญชีเดินสะพัดของไทย ✦ ศึกษาผลกระทบของนโยบายอัตราภาษีศุลกากร อัตราแลกเปลี่ยน และการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศที่มีต่อดุลบัญชีเดินสะพัดของไทย ✦ ศึกษานโยบายและวิธีแก้ปัญหาดุลบัญชีเดินสะพัดของไทย
ข้อมูลที่ใช้	ข้อมูลทศนิยมตั้งแต่ปี 2508-2538 การศึกษานี้ไม่พิจารณาผลกระทบจากมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีศุลกากรทั้งในด้านสินค้าเข้าและออกและไม่พิจารณาส่วนของบัญชีดุลบริการเนื่องจากเป็นส่วนประกอบที่เล็กมาก และมีความสำคัญน้อยต่อการวิเคราะห์
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	1) ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับดุลบัญชีเดินสะพัด 2) ทฤษฎีภาษีศุลกากร 3) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับอัตราแลกเปลี่ยนและการลดค่าเงิน 4) ทฤษฎีและแนวความคิดเกี่ยวกับผลกระทบของการลงทุนทางตรงระหว่างประเทศต่อการค้าระหว่างประเทศและการตั้งราคาโอน (Transfer Pricing)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	แบบจำลองสมการถดถอยหลายตัวแปรซึ่งดัดแปลงจากแบบจำลองของ Pawanud lamnawachat (1992) ภาณุพงศ์ นิธิประภา (2531) และชัยวัฒน์ วิบูลย์สวัสดิ์ (2522) การศึกษาใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในรูปแบบ Double-Log Linear แบบจำลองแบ่งเป็น 1) ดุลการค้าประกอบด้วย 1.1) สมการการนำเข้า ซึ่งมูลค่าที่แท้จริงของการนำเข้าขึ้นอยู่กับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ปี 1990 ราคาสินค้านำเข้าในรูปเงินบาทซึ่งคิดจากดัชนีสินค้าเข้าของไทย อัตราภาษีศุลกากรเฉลี่ยในแต่ละปี ดัชนีอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง และ 1.2) สมการการส่งออก โดยมูลค่าที่แท้จริงของการส่งออกขึ้นอยู่กับรายได้ของประชากรทั่วโลก ดัชนีราคาสินค้าออกต่อราคาสินค้าภายในประเทศ ดัชนีอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง การลงทุนมวลรวมที่แท้จริงในปีก่อนหน้า 2) ดุลบริการประกอบด้วย 2.1) การนำเข้าบริการ/รายจ่าย (Import Service) มูลค่าที่แท้จริงของการนำเข้าบริการขึ้นอยู่กับผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ ณ ราคาคงที่ปี 1990 ดัชนีอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ปริมาณการลงทุนทางตรงในประเทศในปีก่อนหน้า 2 ปี ปริมาณการส่งออกของไทยในแต่ละปี

ปริมาณหนี้สินระหว่างประเทศที่มีอยู่ในปีก่อนหน้า 2 ปี 2.2) การส่งออกบริการ/รายรับ (Export Service) มูลค่าที่แท้จริงของการส่งออกบริการขึ้นอยู่กับรายได้ของประชากรทั่วโลก ดัชนีอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริง ปริมาณการลงทุนทางตรงของไทยในต่างประเทศในปีก่อนหน้า 1 ปี จำนวนนักท่องเที่ยวในแต่ละปี

สรุปโดยย่อ

จากการศึกษาพบว่า การส่งออกสินค้ามีการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างจากการส่งออกสินค้าเกษตรกรรมเป็นหลัก มาเป็นการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมตั้งแต่ปี 2525 เป็นต้นมา ในการนำเข้าสินค้าตัวแปรอิสระทุกตัวสามารถอธิบายปริมาณการนำเข้าได้ดีพอสมควร แต่การที่ค่าความยืดหยุ่นต่อตัวแปรราคาและภาษีศุลกากรมีค่าต่ำและไม่มีการเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างรวมทั้งค่าความยืดหยุ่นต่อรายได้ของสินค้านำเข้ามีค่าสูง แสดงว่า ประเทศไทยมีการพึ่งพาสินค้าเข้าประเภทวัตถุดิบและเครื่องจักรในการผลิตค่อนข้างสูง ส่วนรายรับจากการบริการผลการประมาณค่าสามารถยืนยันความสำคัญของรายรับจากการท่องเที่ยวมีสัดส่วนสูงสุดของรายรับทั้งหมด รองลงมาคือ รายรับจากการลงทุนซึ่งในส่วนนี้ได้ใช้ตัวแปรปริมาณการลงทุนทางตรงของไทยในต่างประเทศแบบล่าช้า 1 ปี ในการอธิบาย ทางด้านรายจ่ายจากการบริการ รายจ่ายผลตอบแทนจากการลงทุนซึ่งใช้ตัวแบบล่าช้า 1 ปีของปริมาณการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศมีสัดส่วนสูงสุดของรายจ่ายจากการบริการ รวมทั้งตัวแปรรายได้ของประเทศไทยที่ใช้อธิบายรายจ่ายของคนไทยในการท่องเที่ยวได้ดี ซึ่งมีสัดส่วนสูงขึ้นมาในระยะเวลาหลัง

ผลการศึกษานี้สามารถสรุปผลกระทบจากปัจจัยต่างๆ เริ่มจากการใช้นโยบายภาษีศุลกากรในการปกป้องอุตสาหกรรมและปรับปรุงโครงสร้างการผลิตทำให้ขาดผลกระทบย้อนหลังในการผลิตและขาดการพัฒนาทางเทคโนโลยี ทำให้การส่งออกที่เพิ่มขึ้นต้องอาศัยการนำเข้าเพิ่มขึ้นเช่นกัน ต่อมาในปัจจัยด้านอัตราแลกเปลี่ยนซึ่งไทยใช้ระบบอัตราแลกเปลี่ยนคงที่ทำให้อัตราแลกเปลี่ยนไม่สามารถอธิบายตัวแปรตามในแบบจำลองได้ อย่างไรก็ตามจากการนำทฤษฎีมาร์แชล-เลอว์เนอร์และการหาอัตราแลกเปลี่ยนที่แท้จริงพบว่า ควรมีการลดค่าเงินบาทในไทย สุดท้ายปัจจัยการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศเพื่อจูงใจช่องว่างระหว่างการออมกับการลงทุนมีผลต่อการนำเข้าและส่งออก การลงทุนทางตรงทำให้มีการ

ส่งผลตอบแทนจากการลงทุนและค่าใช้จ่ายด้านเทคโนโลยีและลิขสิทธิ์
เพิ่มขึ้นด้วย

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อจากการประกอบกิจการวิเทศกิจของธนาคารพาณิชย์ไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุกัญญา ปลั่งสุชน (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. สมพงษ์ อรพินท์ , Ph.D.
เดือน/ปี	มีนาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณการให้สินเชื่อที่ผ่านการดำเนินกิจการวิเทศธนกิจในรูป OUT-IN , OUT – OUT และทั้งระบบของธนาคารพาณิชย์ไทย + ศึกษาถึงแหล่งที่มาและแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนนำเข้าจากต่างประเทศที่ผ่านการดำเนินกิจการวิเทศธนกิจในรูป OUT-IN , OUT – OUT และทั้งระบบของธนาคารพาณิชย์ไทย (รวม OUT-IN , OUT – OUT)
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ทั้งข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งเป็นข้อมูลอนุกรมเวลา ในรูปรายเดือนระหว่าง มี.ค.2536 - ธ.ค.2538 ส่วนข้อมูลปฐมภูมิจะได้จากการสัมภาษณ์ ผู้จัดการด้านกิจการวิเทศธนกิจของธนาคารพาณิชย์ไทย
ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	ทฤษฎีอัตราดอกเบี้ยเสมอภาค (Interest Rate Policy : IRP) ซึ่งอธิบายว่าผลต่างของอัตราดอกเบี้ยจะเป็นตัวกำหนดว่าเงินตราต่างประเทศนั้นควรมีค่าเพิ่มขึ้นหรือลดลงในอัตราเท่ากับผลต่างของอัตราดอกเบี้ย
แบบจำลอง – เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ โดยที่จะใช้สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple regression Analysis) และการประมาณค่าโดยวิธี OLS ในการทดสอบหาความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระต่าง ๆ ได้แก่ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมและเงินฝากภายในประเทศ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้จากต่างประเทศ
สรุปโดยย่อ	จากการศึกษาพบว่า แหล่งที่มาของเงินทุนจากการประกอบกิจการวิเทศธนกิจของธนาคารพาณิชย์ไทยได้มาจาก 2 ทางคือ จากการรับฝาก และการกู้ยืม โดยส่วนใหญ่จะมาจากการกู้ยืมร้อยละ 90 ขึ้นไป และแหล่งที่มาของเงินกู้ที่สำคัญคือ ญี่ปุ่น สิงคโปร์ฮ่องกง และสหรัฐอเมริกา โดยส่วนใหญ่จะอยู่ในรูปสกุลเงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกา รองลงมาคือเงินเยนญี่ปุ่น ส่วนแหล่งที่ใช้ไปของเงินทุนคือ แถบประเทศอินโดจีน เช่น ลาว เวียดนาม และเขมร ซึ่งปริมาณสินเชื่อในรูป OUT-IN นั้น สินเชื่อเพื่อการอุตสาหกรรมมีแนวโน้มของปริมาณการให้สินเชื่อมากที่สุด รองลงมาคือสินเชื่อเพื่อการพาณิชย์ และปริมาณสินเชื่อในรูป OUT- OUT พบ

ว่า สินเชื่อเพื่อการธนาคาร และการเงินนั้น มีปริมาณและความสำคัญมาก การศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณสินเชื่อจากการประกอบกิจการวิเทศธนกิจของธนาคารพาณิชย์ไทย พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดต่อการให้สินเชื่อในรูป OUT-IN หรือ OUT- OUT คือ ปริมาณการให้สินเชื่อในรูปแบบ OUT-IN หรือ OUT-OUT ในช่วงเวลาที่ผ่านมา 1 เดือนก่อนหน้านี ร่องลงมากคือ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ยืมจากต่างประเทศ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ยเงินกู้กับดอกเบี้ยเงินฝากภายในประเทศตามลำดับ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลกระทบต่ออุปทานการส่งออกสิ่งทอของไทยกับสหรัฐอเมริกา
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. ปราเนตร พรหมสะอาด (มหาวิทยาลัยรามคำแหง)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ.ดร. เกษร หอมขจร
ปีที่เสนอ	2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✧ เพื่อศึกษาดัชนีการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของอุตสาหกรรมสิ่งทอของไทยในตลาดโลก ✧ เพื่อศึกษาดัชนีการพึ่งพาซึ่งกันและกันของอุตสาหกรรมสิ่งทอระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา ✧ เพื่อศึกษาปัจจัยและค่าความยืดหยุ่นของอุปทานการส่งออกสิ่งทอของไทยกับสหรัฐอเมริกา
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลหัตถภูมิ แบบอนุกรมเวลา รายปีตั้งแต่ปี พ.ศ. 2519 - 2537 ซึ่งข้อมูลด้านค่าขนส่งของการส่งออกสิ่งทอจะหักสัดส่วนของค่าขนส่งสิ่งทอจากไทยไปยังสหรัฐอเมริกาเป็นตัวแทน
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยทฤษฎีการค้าระหว่างประเทศ (The Pure Theory of International Trade) ตามแนวความคิดทั้งของสำนักคลาสสิกและสำนักนีโอคลาสสิกเป็นพื้นฐาน
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้ทั้งการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณซึ่งได้นำเอาแนวคิดของ Yokota and Imaoka (1993) มาประยุกต์ใช้ โดยได้แบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ส่วนคือ การศึกษาดัชนีการได้เปรียบโดยเปรียบเทียบของการส่งออกสิ่งทอของไทยในตลาดโลก, ดัชนีความเสียเปรียบโดยเปรียบเทียบในการนำเข้าสิ่งทอของสหรัฐอเมริกาจากตลาดโลก และดัชนีการพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา ในส่วนที่สองเป็นการศึกษาปัจจัยที่มีต่ออุปทานการส่งออกสิ่งทอของไทยกับของสหรัฐอเมริกา โดยการวิเคราะห์สมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) ในรูปของ Double Log Linear และใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ในการประมาณค่า
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาพบว่าไทยยังมีความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบในการส่งออกสิ่งทอไปในตลาดโลก ($RCA > 1$) การพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกายังอยู่ในระดับต่ำ โดยไทยมีส่วนแบ่งตลาดนำเข้าสิ่งทอของสหรัฐอเมริกาในสัดส่วนที่ต่ำมากเพียงร้อยละ 2 เท่านั้น ส่วนปัจจัยที่มีผลต่ออุปทานการส่งออกสิ่งทอของไทยกับสหรัฐอเมริกาโดย

มีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกันคือ ผลคูณของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในของประเทศไทยกับสหรัฐอเมริกา, ดัชนีการพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างไทยกับสหรัฐอเมริกา และค่าขนส่งจากไทยไปสหรัฐอเมริกา โดยมีค่าความยืดหยุ่นเท่ากับ 0.68, 0.46 และ 0.15 ตามลำดับ

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดเก็บภาษีของรัฐบาลท้องถิ่น
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	สุรรัฐ เนียมกลาง (จุฬาฯ)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. ไพศาล เล็กอุทัย
เดือน/ปี	ปีการศึกษา 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	✦ ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบและมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเสียภาษีของประชาชนในจังหวัดต่างๆ ✦ เปรียบเทียบอัตราส่วนภาษีที่เกิดขึ้นจริงกับอัตราส่วนภาษีที่ควรจะเป็นของจังหวัดต่างๆ หรือเพื่อวัดความพยายามในการจัดเก็บภาษีของจังหวัดในประเทศไทย
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลทุติยภูมิในปีพ.ศ. 2537 ซึ่งเป็นข้อมูลโดยเฉลี่ยของแต่ละจังหวัด 75 จังหวัดยกเว้นกรุงเทพและลักษณะข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลในลักษณะภาคตัดขวางครอบคลุมในส่วนของข้อมูลทางเศรษฐกิจคือ 1. ภาษีที่ท้องถิ่นในจังหวัดจัดเก็บ 4 ประเภทคือ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีป้ายและอากรแสตมป์ 2. ภาษีทางตรงที่จัดเก็บในจังหวัดได้แก่ ภาษีเงินได้ประกอบด้วย ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและภาษีเงินได้นิติบุคคล 3. ภาษีที่เกิดจากการพาณิชย์ในจังหวัดได้แก่ ภาษีการค้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีสรรพสามิต อากรแสตมป์และภาษีประเภทอื่นๆ ที่จัดเก็บในจังหวัด
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	แนวคิดทฤษฎีภาษีอากรโดยภาษีคือสิ่งที่รัฐบาลบังคับเก็บจากราษฎรและนำมาใช้เพื่อประโยชน์ของสังคมส่วนรวมโดยมิได้มีสิ่งตอบแทนโดยตรงแก่ผู้เสียภาษี ในการจัดเก็บภาษีอากรของรัฐ ตัวแปรสำคัญที่กำหนดควรมากน้อยของจำนวนเงินภาษีอากรที่จัดเก็บได้ได้แก่ ความพยายามในการจัดเก็บภาษี (Tax Effort) และความสามารถในการเสียภาษี (Tax Capacity) ของประชาชน ความพยายามในการจัดเก็บภาษีนี้นั้นหมายถึงการมีระบบการบริหารการจัดเก็บที่ดีและความสามารถในการเสียภาษีของประชาชนขึ้นอยู่กับรายได้ของประชาชนและฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศ
แบบจำลอง-เครื่องมือ	การประมาณค่าความสามารถในการเสียภาษีของแต่ละจังหวัดหรืออัตราส่วนภาษีที่ควรจะเป็นได้ต่อรายได้ใช้เทคนิคการวิเคราะห์การถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression) แบ่งสมการออกเป็น 4 สมการได้แก่ 1) สมการของภาษีเงินได้ โดยอัตราส่วนรายได้จากภาษีท้องถิ่นต่อมูลค่าผลิต

ภัณฑ์จังหวัด (GPP) ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคเกษตร ต่อ GPP อัตราส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคการธนาคารต่อ GPP อัตราส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคบริการต่อ GPP 2) สมการภาษีท้องถิ่น โดยอัตราส่วนภาษีเงินได้ต่อผลิตภัณฑ์จังหวัด(GPP) ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคเกษตร ภาคการธนาคาร ภาคอุตสาหกรรม ภาคการค้าต่อ GPP รายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัด 3) สมการภาษีจากการพาณิชย์กรรมโดยอัตราส่วนรายได้จากภาษีการพาณิชย์ต่อ GPP ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคการธนาคาร ภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการต่อ GPP และรายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัด 4) สมการภาษีรวมโดยอัตราส่วนภาษีต่อรายได้รวมต่อ GPP ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนมูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคเกษตร ภาคการธนาคาร ภาคอุตสาหกรรม ภาคบริการ ภาคการค้าต่อ GPP และรายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัด

สรุปโดยย่อ

จากผลการทดสอบสมการถดถอยของภาษีทั้งหมดพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดเก็บภาษีคือ มูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคการธนาคาร มูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคอุตสาหกรรม มูลค่าผลิตภัณฑ์จากภาคการบริการ และรายได้ต่อหัวของประชากรในจังหวัดเป็นปัจจัยที่สำคัญในการกำหนดความสามารถในการเสียภาษีประเภทต่างๆ ในจังหวัด ซึ่งแสดงให้เห็นถึงระดับการใช้จ่าย การขยายตัวทางอุตสาหกรรมและการบริการ ก่อให้เกิดมูลค่าเพิ่มแก่เศรษฐกิจของประเทศ

ผลการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการจัดเก็บภาษีของรัฐบาลท้องถิ่นพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการจัดเก็บภาษีได้รับการกำหนดจากรัฐบาลกลางแล้วจะส่งผลถึงท้องถิ่น การคลังของท้องถิ่นที่ถูกรวมศูนย์ไว้ส่วนกลาง โดยผ่านการบริหารตามลำดับชั้นจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ทำให้ขาดประสิทธิภาพในการบริหารงานของตนเองเพราะจะต้องพึ่งพาความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ จากรัฐบาลกลาง การบริหารและควบคุมงานของรัฐบาลท้องถิ่นควรจะเป็นอิสระทางการคลัง โดยรัฐบาลกลางควรพิจารณาวิธีการควบคุมดูแลรัฐบาลท้องถิ่นแทน ซึ่งจะสนองความต้องการของประชากรในท้องถิ่นได้อย่างดีและมีประสิทธิภาพ ทั้งการลงทุนและการใช้จ่ายสำหรับท้องถิ่น ขณะเดียวกันก็จะลดความช่วยเหลือและการพึ่งพาทางการคลังลงจากรัฐบาลกลาง ซึ่งในที่สุดก็จะทำให้รัฐบาลท้องถิ่นมีความเข้มแข็งมากขึ้น โดยรัฐบาลกลางจะคอยดูแลและเป็นผู้ตัดสินใจถึงต้นทุนและผลประโยชน์ในระดับชาติเท่านั้น

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของสหกรณ์การเกษตรในประเทศไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุภัทรา ตันอารีย์ (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	รศ. สมคิด ทักษิณวิสุทธิ
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2539
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาลักษณะและขอบเขตการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตร + ศึกษาถึงปัจจัยและความสำคัญของปัจจัยที่ทำให้สหกรณ์การเกษตรมีระดับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจ
ข้อมูลที่ใช้	เป็นข้อมูลในปีทางบัญชี 2534 เพียงปีเดียว โดยใช้ทั้งข้อมูลปฐมภูมิและข้อมูลทุติยภูมิ ซึ่งข้อมูลปฐมภูมินั้นได้จากการออกแบบสอบถามไปยังสหกรณ์การเกษตรทั่วไปจำนวน 600 แห่งและสุ่มตัวอย่างออกมา 120 แห่งคิดเป็น 20 % ของทั้งหมด และแบ่งสหกรณ์ออกเป็น 3 กลุ่ม คือ ขนาดเล็ก, ขนาดกลาง และขนาดใหญ่
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	อาศัยแนวคิดเรื่องอัตราส่วนทางการเงิน โดยอาศัยกำไรสุทธิประจำปี, ปริมาณธุรกิจรวมและทุนดำเนินงานของสหกรณ์เป็นเครื่องวัดความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของสหกรณ์การเกษตร
แบบจำลอง-เครื่องมือ	อาศัยการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงิน ซึ่งจะใช้เพียง 4 อัตราส่วนเท่านั้น คืออัตราส่วนเงินทุนหมุนเวียน (Current Ratio) , อัตราส่วนแห่งหนี้ (Debt Ratio) , อัตราหมุนของสินทรัพย์ถาวร (Fixed Assets Turnover) และอัตราหมุนของสินทรัพย์รวม (Total Assets Turnover) ยังใช้แบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อนในการวิเคราะห์ถึงปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของสหกรณ์การเกษตร โดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุดแบบธรรมดา (OLS) ในการประมาณค่า
สรุปโดยย่อ	จากการวิเคราะห์อัตราส่วนทางการเงินของสหกรณ์ทั้ง 3 ขนาด พบว่าส่วนใหญ่ยังมีการนำสินทรัพย์มาใช้ให้เกิดประโยชน์โดยไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร หนี้สินของสหกรณ์ก็มีสูง แต่เมื่อเปรียบเทียบกันเองแล้วพบว่าสหกรณ์ขนาดเล็กมีการบริหารการเงินที่มีประสิทธิภาพมากกว่าสหกรณ์อีกสองขนาด ในด้านของความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของสหกรณ์การเกษตรนั้นอาศัยลักษณะของการดำเนินธุรกิจ 3 ด้านมาพิจารณาคือ กำไรสุทธิของสหกรณ์, ปริมาณธุรกิจรวมและทุนดำเนินงานของสหกรณ์ ซึ่งพบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อกำไรสุทธิของ สหกรณ์ ได้แก่จำนวนสมาชิก

ปริมาณธุรกิจสินเชื่อ ปริมาณธุรกิจซื้อ และการเข้าร่วมในการประชุม
ใหญ่ของสมาชิก และปัจจัยที่มีผลกระทบต่อปริมาณธุรกิจรวมและทุน
ดำเนินงานของสหกรณ์ได้แก่จำนวนสมาชิกสหกรณ์และรายได้สุทธิของ
สมาชิก

ชื่อผลงาน	ปัจจัยที่มีผลต่อดัชนีราคาหลักทรัพย์ไทย
ลักษณะงาน	วิทยานิพนธ์
ผู้จัดทำ	น.ส. สุวิมล ชูติจิรนาท (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์)
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ วลัยภรณ์ ชัดตะนันท์
เดือน/ปี	พฤษภาคม 2540
วัตถุประสงค์โดยย่อ	+ ศึกษาความสัมพันธ์ของปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อดัชนีราคาหลักทรัพย์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และต่อดัชนีราคาหลักทรัพย์ของกลุ่มหลักทรัพย์ที่สำคัญ 5 กลุ่มหลักทรัพย์ได้แก่ กลุ่มหลักทรัพย์ธนาคารพาณิชย์ (banking), กลุ่มสื่อสาร (communication), กลุ่มเงินทุน-หลักทรัพย์ (finance-securities), กลุ่มพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ (property development) และกลุ่มวัสดุและก่อสร้าง (building-furnishing materials)
ข้อมูลที่ใช้	ใช้ข้อมูลรายเดือนตั้งแต่ เม.ย. 2534 – ธ.ค. 2539 ในด้านข้อมูลนั้นข้อมูลดัชนีราคาผู้บริโภคในที่ใช้ปี พ.ศ. 2533 เป็นปีฐาน, อัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำเฉลี่ย 3 เดือนจะใช้อัตราเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักของธนาคารพาณิชย์ใหญ่ของไทย 5 แห่งคือ ธนาคารกรุงเทพ, ธนาคารกรุงไทย, ธนาคารกสิกรไทย, ธนาคารไทยพาณิชย์ และธนาคารกรุงศรีอยุธยา เป็นตัวแทน ใช้ดัชนีอสังหาริมทรัพย์ (ฮอซิง) เป็นตัวแทนของดัชนีหลักทรัพย์ในตลาดหลักทรัพย์ต่างประเทศ
ทฤษฎี-แนวคิดที่ใช้	ใช้แนวทางในการวิเคราะห์ราคาและพฤติกรรมด้านราคาของหลักทรัพย์ โดยทั่วไปคือ การวิเคราะห์พื้นฐาน (Fundamental Analysis Approach), การวิเคราะห์ทางเทคนิค (Technical Analysis Approach) และการวิเคราะห์ตามแนวทฤษฎีเชิงสุ่ม (Random Walk Approach)
แบบจำลอง-เครื่องมือ	ใช้แบบจำลองสมการถดถอยเชิงซ้อน (multiple regression analysis) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด (OLS) ทั้งนี้โดยอาศัยโปรแกรม SPSS ในการคำนวณและใช้วิธี Stepwise เพื่อคัดเลือกหาตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาหลักทรัพย์จริงๆ ให้คงไว้ในสมการเท่านั้น
สรุปโดยย่อ	จากผลการศึกษาในกลุ่มธนาคารพาณิชย์พบว่าดัชนีราคาผู้บริโภค, อัตราเงินฝากประจำเฉลี่ย 3 เดือน และอัตราส่วนราคาต่อกำไรสุทธิต่อหุ้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์มีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาหลักทรัพย์ไปในทิศทางเดียวกัน โดยที่ดัชนีราคาผู้บริโภคจะมีผลกระทบต่อดัชนีราคาหลักทรัพย์กลุ่มธนาคารพาณิชย์มากที่สุด รองลงมาได้แก่อัตราส่วนราคาต่อกำไร